BESTSELLER #1 *NEW YORK TIMES*

FREIDA McFADDEN

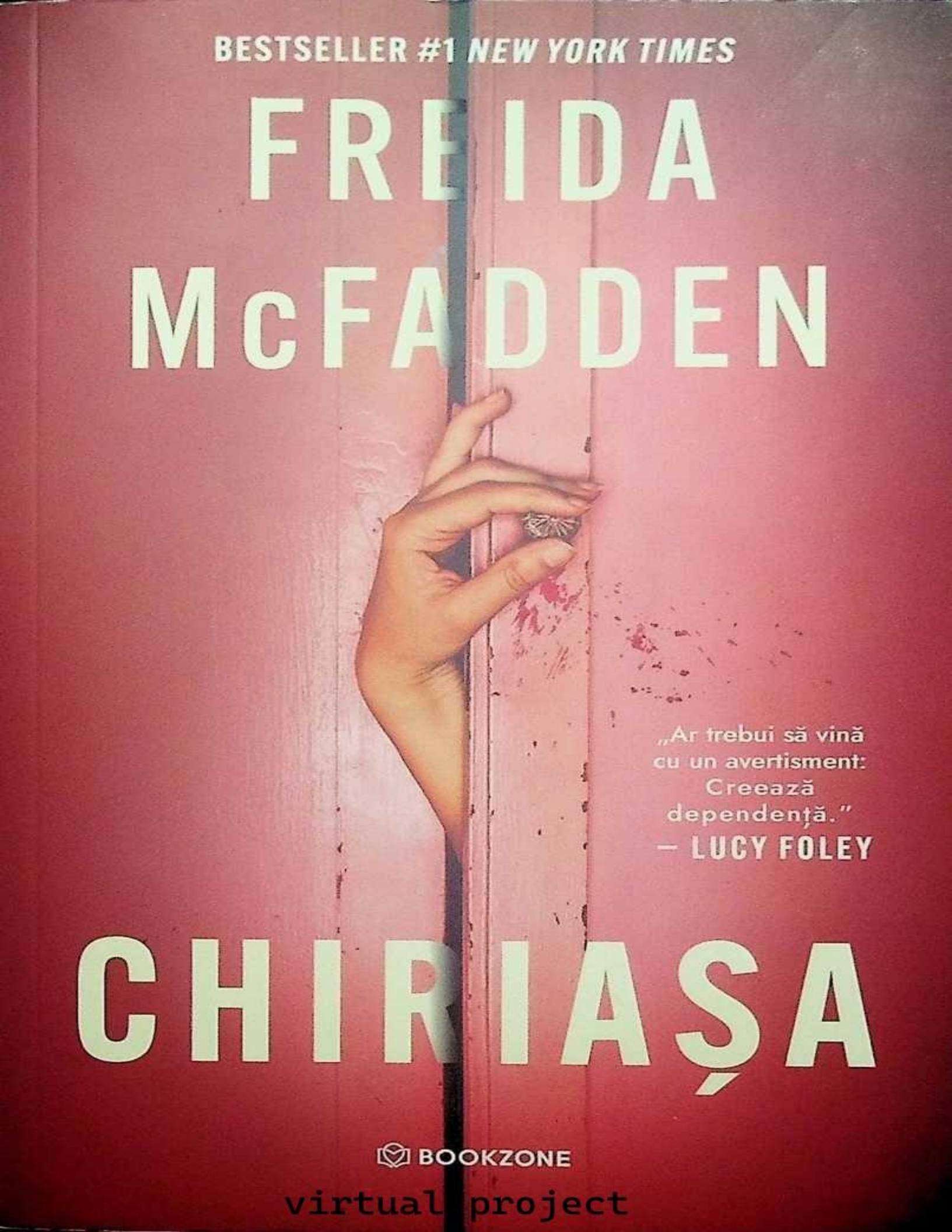

„Ar trebui să vină cu un avertisment: Creează dependență."
— LUCY FOLEY

CHIRIAȘA

BOOKZONE

virtual project

FREIDA MCFADDEN

CHIRIAȘA

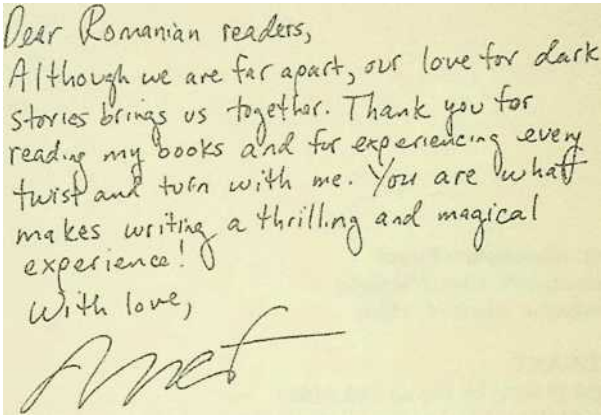

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Primei mele colege de cameră, care-şi punea ceasul să sune la trei dimineaţa ca să înveţe, iar apoi amâna alarma.
De două ori.
Te-am iertat.

PARTEA I

BLAKE

1

Acum șase luni, altcineva stătea exact în locul unde mă aflu eu acum – adică la etajul douăzeci și cinci al blocului-turn care găzduiește Coble & Roy, firma de marketing din Manhattan pentru care lucrez – și acel altcineva a încercat să sară în gol.

Din nefericire (sau din fericire) pentru el, fereastra nu poate fi rabatată decât vreo șapte-opt centimetri, deci un bărbat adult nu se poate strecura prin crăpătura aia. A încercat s-o forțeze și s-o deschidă cât să încapă pe acolo, dar nu i-a ieșit. Agenții de pază au reușit să-l oprească înainte să se prăbușească în gol, cale de douăzeci și cinci de etaje, către propria moarte, iar acum se află undeva, într-un sanatoriu din nordul New Yorkului, culegând margarete sau poate cântând, ori primind vreo terapie de șoc ori ce mama dracului mai fac ei acolo, în locuri din astea.

Iar eu am primit jobul lui.

Mi l-am dorit, recunosc. Mi l-am dorit din secunda în care am început să lucrez aici. Este o funcție *supertare.* Toată lumea s-a aruncat în luptă după ce Quigley și-a încercat plonjonul cu capul înainte. Iar acum este a mea.

Iar biroul cel nou pe care l-am primit? E fenomenal. Scaunul îmbrăcat în piele costă mai mult decât prima mea mașină și îmi susține perfect spatele, protejând coloana. Canapeaua din piele cafenie se asortează cu biblioteca din lemn de nuc peruvian, în aceeași nuanță ca biroul poziționat în centrul încăperii, de parcă ar fi fost amândouă sculptate din trunchiul aceluiași copac.

Însă partea cea mai frumoasă este plăcuța cu numele meu aflată pe birou, pe care scrie cu litere aurii:

Blake Porter, Vicepreședinte

Mă uit pe fereastră la priveliștea oferită de orizontul orașului New York, punctat cu legendarii săi zgârie-nori. În copilăria mea din Cleveland, îmi doream mai mult ca orice să văd Empire State Building, iar azi mă pot uita

la el în fiecare zi. Cobor privirea spre stradă, unde muritorii aflați cu douăzeci și cinci de etaje mai jos forfotesc de colo-colo, ca niște furnici, iar vehiculele seamănă cu mașinuțele de jucărie pe care obișnuia să mi le cumpere mama de la târgurile de vechituri din vecini.

Ce prostănac jalnic încearcă să sară pe fereastră după ce a primit un birou ca ăsta? Ce cretin!

El n-a putut face față presiunii. Dar eu pot.

Aud telefonul bâzâind din locul unde l-am lăsat pe birou. Mă uit spre el cât să văd numele *Krista Marshall* pâlpâind pe ecran; e destul să mă facă să-l ridic imediat. Există apeluri pe care le ignor și apeluri pe care le preiau, însă categoric voi răspunde *întotdeauna* când la celălalt capăt al firului se află Krista.

— Bună, iubito!

— Bună ziua, domnule vicepreședinte! chicotește ea.

Frate, n-o să mă satur de asta cel puțin încă o săptămână.

— Așadar, cum faci față până acum? mă întreabă Krista.

Arunc un ochi spre teancurile de acte de pe birou, concurate numai de sutele de e-mailuri ce mă așteaptă în inbox. Dacă mă duc până la toaletă, când mă întorc găsesc încă douăzeci de mesaje noi. Și pot să spun că sunt rapid la pipi.

Dar știi ceva? E absolut în regulă. Săptămâna trecută am reușit să obțin această promovare ca vicepreședinte de marketing tocmai pentru că sunt în stare să fac față. Pentru că *am meritat-o.* Ai o săptămână de muncă pe care eu trebuie s-o revizuiesc într-o oră? Este minunat. Dă-o-ncoace!

— Mă descurc, îi răspund.

— Ajungi acasă în următoarele ore? mă întreabă ea. Vrei să iau niște mâncare chinezească?

Este aproape șase și nu, nu sunt nici pe departe gata cu treaba. Dar, pe de altă parte, în ultima lună am ajuns zilnic acasă seara târziu, împleticindu-mă și căpiat de tot, și am înghițit numai mâncare rece sau un baton proteic, închid ochii și mi-o imaginez pe logodnica mea așteptându-mă în livingul casei noastre din cărămidă cafenie, aflată în Upper West, cu părul ei blond-rozaliu strâns în cocul acela dezordonat și sexy pe care și-l prinde mereu în vârful capului și îmbrăcată în colanți negri care-i pun talia în evidență.

I-am pus marea întrebare acum două luni, însoțită de un diamant care speram să-i dea amețeli, și de atunci abia dacă am găsit timp să-mi trag sufletul. N-am avut parte de petrecerea de logodnă pe care și-o dorea; n-am avut parte nici măcar de o *cină* la care să ne sărbătorim logodna. Krista merită mai mult de-atât.

— În seara asta nu luăm mâncare la pachet, îi spun eu. Plec devreme.

— Pe bune?

Mă întristează că pare atât de uimită.

— Da, o să te scot la cină.

— Blake, spune ea cu blândețe. Nu e nevoie. Dacă ai de lucru, înțeleg…

— Tu ești mai importantă, rostesc cu voce fermă, ca atunci când nu sunt dispus să accept un refuz. O să ieșim la cină și o să mergem într-un loc foarte drăguț, așa că te rog să nu-ți strici pofta de mâncare. Ajung acasă pe la șapte și jumătate.

Pare foarte fericită. Tot ce am de făcut o să fie aici și mâine. În plus, am și un laptop pe care pot să-l deschid după ce adoarme ea.

Îmi place viața casnică alături de Krista. Când aveam douăzeci și cinci de ani, ideea de a locui împreună cu o femeie ar fi fost de neimaginat pentru mine, dar acum pot spune că e grozav. Ne-a mers atât de bine, încât am hotărât chiar să ne luăm un animal de companie, fapt pe care-l considerăm amândoi, tacit, drept un bun antrenament pentru când vom avea un copil. Ne-am gândit să ne luăm un câine sau o pisică, dar responsabilitatea ar fi fost prea mare, așa că până la urmă ne-am decis pentru un peștișor auriu, cu numele Goldy. Categoric, știu foarte bine că peștișorii aurii nu sunt cine știe ce drăgălășenii, dar m-am atașat deja.

Însă mai am de învățat în privința echilibrului dintre viața personală și cea profesională. Aveam nevoie de promovarea asta ca să asigur pentru mine și Krista viața pe care ne-o dorim – viața pe care o *merită* ea și care sper că va fi mai bună decât a mamei mele. Aveam nevoie de promovare ca să putem plăti casa din cărămidă cafenie, fiindcă ipoteca îmi înghițea tot salariul.

Am pornit de la zero și am urât situația. Tata deține un mic magazin de bricolaj pe care s-a chinuit toată viața să-l țină pe linia de plutire, așa că eu mi-am luat toate măsurile necesare ca viața *mea* să aibă un alt curs. Am vrut să nu mă confrunt niciodată cu teama că am putea rămâne fără lumină în casă din cauza facturilor restante.

Îndes telefonul în buzunarul pantalonilor scorțoși, făcuți pe comandă. O să rezolv câteva urgențe, apoi îmi iau tălpășița. Însă înainte să mă întorc la birou, mai arunc o privire pe fereastra cât peretele. Îmi zăresc vag reflexia în geam – sunt mai degrabă înalt, am peste 1,80; am părul șaten, tuns întotdeauna foarte scurt, pentru că are tendința enervantă să se cârlionțeze, iar în bărbie se zărește o urmă de gropiță; ochii căprui-închis sunt un pic cam prea apropiați, dar mi se spune mereu că am o privire „pătrunzătoare” și o iau ca pe un compliment.

— Blake?

Îmi desprind privirea de la fereastră. Secretara șefului meu, Stacie, stă în pragul ușii de la birou, rămasă deschisă; ține pumnul strâns, gata să bată în toc ca să-mi atragă atenția. Îmbrăcată în rochia aia – da, să dea naiba dacă nu a reușit să mă facă atent de-a binelea.

— Hei! Ce e, Stacie?

— Wayne vrea să vorbească ceva cu tine.

Arunc iar o privire spre ceas. E prea târziu pentru o ședință.

— Acum?

— Chiar acum, exact așa a zis.

Nu mă privește în ochi, cum face ea de obicei. Se uită țintă spre covorul oriental de pe jos, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-a văzut vreodată. Și îmi spun în gând: „Ce ciudat!”

— OK. Vin imediat.

Mă întorc cu spatele la fereastră și ies din birou, urmând-o pe Stacie; nici nu-mi trece prin minte că în următoarele cinci minute toată viața mea se va duce de râpă definitiv.

2

Wayne Vincent mi-a fost șef în ultimii zece ani, de când am absolvit facultatea la NYU.

El a fost cel care m-a angajat aici. Tot ce știu despre marketing îi datorez lui Wayne. El m-a învățat cum să derulez o campanie. El m-a învățat cum să organizez un buget. El m-a învățat cum să analizez competiția și piața. De când îl știu eu, a trecut prin două căsnicii, a câștigat și a pierdut cam douăzeci de kilograme și am consumat împreună echivalentul unei cisterne de alcool.

Dar în momentul ăsta pare *enervat la culme.*

Stă așezat la biroul lui din lemn de mahon – cam cu cincizeci la sută mai mare decât al meu – și, când mă vede intrând, îmi aruncă o privire mohorâtă. Fiindcă ezit în prag, îmi arată cu degetul scaunul din fața biroului său, apoi se răstește scurt:

— *Șezi!*

Habar n-am despre ce e vorba. Am primit jobul doar de o săptămână și mă descurc bine. Nu, mă descurc *grozav.* Așa că, orice-ar vrea să-mi reproșeze, e sigur vreo prostie. Simt cum mi se zburlește părul pe ceafă, preventiv.

Dar chiar dacă greșește, tot șeful meu rămâne, așa încât mă așez pe scaunul tapițat din fața lui.

— E totul în regulă, Wayne?

Își încrucișează brațele cărnoase peste pieptul bombat, acoperit doar în parte de sacoul scump pe care-l poartă.

— Tu să-mi zici, Porter.

Mi-a spus pe numele de familie. Niciodată nu-mi zice așa.

— Sunt la zi cu campania Clemente, încep eu. O să am macheta până vineri. Joi, dacă ai nevoie de ea.

Pot să rezolv cu o zi mai devreme. Cine are nevoie de somn?

Însă el îmi răspunde cu ceva ce mă șochează de-a dreptul:

— Ai dat informații în piață despre campania Henderson.

— Am… ce?

Sub părul care se rărește, îi văd scalpul căpătând o nuanță trandafirie.

— Ai arătat campania noastră – *totul* – competiției. I-ai lăsat să ne-o fure, hoț ticălos ce ești!

„Poftim?" Rămân cu gura căscată.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Știu că tu ai făcut-o, Blake.

Văd cum îi zvâcnesc fălcile.

— Nu vreau să știu decât cine a fost contactul tău și cât te-au plătit.

— Wayne…

— *Cât te-au plătit,* Porter?

— Wayne!

O neînțelegere – nimic mai mult. Îmi dreg vocea.

— Îți jur. Niciodată n-aș…

— Minți!

Când rostește acest cuvânt, îmi ajunge pe față o picătură de salivă.

— Ești concediat, Porter! Strânge-ți catrafusele din birou și cară-te.

Poftim?

— Wayne!

Sar de pe scaun și-mi simt inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Doar nu crezi pe bune că aș face așa ceva companiei – ție. Nu știu de ce crezi una ca asta…

— Am spus *să te cari.*

Îmi dau seama, din expresia furioasă de pe chipul lui, că nu este deloc vorba despre vreo glumă cu scenariu complex. N-o să sară nimeni din vreun dulap cu un tort surpriză în brațe, ca să mă felicite pentru promovare. Este incredibil de serios. Vrea să plec îndată. După un deceniu de servicii loiale, sunt *concediat.* Pur și simplu, fără menajamente.

Simt cum mi se inundă subțiorile cu un val de transpirație rece.

— Putem să discutăm, te rog?

— Ieși. Afară.

Ridică receptorul telefonului de pe birou și, cu degetele de la cealaltă mână, împunge în numerele de pe tastatură.

— Sun la pază să te însoțească până la ieșirea din clădire.

Chestia asta chiar e reală și mi se întâmplă. Nu mi-am pierdut doar promovarea abia câștigată, mi-am pierdut *jobul.* Ce naiba se petrece aici? Trebuie să fie un soi de neînțelegere.

— OK, spun eu, ridicând mâinile. O să plec, dar… poate o să reușim să discutăm mai încolo despre asta.

Expresia de pe chipul lui Wayne îmi spune că nu vom mai avea vreodată această ocazie.

— Cară-te și gata! Și uită de pachetul de compensații, după mizeria pe care-ai făcut-o. Să nici nu te gândești măcar să depui actele pentru ajutorul de șomaj. O să te dau în judecată pentru furt, rahat nemernic ce ești.

Nu pot decât să clatin din cap, incapabil să-mi adun cuvintele pentru a răspunde la o asemenea acuzație.

Chiar dacă e șase după-amiaza, practic toată lumea se află încă la birou și au auzit cu toții fiecare vorbă din întreaga conversație. În drum spre ieșire, trec pe lângă biroul lui Stacie și, din nou, ea evită să mă privească în ochi.

— Stacie.

— Îmi pare rău, Blake, murmură ea fără să ridice privirea din ecranul computerului. Nu pot face nimic.

OK, deci așa vor decurge lucrurile. Păi, atunci să-i ia dracu' pe toți! O să găsesc un job de zece ori mai bun ca ăsta. Parcurg drumul rușinii înapoi spre biroul meu, în timp ce colegii șușotesc bârfe despre mine la doar trei metri distanță. Chad Pickering o să se bucure cel mai tare – credea că promovarea în postul de vicepreședinte e ca și a lui, până când i-am smuls-o de sub nas. Însă n-o să fie singurul care o să sărbătorească.

Ce pot să zic? Dacă vrei să avansezi, îți mai faci și dușmani.

Revin în birou, în biroul *meu,* și-mi dau seama că sunt foarte puține lucruri pe care pot să le iau cu mine la plecare. Fotografia înrămată a Kristei. Stiloul oferit de bunicul meu ca dar la absolvire – a fost foarte mândru că eram primul din familie care termină o facultate.

Și sunt sigur că pot lua și plăcuța pe care scrie cu litere aurii *Blake Porter, Vicepreședinte.* N-are cine s-o mai folosească aici.

Pe negândite, smulg plăcuța cu numele de pe birou și o arunc în perete cu atâta putere, încât ciobesc vopseaua de pe zid. Plăcuța cade pe jos, ruptă în două. Cei din birouri amuțesc, privindu-mi mica demonstrație. Foarte bine – n-au decât să se uite. Măcar eu nu mi-am rupt mâna dând un pumn în

perete, cum a făcut prostălăul ăla de Craig Silverton după ce a pierdut contul Roberts.

Mă îndrept spre fereastră, să mai arunc o ultimă privire afară. Mă sprijin cu fruntea de sticla rece, fără să-mi mai pese de urmele pe care o să le las pe geam.

Și pentru prima dată îl înțeleg pe predecesorul meu. Fiindcă nu m-ar deranja deloc dacă geamul ăsta s-ar sparge și m-ar lăsa să mă prăbușesc spre moartea aflată la o sută de metri sub mine.

3

De șaizeci și două de zile sunt șomer.

Nu că le-aș ține socoteala.

Mă întorc spre casă după o alergare de două ore – asta după ce am petrecut un ceas ridicând greutăți. Mai am încă două luni rămase din abonamentul la sală și să dea naiba dacă n-am de gând să le folosesc din plin. Krista mi-a sugerat discret că nu e sănătos să petrec ore întregi în fiecare zi făcând sport, dar cum e posibil așa ceva? E *sport.* Sănătos prin definiție.

În plus, trebuie să-mi păstrez energia la un nivel ridicat, pentru când o să-mi găsesc alt job.

Intru în casă lac de sudoare, cu tricoul lipit de corp. Luna august în New York este cel mai prost moment să mergi la alergare, din cauza aerului înăbușitor și umed, dar nu mă împiedic eu de asta. Îmi place să testez cât de mult pot să-mi împing limitele. Ce rău mi se poate întâmpla? Să cad pe jos fără suflare?

Nu prea ne permitem să ținem pornit aerul condiționat, dar mă bucur că acum merge, cât îmi trag un pic sufletul în living. Aroma de scorțișoară îmi gâdilă nările și simt cum îmi ghiorăie stomacul. N-am mâncat azi decât un breakfast nutritiv (trei ouă fierte tare) și sunt de-a dreptul hămesit.

Mă îndrept spre bucătărie, unde Krista tocmai scoate din cuptor o tavă de fursecuri. Îmi aruncă o privire peste umăr și zâmbește.

— Biscuiți cu scorțișoară? o întreb.

Încuviințează așezând tava pe blatul de bucătărie, lângă un ceas vechi din alamă pe care l-am cumpărat vara trecută de la un târg de vechituri. Biscuiții cu scorțișoară sunt specialitatea ei – fursecurile care o reprezintă. Asta face ori de câte ori este fericită, plictisită sau mai ales stresată: coace o prăjitură.

Să descriu un pic biscuiții cu scorțișoară ai Kristei. Când îi bagi în gură, simți marginile crocante, însă mijlocul e moale. Se topesc în gură,

împrăștiind o combinație perfectă de aromă de scorțișoară, zahăr și unt. Mi i-a pregătit și la prima noastră întâlnire, iar fursecurile astea au fost parte din ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea. Știam că o femeie care poate prepara ceva cu un gust atât de bun trebuie să aibă ceva al ei, special.

A învățat să facă prăjituri de la mama ei, pe care am întâlnit-o o singură dată, când a venit cu avionul din Idaho – este exact genul de femeie de la care te aștepți să facă niște prăjituri grozave. Când am cerut-o pe Krista de soție, mi-am imaginat-o făcând într-o bună zi prăjiturele pentru copiii noștri, așa cum făcea și mama ei pentru ea.

Asta e viața pe care mi-o doresc. Alături de ea.

Mă întind după un fursec, dar mă plesnește ușor peste mână.

— Sunt fierbinți, abia le-am scos din cuptor! mă dojenește ea. Fă un duș și o să se răcească până termini.

Urăște să mă vadă așa transpirat, după alergare, și are dreptate.

— Bine.

Urc scările și-mi scot tricoul și șortul de alergare. Răsucesc robinetul de la duș spre apă rece, apoi mă bag direct sub jetul ca gheața. Am auzit că numai psihopaților le plac dușurile reci, dar eu am devenit dependent de ele – practic metoda asta încă din facultate. Îmi dau un surplus de adrenalină după ce se duce vârful din timpul antrenamentului.

Curat și îmbrăcat, cobor la parter cu ghiorăitul din stomac mult mai insistent de-acum. Pe drum trec pe lângă Goldy, care înoată în acvariu. Îi mai arunc câteva granule de hrană, cu toate că și Krista îl hrănește peste măsură. Urăsc numai gândul că ar putea să flămânzească.

Krista își face apariția din bucătărie, ducând o farfurie plină ochi de biscuiți cu scorțișoară. Se îndreaptă spre canapea și o urmez ca un câine lihnit. Așază farfuria pe măsuța de cafea din sticlă și se cuibărește între perne, strângându-și picioarele sub ea, așa cum face de obicei. Mă așez alături și apuc un fursec.

E absolut minunat, ca întotdeauna.

— Vreun succes pe frontul joburilor? mă întreabă ea.

Am fost de-a dreptul fraier să-mi imaginez că voi găsi imediat de lucru în marketing. După ce Wayne a împrăștiat numai mizerii despre mine prin tot orașul, e limpede că nimeni nu s-a repezit să mă angajeze pe vreun post care să-mi și convină. La ultimul job unde am candidat eram teribil de

supracalificat și nu se oferea decât un sfert din salariul meu de dinainte de promovare. Cu toate astea, n-am primit nici măcar un răspuns de politețe.

— Încă nu, îi răspund încercând să nu par atât de demoralizat pe cât mă simt.

Krista observă însă nota din vocea mea și se apleacă să mă îmbrățișeze.

— E bine așa? îmi șoptește ea la ureche.

— Cam de nivelul opt, răspund eu.

Mă strânge mai tare. Asta e una dintre conversațiile noastre secrete. Cândva, pe la începutul relației, când abia începuserăm să ieșim împreună, Krista a avut o zi proastă la job. Când ne-am întâlnit și mi-a povestit despre ziua îngrozitoare pe care o avusese, m-am aplecat s-o îmbrățișez. S-a plâns că n-am strâns-o destul în brațe și am convenit asupra unei scale de la unu la zece, ca să stabilim cât de strânsă trebuie să fie îmbrățișarea de care avem nevoie, raportat la cât de mizerabilă este starea noastră din momentul respectiv. Da, știm – suntem atât de dulcegi, că-ți vine să vomiți.

Rămânem preț de un minut întreg așa, prinși într-o îmbrățișare cam de nivelul opt sau nouă. Se pricepe foarte bine să intuiască exact ce nivel îmi trebuie.

Însă, firește, și îmbrățișarea trebuie să ia sfârșit la un moment dat. Se desprinde de mine și văd cum între sprâncene i-a apărut o cută de îngrijorare.

— Deci ai suficienți bani în cont pentru plata următoarei rate de ipotecă? mă întreabă ea cu blândețe.

Am – la limită. Însă după aceea sunt complet falit. N-o să mai pot plăti ipoteca și o să pierd casa din cărămidă cafenie. Și chiar dacă este pe numele meu, nu al Kristei, va rămâne și ea fără acoperiș deasupra capului, încerc să nu mă gândesc la asta.

— Sunt cam strâmtorat, recunosc în cele din urmă.

— Aș putea contribui și eu mai mult, îmi spune ea; chiar dacă știu că n-are de unde, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Krista conduce curățătoria din josul străzii. Așa ne-am cunoscut. Am dus un costum la curățat și, când am văzut-o în spatele tejghelei, mi-am dat seama dintr-odată că nu-mi curățăm costumele suficient de des. Am început să vin de două-trei ori pe săptămână, cheltuind o mică avere pe spălatul hainelor doar ca să vorbesc câteva minute cu ea, în timp ce lăsam sau ridicam bulendrele.

N-am trecut imediat la acțiune, fiindcă pe vremea aceea aveam o iubită. Mă vedeam cu o fată pe nume Gwen, însă lucrurile nu mergeau nici pe departe grozav între noi și se înrăutățeau tot mai mult. Așa încât, a doua zi după ce m-am despărțit de Gwen, m-am dus țintă la curățătorie și am invitat-o pe Krista la cină.

— O să găsesc eu ceva de lucru, îi promit.

Ridică una dintre sprâncenele ei șaten-deschis.

— Așa zici?

Mă încrunt.

— N-o să rămân șomer pe viață, Krista. O să se ivească ceva, până la urmă.

O să găsesc ceva într-un final – trebuie să găsesc –, însă n-o să fie nici pe departe pe banii de la ultimul job și nici măcar pe o parte din banii ăia. Va trebui să extind un pic cercetarea.

Fir-ar să fie, tot nu-mi vine să cred. Acum șaizeci și două de zile, aveam totul. Cum de au luat-o toate la vale cu atâta repeziciune? L-am sunat pe Wayne de peste zece ori, dar nu mi-a întors apelul. Cred că și e-mailurile de la mine ajung în secțiunea „nedorite”.

— O să-ți sugerez ceva, spune ea, schimbându-și greutatea de pe-o parte pe alta, și te rog să nu refuzi pe loc.

Oh, minunat! Cu ce idee uimitoare are de gând să mă surprindă? Oare vrea să-mi vând un rinichi? Cât de mult o mai valora un rinichi pe piață, în ziua de azi?

— OK…

— Cred că ar trebui să ne gândim să închiriem o cameră, până te pui iar pe picioare.

O privesc țintă. Vorbește serios?

— Nu. În niciun caz. N-am de gând să trăiesc cu un străin în casă.

— De ce nu?

Ideea aia cu vânzarea rinichiului sună tot mai bine, cu toate ca s-ar putea să nu iau prea mulți bani pe el, la cât alcool am turnat în mine în ultimii zece ani.

— Pentru că nu mai sunt un student de douăzeci de ani?

Krista încrețește nasul.

— Știi ceva, eu am avut o colegă de apartament înainte să ne mutăm noi împreună.

— Și o urai!

Fosta colegă de apartament a Kristei era directoare de grădiniță ziua și cântăreață amatoare noaptea. În timpul vizitelor mele în apartamentul ei de două camere, dureros de mic, de lângă Inwood Hill Park, colega ei de chirie se pornea să cânte pe neașteptate, la duș, când gătea și uneori în mijlocul unei propoziții.

— Atunci înseamnă că trebuie să găsim pe cineva mai normal, spune Krista.

— În Manhattan? bombăn eu. Aici nimeni nu-i normal. N-o să găsești pe nimeni normal.

Râde și se întinde să mă ia de mâna plină de firimituri de biscuit cu scorțișoară.

— Eu te-am găsit *pe tine,* subliniază ea.

Asta mă lasă fără replică.

Se trage mai aproape pe canapea și își lasă capul pe umărul meu. Scutur firimiturile de biscuit de pe tricou, apoi o iau cu brațul pe după umeri și o trag mai aproape de mine. Cu ce naiba își spală părul de e atât de mătăsos? Trebuie să fie un ingredient secret în șamponul ăla de fete pe care-l folosește, fiindcă are pur și simplu efecte incredibile.

— Nu știu ce să fac, Blake, murmură ea cu buzele lipite de gâtul meu. Știu că vei găsi ceva până la urmă, dar… sunt îngrijorată.

Amândoi suntem îngrijorați, iubito.

— Poate…

Ridică mâna stângă, pe care diamantul inelului de logodnă sclipește în lumina lămpii din tavan.

— Poate ar trebui să vând inelul. Așa o să mai câștigăm un pic de timp.

Trag aer în piept. Nu. *Nu* vreau să-și vândă inelul. Adică da, ne-ar mai asigura încă două luni în care să respirăm, dar nu-mi pasă. Tata, cu amărâtul lui de magazin de bricolaj – moștenit de la bunicul –, i-a luat mamei un inel de logodnă cu un diamant fals, și acela stânjenitor de micuț. Am fost foarte mândru că i-am oferit Kristei nu doar un diamant adevărat, ci și unul pentru care s-o invidieze toate prietenele ei. Dacă o fac să vândă inelul acela doar ca să rămânem pe linia de plutire…

Nu. N-o s-o las să facă una ca asta.

Am jurat că voi avea mereu grijă de ea, la bine și la rău. Nu, stai, asta *o să ne jurăm* când o să ne căsătorim. Și dacă n-o să găsesc urgent o cale de a

ieși din situația asta, căsătoria nu va mai avea loc niciodată. N-o să se mărite cu mine dacă rămânem amândoi pe drumuri din cauza mea.

— Bine, îi spun. Hai să luăm pe cineva cu chirie.

4

Cameră de o persoană disponibilă imediat, situată
într-o casă de cărămidă din Upper West Side, pe
o stradă liniștită, mărginită de copaci. Este complet mobilată
și are două ferestre mori, precum, și spații
generoase pentru depozitare. Vor fi folosite în comun
o bucătărie mare, zona de luat masa și livingul. Casa este
în apropiere de metrou. Fără animale de companie.
Nu se asigură loc de parcare.

În următoarea oră, avem două posibile chiriașe care vin să vadă dormitorul pus la bătaie.

Nu sunt deloc optimist. Întrucât Krista a plasat anunțul nostru peste tot prin oraș și pe internet, au venit vreo douăsprezece persoane să vadă camera și toate erau *îngrozitoare.* Nu exagerez. „Îngrozitoare" este chiar un eufemism pentru cum erau oamenii aceia.

Unul dintre ei era un fanatic al kickboxului autodidact. Ne-a făcut o demonstrație dând o gaură în perete. Așa încât acum va trebui s-o reparăm. Apoi a venit o femeie, aducând cu ea cel mai feroce animal pe care l-am văzut eu vreodată. Pretindea că e câine, dar nu sunt convins că nu era vreun lup sau mai rău de-atât.

Cel mai rău, de departe, a fost unul venit acum două zile – un tip scund, cu barbișon neîngrijit și cu o șapcă albă cu sigla Linux. M-a interogat neobosit, timp de douăzeci de minute, despre capacitățile internetului din apartament. După ce m-am străduit din răsputeri să-i răspund la întrebări, a băgat mâna în sacul pe care-l adusese cu el și a scos de acolo o *bormașină.* A spus că trebuie să dea niște găuri prin pereți ca să verifice cablajele și a trebuit să-l opresc la propriu, fizic, fiindcă altminteri ar fi trecut la treabă. Nu mai am nevoie de încă o gaură pe care s-o astup.

Acum așteptăm să ajungă cam în cinci minute o femeie pe nume Elizabeth, iar cealaltă femeie, Whitney, cam într-o jumătate de oră. Sunt

sigur că amândouă vor fi îngrozitoare. Însă ca să ne pregătim și pentru situația în care femeile sunt OK, am curățat totul până în cele mai mici cotloane. Ba chiar am șters cu buretele și rafturile din frigider, în caz că vor să-l deschidă și să se uite înăuntru.

Krista pune pe masa micuță o farfurie cu fursecuri cu ciocolată abia scoase din cuptor și, când încerc și eu să iau unul, mă plesnește ușor peste mână.

— Sunt pentru *musafiri.*

— Krista, asta nu e o prezentare de casă, să vină cine vrea. Așteptăm două persoane și pe farfurie sunt douăzeci de fursecuri.

Mă săgetează cu privirea și îmi retrag mâna. Apoi mă măsoară din ochi, ca și când ar face o ultimă verificare, să se asigure că azi port pantaloni lungi, ceea ce și *port.* Ba chiar m-am și ras, lucru care mă face să arăt mult mai puțin a homeless.

— Gata, mulțumită?

Strânge din buze.

— Cred că da.

— Ia uite, continui eu coborând privirea, te-ai umplut de făină pe bluză.

Krista coboară și ea privirea și icnește când vede că maioul maro cu care e îmbrăcată e plin de pete albe. Încearcă să se scuture, dar nu face decât să împrăștie și mai tare făina.

— Hei, stai să te ajut, îi spun eu, dar nu se amuză absolut deloc când dau să o mângâi pe sâni.

Însă ce naiba, nici de capul chiriașelor ăstora n-o fi mare lucru. Putem și noi să ne distrăm un pic.

— Blake! mă dojenește ea, deși observ că-și reține un zâmbet. Termină odată! Pot să ajungă în orice minut.

Ca la un semnal, se aude soneria.

— Fir-ar al naibii! spune Krista. Asta trebuie să fie Elizabeth. Îi deschizi tu, te rog, și vin și eu într-un minut?

Înainte să apuc să răspund, Krista fuge să-și schimbe bluza doar ca să dea bine în fața femeii ăsteia, pe care în mod sigur n-o s-o mai vedem în viața noastră. Mă duc să deschid ușa, dar nu înainte de-a șterpeli un fursec cu ciocolată pe care mi-l îndes iute în gură. Frate, nimic nu se compară cu fursecurile făcute în casă.

Deschid și dau peste o femeie cam la vârsta pe care-ar fi avut-o acum mama, dacă ar fi trăit. E îmbrăcată în niște halate. Da, ai auzit bine – *halate,* adică pluralul de la „halat”. Pot să identific cel puțin trei bucăți. Are părul lung și alb, zbârlit din cauza umidității, peste care și-a pus un soi de pălărie argintie. N-aș spune că e chiar folie de aluminiu, dar nici nu sunt complet sigur că *n-ar fi.*

— Ăăă, bună, o salut eu.

— Drake? mă întreabă femeia.

— Nu, Blake.

Pare dezamăgită.

— Iar tu trebuie să fii Elizabeth.

Clatină din cap.

— Nu, mă cheamă *Quill*izabeth.

— Quill… lizabeth?

— Corect, spune ea, de parcă ar fi cel mai comun nume din lumea asta și ar fi normal să-l știu.

— OK. Atunci, te rog să intri… Quillizabeth.

Quillizabeth coboară privirea spre pragul casei noastre și strâmbă din nas. Apoi bagă mâna într-unul dintre multele ei halate și scoate – nu vă mint – o solniță. Presară generos sare pe prag.

— Este foarte important, spune ea pe un ton înțelept, să împiedici spiritele malefice să intre în casă.

— Îhî, răspund eu.

Minunat. Acum va trebui și să curăț o grămadă de sare, după ce pleacă.

— Îmi cer scuze, dar e necesar s-o fac.

Continuă să împrăștie sare primprejur și chiar rostește câteva cuvinte ca pentru sine.

— Am o conexiune foarte solidă cu lumea spiritelor, mai ales dacă nu iau măsurile cuvenite.

— Ha! e tot ce reușesc să îngaim.

Simt că mi-a rămas o bucățică de ciocolată înțepenită într-una dintre măselele din spate.

— Sincer că fiu, nu prea cred în chestiile astea.

Femeia se îndreaptă de spate preț de o clipă și mă fixează cu o privire pătrunzătoare.

— Ești Scorpion, nu-i așa?

— Habar n-am, recunosc eu.

Mă privește de parcă tocmai aș fi admis că nu-mi știu propriul nume. Vor fi treizeci de minute lungi, asta e clar.

În cele din urmă, după ce pragul casei noastre a fost îndeajuns asezonat, Quillizabeth mă urmează înăuntru. Privirea ei ageră scotocește prin fiecare colțișor și fiecare cotlon, zăbovind asupra fotografiei mele alături de Krista, așezată pe șemineu, cercetând apoi canapeaua maro-închis și analizând acuzator televizorul cu diagonala de un metru și jumătate așezat în colțul camerei.

La fiecare obiect pe care îi cad ochii, plescăie din limbă ca și când am fi comis vreun păcat capital. Este *extrem* de enervantă. Dacă n-aș fi știut că o s-o înfurii pe Krista, i-aș fi cerut să plece imediat. Nu-mi trebuie rahatul ăsta.

— Iubita mea a făcut niște fursecuri, spun eu în cele din urmă.

Quillizabeth cântărește din priviri farfuria cu fursecuri cu ciocolată. Sunt încă destul de fierbinți, iar fulgii de ciocolată s-au topit frumos. Aș mai lua încă unul, dacă nu m-aș teme că o să dea Krista peste mine, căci trebuie să apară din minut în minut.

— Blake, spune Quillizabeth, îți dai seama că zahărul din prăjituri este deopotrivă toxic și cauzator de dependență? Dacă zahărul ar fi introdus azi pe piață, guvernul n-ar mai aproba în veci consumul. Ai putea la fel de bine să te apuci să lingi trotuarul din fața casei.

Oare *a văzut* trotuarul despre care vorbește? Dar este în regulă. Nu lua prăjitură, dacă nu vrei.

— De asemenea, adaugă ea, fursecurile sunt *pline* de grăsimi saturate și calorii goale.

În timp ce rostește aceste cuvinte, se uită țintă spre abdomenul meu. O privesc la rându-mi și mai iau o prăjiturică.

— În fine, spune ea, parcă ziceai în reclamă că aveți disponibil un dormitor de o persoană, gata mobilat?

— Da, confirm eu între două înghițituri. Dar se pare că am găsit deja pe cineva. Așa că… ăăă… înțelegi tu, n-aș mai vrea să-ți irosesc timpul.

Quillizabeth își linge un deget și-l ridică în aer.

— Cam trage curentul aici, așa e?

— Ăăă, n-am observat.

— Știi care este explicația, nu?

Expresia ei are o seriozitate mortuară, de parcă mi-ar dezvălui secretele universului.

— E vorba despre toți foștii proprietari care au locuit aici înaintea voastră. Ei creează curentul, foindu-se de colo-colo. Pot să te ajut să scapi de ei printr-o simplă ceremonie de spiritism, după ce mă mut. O să te scape de curent – pocnește din degete – uite-așa.

Krista alege exact acest moment ca să-și facă apariția din dormitor, îmbrăcată într-o altă bluză, care arată aproape la fel cu cea de dinainte, doar că nu e murdară de făină. De ce le-o lua femeilor atâta timp ca să-și schimbe hainele? Eu aș putea să-mi schimb cămașa în cinci secunde, poate mai puțin de-atât.

— Tu ești Elizabeth? strigă ea grăbindu-se pe scări în jos.

— Quillizabeth, bombăn eu în barbă.

Krista coboară ultimele trepte și, când Quillizabeth dă cu ochii de ea, zăresc prima fărâmă de privire aprobatoare pe care-a avut-o de când a pășit la noi în casă.

— Draga mea! exclamă femeia. Ce fată frumușică!

— Mulțumesc, răspunde Krista îmbujorându-se.

Femeia are gusturi bune, pot să-i recunosc acest merit. Krista îi întinde mâna ei albă.

— Eu sunt Krista. Mă bucur să te cunosc, Elizabeth.

— Quillizabeth, o corectează musafira.

Își strâng mâinile, dar, la o secundă după ce se ating, Quillizabeth își retrage brațul de parcă ar fi fost opărită. Se dă înapoi împleticindu-se, cu mâinile tremurând.

— Eu…

Brusc, vocea ei pare groasă, răgușită.

— Trebuie să plec. Casa asta… e prea mică. Și nici nu vreau să închiriez, de fapt.

Slavă cerului! Poate o să-mi fie permis să mai înșfac un fursec.

— OK, mă bucur că te-am cunoscut, spun eu încercând să nu par din cale-afară de mulțumit.

Însă Krista se încruntă.

— E totul în regulă? Nici măcar n-ai văzut camera.

Quillizabeth își mută privirea spre mine și văd în ochii ei o frică autentică. Apoi se întoarce iar spre Krista și îi vorbește pe un ton agitat:

— Aș putea… să discut ceva cu tine afară, Krista dragă?

Krista mă privește cerându-mi acordul, dar clatin din cap dezaprobator.

— Despre ce e vorba? întreabă ea.

Quillizabeth mai face un pas înapoi.

— Afară. *Te rog.*

Ochii ei apoși sunt pironiți în ochii Kristei. Ce naiba are femeia asta? Regret că am invitat-o înăuntru. Din clipa în care a scos solnița ar fi trebuit să-i trântesc ușa în nas.

— Uite ce, Quillizabeth, încep eu. În curând trebuie să sosească altcineva ca să vadă camera, așa că…

— O să te ucidă, răbufnește bătrâna. Blake o să te *ucidă,* Krista. Trebuie să pleci de-aici cât mai poți.

5

CE. MAMA. DRACULUI?

Nebuna asta a intrat la mine în casă și îi spune logodnicei mele c-o s-o *ucid?* Asta chiar că e o mare porcărie.

Quillizabeth stă înțepenită în mijlocul sufrageriei, tremurând din tot corpul. Aproape că pare în pragul unei crize cu convulsii. Aș chema ambulanța, dar asta ar însemna că nu mai scăpăm curând de ea.

— O să te înjunghie cu un cuțit de bucătărie, arată ea cu degetul tremurând spre covorul de sub tălpile noastre. O să se întâmple chiar *aici.* Am avut o viziune cu el ghemuit deasupra corpului tău, privindu-te cum sângerezi de moarte.

Mă uit la Krista. I s-a scurs tot sângele din obraji. Oare e vreo șansă s-o fi luat în serios pe femeia asta?

„Chiar poartă un coif din folie de aluminiu."

— În regulă, bine.

Pun palma pe spatele lui Quillizabeth, ca s-o ghidez afară din cameră, dar ea sare în lateral de parcă aș fi împuns-o cu un vătrai înroșit în foc.

— Trebuie să pleci.

— Te rog să mă crezi, Krista.

Quillizabeth întinde spre iubita mea mâna ei noduroasă.

— Ai grijă. Viziunile mele… n-au dat greș niciodată.

— Sunt convins, spun eu printre dinți, băgându-mă între ele. Dar n-am de gând s-o ucid azi, așa că suntem bine deocamdată, poți pleca liniștită.

Dacă e nevoie, o s-o iau pe sus și o s-o *azvârl* pe ușă afară.

Quillizabeth țipă în semn de protest, dar în cele din urmă Krista clatină din cap.

— Sunt bine, o asigură ea. Trebuie… trebuie să pleci.

Tot ea o conduce pe Quillizabeth spre ușă. În tot acest timp, bătrâna pledează în fața ei, ținând-o bine de braț. O aud repetând cuvântul „periculos" și apoi „pleacă de-aici". Urmează o conversație de câteva

minute până când Krista reușește să închidă ușa după ea, dar către final Quillizabeth ajunge practic să plângă cu suspine.

Isuse! Ar fi trebuit s-o las pe Krista să vândă prostia aia de inel.

Îmi îngădui să mă prăbușesc sfârșit pe canapea. Krista revine în living, dar este și mai palidă decât acum câteva minute.

— Uau! spun eu. Femeia aia nu era în toate mințile.

— Mda, murmură Krista.

Ridic privirea spre ea. Își frânge mâinile, ca atunci când o supără ceva.

— Doar nu o crezi pe nebuna aia, nu?

— Nu, firește că n-o cred.

Însă a ezitat o fracțiune de secundă. Iar când se așază lângă mine pe canapea, lasă un pic cam mult spațiu între noi, mai mult decât de obicei.

— Însă trebuie să recunoști și tu, a fost un pic… derutant.

— Nu chiar. Era nebună de legat.

Krista zâmbește în colțul gurii.

— Ești sceptic în legătură cu orice pentru că ești Scorpion.

Serios, sunt Scorpion?

— Uite ce, spun eu, sceptic sau nu, n-am de gând să te înjunghii aici, în living. Adică sper că nu mă crezi capabil să fac așa ceva, nu?

— Nu, îmi răspunde ea cu aceeași *ezitare* stranie.

— Nu am făcut niciodată ceva care să te determine să-ți pierzi încrederea în mine, punctez eu. Și este adevărat.

Mă rog, din câte știe ea.

— Sunt un tip de treabă.

Mă întind s-o iau de mână și nu pot să nu observ că și ea, ca și Quillizabeth, tremură din toate încheieturile.

— Știi că așa sunt. N-aș fi în stare să-ți fac rău ție sau altcuiva. Doar *știi* asta.

Krista coboară privirea. Trage aer în piept.

— Blake, de unde ai primit banii plătiți ca avans pentru casă?

— Poftim?

Ridică încet spre mine ochii ei albaștri.

— Când ai cumpărat casa asta, acum șase luni. Mi-ai spus că nu ai destui bani pentru plata avansului. Dar apoi, dintr-odată, ai făcut rost de toată suma.

Ce zice acolo? Crede că am făcut lucrul îngrozitor de care m-a acuzat Wayne Vincent? Crede că sunt vreun nenorocit care și-ar trăda compania ca să facă rost de bani de casă? Asta insinuează?

— Am încasat fondul de pensie, rostesc printre dinți. Așa am făcut rost de bani.

Nu spune nimic, așa că adaug:

— Pot să-ți arăt chitanțele, dacă nu mă crezi.

— Nu, spune ea cu blândețe. Te cred.

Dar chiar mă crede? Suntem împreună de doi ani, însă relația noastră e relativ recentă. Se pare că nu e îndeajuns de solidă încât să reziste invențiilor unei vrăjitoare New Age în halat și cu coif din staniol care, din câteva vorbe bine țintite, i-au sădit iubitei mele îndoiala în suflet. Și, la drept vorbind, în ultima vreme nu se poate spune că am mers din succes în succes.

Îmi muncesc creierii în încercarea de a găsi ceva de spus, câteva vorbe care s-o liniștească. Însă n-apucă să-mi vină vreo idee, fiindcă se aude soneria de la intrare.

Oh, Dumnezeule, încă una.

6

De data asta, Krista este cea care răspunde la ușă, iar eu mă pregătesc să întâmpin orice s-o întâmpla să fie de cealaltă parte. Cine știe cum va fi următoarea potențială chiriașă? O condamnată venită în lanțuri? O canibală? Un dragon suflând flăcări pe nas? În acest moment, nimic nu mă mai poate surprinde.

Însă femeia din prag pare… normală.

Nu are cercei în fiecare centimetru liber de piele de pe față, nu poartă halate sau coif de staniol și nici nu încearcă să ne găurească pereții. Părul șaten îi încadrează frumos chipul și are în urechi niște tortițe simple. Pare cam de vârsta noastră – vreo treizeci de ani – și poartă blugi și un hanorac cu glugă.

— Salut!

Ne aruncă un zâmbet adorabil, ușor emoționat.

— Sunt Whitney Cross.

Krista îi zâmbește larg.

— Bună, Whitney. Eu sunt Krista, iar el este Blake.

Whitney ne întinde mâna și reușim amândoi să i-o strângem fără ca ea să aibă viziunile paranormale ale vreunui măcel sângeros în living – un semn bun. Deja merge mai bine decât toate întâlnirile anterioare.

— Mă bucur mult să vă cunosc, spune ea politicoasă.

— Deci noi căutăm pe cineva care să se mute cât mai repede în dormitorul disponibil la etaj, o informează Krista. Momentul e potrivit pentru tine?

Whitney dă din cap.

— Da, mi s-a terminat contractul pentru fosta locuință și acum sunt… sunt cam într-o perioadă de tranziție, nu prea am unde să stau. Am văzut fluturașul pe care l-ai lăsat la braseria Cosmo, unde lucrez, și parcă a fost mană cerească.

— Lucrezi la Cosmo? o întreb eu.

Este o braserie grecească aflată cam la zece cvartale de aici, pe lângă care am trecut de multe ori, dar n-am intrat niciodată.

— Da. Sunt ospătăriță, zâmbește ea politicos. Voi cu ce vă ocupați?

— Eu conduc o curățătorie, răspunde Krista.

Whitney se uită la mine, așteptând să zic și eu ceva. Chiar și înainte de a fi promovat eram mândru de meseria mea. Acum mă mulțumesc să bombăn:

— Sunt între joburi.

Krista, maestra schimbării subiectelor, intervine în conversație:

— Nu vrei un fursec? Sunt făcute în casă.

Whitney marchează puncte importante acceptând unul dintre fursecurile cu ciocolată de pe masă și minunându-se de cât este de bun. Apoi ne urmează prin living, scoțând toate „oh”-urile și „ah”-urile potrivite în această situație, în timp ce noi îi prezentăm casa.

— Iar acesta este peștișorul nostru, Goldy, spune cu mândrie Krista, de parcă ar fi progenitura care tocmai a absolvit Harvardul.

Însă nu pot spune că nu mă simt și eu un pic mândru de tumbele pe care le face Goldy prin acvariu. Oare toți peștișorii fac așa? Cred că Goldy are un talent aparte.

— Ce drăguț! exclamă Whitney, aplecându-se să-l vadă mai de aproape.

Krista continuă turul spre bucătăria destul de banală, deși, din felul în care o descrie ea, ai zice că e primită premiu la *Prețul corect.* Și-a ratat chemarea pentru o carieră în vânzări.

— Oh, Dumnezeule, o mașină de spălat vase ar fi un vis! oftează Whitney.

— Acum nu ai mașină? o întreb surprins.

Krista mă săgetează cu privirea, dar întrebarea mea e legitimă. Cine nu are mașină de spălat vase în zilele noastre, la vârsta asta? Oare să fie un semnal de alarmă?

Whitney ezită un moment, apoi clatină din cap.

— Nu, le spăl în chiuvetă.

— Nici eu n-am avut mașină până când nu ne-am mutat împreună, mărturisește Krista. Blake al nostru nu prea știe cum trăiește cealaltă jumătate.

Se amuză amândouă pe seama mea. Dar nici măcar nu-mi mai pasă, fiindcă Whitney pare *drăguță.* Prima impresie poate fi înșelătoare, însă fata

asta pare absolut inofensivă. Nu e canibală – sunt 99 la sută sigur.

Poate că ideea Kristei chiar o să funcționeze.

După ce-i arătăm parterul, urcăm treptele care duc la etaj. Mașina de spălat rufe și uscătorul se află chiar în capul scărilor, iar Whitney face ochii cât cepele când le vede.

— Astea sunt ce cred eu că sunt?

— Ai ghicit! exclamă Krista. Mașină de spălat și uscător. Una peste alta, dar mult mai bine decât să cari rufele până la spălătorie.

— Oh, Dumnezeule mare, *firește*! își freacă mâinile Whitney. Ultima dată când am fost acolo, cineva mi-a scos toate rufele din uscător și le-a trântit pe jos! E o junglă spălătoria aia.

Nu sunt deloc încântat să împart cu încă o femeie mica mea mașină de spălat cu uscător cu tot. Krista spală deja în fiecare săptămână cam cât mi se pare mie că ar fi o cantitate de rufe pentru o lună. Totuși, nu putem închiria camera cu speranța că Whitney o să-și ducă hainele la spălătoria aflată la două cvartale distanță, când are la dispoziție o mașină de spălat la câțiva metri de ușa dormitorului ei.

La etajul casei există o baie și încă două dormitoare – dormitorul matrimonial pe care-l împart cu Krista și o cămăruță mai mică. În fanteziile mele, speram să umplem cu copii camerele suplimentare, dar visurile astea par dintr-o altă viață. Acum va trebui să cedăm una dintre camere unei străine și, dacă nu-mi găsesc mai repede un job, s-ar putea ca și cealaltă să aibă aceeași soartă.

Îi arătăm lui Whitney baia mică, dotată cu duș, pe care se pare că o vom împărți cu toții, din moment ce nu avem decât două băi, dintre care cea de la parter este doar un grup sanitar cu WC și chiuvetă.

În cele din urmă, ne strecurăm pe scara îngustă care duce la ultimul etaj al casei. Acest al treilea nivel are un tavan mai jos decât restul casei. De la început am simțit nevoia să mă aplec când intru aici, chiar dacă am măsurat camera și are 1,95 metri, adică este cu cincisprezece centimetri mai înaltă decât mine. La acest etaj se găsesc un dormitor complet mobilat, precum și un spațiu deschis. Foarte generos, pentru care m-am contrazis cu Krista cu privire la ce-ar trebui să devină într-o bună zi: cameră de joacă sau bârlogul meu. (Ghici cine a susținut a doua variantă).

Dormitorul mobilat a avut până acum destinația de cameră de oaspeți, cu toate că nu ne-a vizitat nimeni până în prezent. Are pat dublu, comodă, o

jumătate de bibliotecă și un dulap mare.

— Mai avem o cameră nemobilată la etajul unu, adaugă Krista, dacă preferi așa.

— Nu.

Privirea lui Whitney poposește pe mobilierul care m-a costat mult prea mult pe vremea când aveam bani de spart.

— Asta e *perfectă.* Eu n-am deloc mobilă.

Ce femeie de treizeci de ani n-are și ea, acolo, două-trei piese de mobilier ale ei?

Văd cum îi sclipesc ochii când se îndreaptă spre dulap și deschide larg ușile. Nu este un dressing propriu-zis, însă are o dimensiune rezonabilă. În timp ce o privesc cum își face planuri de locuit în dormitorul nostru pentru oaspeți, prin minte îmi trece un gând fugar: este foarte drăguță.

OK, nu că n-aș fi observat chiar de când a intrat pe ușă. Adică, na, sunt un bărbat de treizeci și doi de ani și am și eu ochi. Dar acum, când o văd în lumina aruncată de ferestrele mari ale dormitorului de oaspeți, îmi dau seama că este chiar mai drăguță decât mi s-a părut la început. În blugi și cu un hanorac, fără niciun fel de machiaj, și tot e atrăgătoare. Dar dacă ar face un mic efort? Ei bine, cred că ar fi sexy rău de tot. Și pare exact genul meu.

Arunc o privire spre Krista, întrebându-mă dacă i-a trecut și ei asta prin cap. Oare n-o îngrijorează faptul că se mută cu noi o fată foarte simpatică? Oare nu e genul de situație care s-o pună pe gânduri?

Însă nu, nu pare deloc îngrijorată. Zâmbește. Are încredere în mine.

Chiar dacă acum cincisprezece minute părea îngrijorată de-a dreptul că aș putea s-o înjunghii mortal la noi în living.

Totuși, *ar trebui* să aibă încredere în mine. Doar n-o să mă prostesc cu fata care locuiește la noi în casă, chiar sub nasul logodnicei mele. Asta ar însemna să fiu nu doar cel mai mare nemernic din lume, dar și un idiot absolut.

Whitney se întoarce spre noi cu fața strălucind.

— Îmi place la nebunie. Nu știu dacă mai aveți pe cineva interesat, dar eu *sunt.* Chiar foarte interesată.

Krista mă privește întrebător, cu o sprânceană arcuită. Îmi cere permisiunea să-i ofere camera lui Whitney.

Trag adânc aer în piept. Nu vreau să închiriez deloc această cameră, dar n-are de-a face cu ea. Nu vreau s-o închiriez *nimănui.* Îmi vreau nenorocitul

ăla de job înapoi, ca să pot plăti ipoteca fără să trebuiască să deschid unui străin ușa casei noastre. Însă acest lucru n-are nicio șansă să se întâmple, așa că trebuie să fiu realist. Dacă nu facem urgent rost de niște cash, o să pierdem casa cu totul.

Iar Whitney este drăguță. Îți dai seama din prima. Nu e o ciudată și nu pare genul care să pună să urle heavy metal în toiul nopții, plus că este politicoasă. E din cap până-n picioare mai bună decât toți cei cu care am stat de vorbă până acum.

Așa că mă uit la Krista și dau din cap.

— De fapt, îi spune ea lui Whitney, n-am găsit până acum pe nimeni potrivit. Ne-ar plăcea să-ți oferim ție camera.

— Pe bune?

Whitney se îmbujorează fericită.

— Oh, Dumnezeule, e minunat! Mulțumesc! Am un cec la mine, așa că pot plăti chiria pe prima lună și garanția, și…

— Nu, ridic eu o mână. Înainte să te muți, trebuie să mai parcurgem niște pași. Avem nevoie de CNP-ul tău ca să facem o verificare de solvabilitate și ne trebuie cel puțin o recomandare.

Zâmbetul îi dispare brusc de pe chip.

Iar asta chiar mă deranjează. Există vreun motiv pentru care e *îngrijorată* de verificarea solvabilității? Și de ce n-ar putea aduce o recomandare? Undeva, în fundul minții, aud sunând un clopoțel de alarmă.

Dacă nu poate să ne dea spună un CNP, trebuie să-și vadă de drum. Nu dau doi bani pe cât de politicoasă sau frumușică este.

— E doar o formalitate, adaugă repede Krista. Sper că nu-i o problemă, nu?

Zâmbetul revine imediat pe chipul lui Whitney.

— Sigur că nu, ne liniștește ea. Vă dau tot ce aveți nevoie. Doar că sunt *foarte* încântată că voi locui aici și vreau să mă mut cât mai repede.

Expir ușurat. OK, e doar nerăbdătoare – atâta tot. O să ne dea CNP-ul ei și o să verificăm solvabilitatea, *plus* un cazier, și totul o să fie bine. Slavă cerului, avem nevoie de bani. Dacă poate să ne plătească o lună de chirie și garanția în avans, asta o să ne dea un pic de spațiu de manevră.

Doar că… De ce-mi tot spune vocea aceea din străfundurile minții să scap de ea acum, când încă mai pot?

7

Astăzi, Whitney Cross se mută la noi în casă.

Am plătit ca să pot face eu însumi verificarea antecedentelor, dar nu am găsit nimic îngrijorător. N-a fost arestată, n-au fost emise mandate de reținere pe numele ei, nu s-a făcut vinovată de infracțiuni de natură sexuală – absolut niciun semnal de alarmă. Whitney este o cetățeană venită dintr-un orășel din Jersey, care respectă legea și are un scor decent în privința solvabilității. Iar șeful ei de la braserie ne-a asigurat că este o angajată model.

Așa că am invitat-o să se mute la noi.

A împrumutat mașina unei prietene ca să-și aducă bagajele. Fiindcă n-am job și sunt și cărătorul de chestii grele din relația noastră, Krista m-a oferit ca voluntar pentru mutare. Nu mă deranjează. Măcar în felul ăsta pot fi util *cuiva.*

Am început să caut locuri de parcare cu o oră înainte de sosirea estimată a lui Whitney. E dificil de găsit loc pe strada noastră (ca peste tot în Manhattan), motiv pentru care nici nu am mașină. În primul an de la instalarea mea aici am încercat să-mi păstrez vechea mașină, dar petreceam jumătate din timpul de navetă în ambuteiaje bară la bară, așa că, după ce s-a înfipt un taxi în mine și mașina a fost declarată cu daună totală, am hotărât să călătoresc numai cu metroul. Și nu regret.

Cu douăzeci de minute înainte să vină Whitney, se eliberează un loc chiar în fața casei, așa că apuc una dintre pubelele de gunoi și o plantez acolo, ca să păstrez locul. Însă trebuie să-l păzesc efectiv, pentru că va veni aproape sigur o mașină care va împinge pubela din locul ei, dacă nu sunt aici ca să previn acest lucru. E o parte bună și în faptul că sunt șomer.

În timp ce-o aștept pe Whitney pe treptele casei, văd trecând o fată pe care am zărit-o de multe ori în timpul alergărilor mele prin Central Park; poartă o pereche de pantaloni scurți, roz, care abia dacă-i acoperă lenjeria intimă.

Îmi face cu ochiul și îi zâmbesc cât de neutru pot. Acum câțiva ani, aș fi marșat imediat într-o astfel de situație, dar s-a terminat cu asta. Este OK să arunc o privire discretă, dar regula este să nu pui mâna *niciodată* și încerc să evit chiar și privitul.

Simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot și văd cuvântul „tata" pâlpâind pe ecran. Mă gândesc dacă să las să intre mesageria vocală, însă încerc să-mi aduc aminte când am vorbit ultima dată cu el și nu reușesc să localizez momentul. A fost cam singur în ultimii ani, de când mama a murit de cancer de sân, și mă simt vinovat că l-am tot evitat. Însă nu avem prea multe în comun, așa că, de cele mai multe ori, conversațiile noastre sunt pur și simplu stânjenitor de ciudate.

Mă uit la ceas. Whitney trebuie să apară din clipă în clipă, așa că o să am o scuză să închei convorbirea. Decid să răspund.

— Blake! mă salută tata, apoi începe să tușească, ceea ce mă face să mă simt și mai vinovat. Ce mai faci?

— Sunt bine, mint eu. Dar tu?

— Oh, eu sunt foarte bine.

Apoi tușește iar. Ultima dată când am vorbit, mi-a zis că e răcit și se pare că nu i-a trecut încă.

— Cum merge cu jobul? Ai găsit ceva?

— Încă nu, caut în continuare.

— Fiindcă mă gândeam la o chestie, spune el dregându-și vocea. Dat fiind că Jeff și-a dat demisia luna trecută, mi-ar prinde bine niște ajutor în magazin. Și dacă o să vrei vreodată să-l preiei…

— Tată…

— E un moment foarte potrivit, spune el tot mai încântat. Eu am nevoie de ajutor, tu ai nevoie de un job. Și să știi, Blake, magazinul ăsta e moștenirea ta. Tata mi l-a lăsat mie, iar acum ar trebui să-l primești tu.

Exact ce-mi doream să moștenesc – un magazin de bricolaj din Cleveland, care abia supraviețuiește de pe o lună pe alta.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, tata adaugă:

— Tocmai s-a construit în apropiere un complex rezidențial. Vânzările au mers bine în ultima vreme.

— Tată…

— Ai putea să-ți vinzi căsuța aia scumpă, îi dă el înainte, grăbit. Să te muți înapoi aici, unde îți poți găsi o casă de cinci ori mai mare, la o cincime

din preț. Fac pariu că iubita ta, Krista, ar fi foarte fericită aici. Și dacă preiei magazinul…

— Tată, n-am făcut facultate ca să lucrez într-un magazin de bricolaj! răbufnesc eu.

Brusc, la celălalt capăt se așterne liniștea și acum mă simt ca un mare măgar. Nu încerca decât să ajute și Dumnezeu știe că n-o să trăiască veșnic – am realizat asta în mod brutal, când a murit mama. Nu-și dorește decât ca unicul lui fiu să preia afacerea familiei. Nu-i o dorință chiar atât de absurdă, cu toate că pentru mine e ultimul lucru din lume pe care să mi-l doresc.

— Îmi pare rău, Blake, spune tata umil. Eu mă gândisem că…

Înainte să apuce să-și termine propoziția, văd un Ford Pinto roșu rablagit trăgând lângă bordură și pe Whitney la volan. Mă ridic și-mi șterg praful de pe turul pantalonilor, fiindcă nici nu vreau să mă gândesc ce mizerie era pe treptele alea.

— Tată, trebuie să închid.

— Bine, spune el. Te iubesc, fiule.

— Și eu te iubesc, tată, spun cu o fracțiune de secundă înainte să apăs pe butonul roșu și să închei convorbirea.

Trebuie să mut pubela de gunoi într-o parte, ca să poată parca Whitney bine pe locul rezervat. După ce oprește, coboară din mașină; și-a prins părul șaten într-o coadă în vârful capului, care se leagănă când merge. E îmbrăcată în alți blugi, cu un maiou foarte scurt și foarte potrivit, având în vedere canicula de afară.

Da, m-am *uitat.* Dați-mă în judecată. Sunt și eu o ființă umană.

— Salut! o întâmpin eu.

Whitney îmi zâmbește larg, evident încântată de perspectiva mutării în micul nostru dormitor suplimentar.

— Salut, Blake! Îți mulțumesc mult că mă ajuți.

— Nicio problemă, răspund eu, cu toate că a fost în întregime ideea Kristei. Hai să vedem ce ai aici.

Whitney mă conduce la portbagajul mașinii, pe care-l deschide cu cheia. Mă uit înăuntru, la cele două cutii mari și la geanta de călătorie uriașă.

— Asta-i tot? o întreb uluit.

— Mai am o sacoșă mare cu haine, pe bancheta din spate.

Mă holbez la cutii, încercând să găsesc un sens pentru faptul că tot ce are fata asta nu reușește să umple portbagajul unui Pinto. Când m-am mutat eu,

a trebuit să închiriez *un camion,* și asta doar pentru mine. Iar Krista… Sunt destul de sigur că ar putea umple gentoaia aia doar cu curele și cureluțe. (Are o chestie pentru curele.)

— Nu prea le am cu hainele, spune Whitney pe un ton ușor defensiv. Și m-am mutat o grămadă, așa că a trebuit să reduc mereu din bagaj.

Și totuși. *Totuși.* Încă o dată, aud în minte semnalele alea de alarmă, cu toate că de data asta sună mai degrabă ca niște sirene.

Încă pot s-o întorc din drum. N-a apucat să se mute. Desigur, am încasat cecul de la ea și am folosit banii ca să ne plătim facturile. Iar Whitney probabil că a renunțat deja la locul unde stătea. Aș fi un nemernic s-o pun în momentul ăsta să facă stânga-mprejur doar pentru că am eu un „presentiment". Chestia asta pare mai degrabă o apucătură tipică pentru Quillizabeth.

— Păi atunci înseamnă c-o să ne mișcăm repede, nu?

Chipul lui Whitney se relaxează într-un zâmbet, în timp ce eu mă aplec să iau una dintre cutiile din portbagaj. Nici măcar nu e grea. Abia dacă a reușit s-o umple. Aș putea căra cinci cutii de-astea fără o picătură de sudoare.

Încearcă să ridice sacoșa cea mare de pe bancheta din spate, luptându-se cu greutatea ei.

— Hei, intervin eu, las-o acolo! Le duc eu pe toate.

Icnește și ridică geanta de pe banchetă.

— Nu, am luat-o, gata.

— Dar pot s-o car eu.

— Adică zici că sunt vreo pricăjită?

Îmi aruncă un zâmbet, ca și când m-ar tachina.

— Facem prinsoare pe cinci dolari că pot să car mai multe genți decât tine?

Ajustează chingile gențiii între curbele sânilor și sunt nevoit să mă uit în altă parte. Whitney este mai sexy decât am crezut eu, iar acesta nu e deloc un lucru bun.

„Nici prin cap să nu-ți treacă, Blake!"

— Hei, Porter! strigă o voce morocănoasă.

Sprijin cutia pe marginea portbagajului și mă întorc să văd cine e. Vecinul meu, domnul Zimmerly, stă ciucit pe trotuarul din fața casei sale, îmbrăcat în pantaloni de pijama și papuci moi. De când locuiesc aici, nu cred că l-am

văzut vreodată pe omul ăsta purtând pantofi adevărați. E posibil să nici nu aibă așa ceva.

— Salut, domnule Zimmerly! răspund eu cât pot de politicos.

Am încercat să fiu amabil cu domnul Zimmerly, dar el nu mi-a ușurat deloc sarcina. Nici măcar nu-i știu prenumele, pentru că nu mi l-a spus defel. Știu că începe cu „H", fiindcă primesc din când în când, din greșeală, corespondența lui (și sunt îndeajuns de drăguț încât să i-o duc la ușă), și întotdeauna pe plicuri scrie doar *H. Zimmerly,* iar asta e tot ce-am reușit să aflu despre el în cele șase luni de când stau aici. De asemenea, mai știu și că mă detestă, habar n-am de ce.

— Porter! se răstește el la mine, cu toate că eu *mi-am spus* numele mic când am făcut cunoștință. Ce caută iarăși tomberonul tău pe trotuar?

Din cauza invaziei de șobolani din oraș, nu mai avem voie să punem sacii de gunoi pe bordură, ci în tomberoane: unul pentru gunoiul menajer și celălalt pentru reciclabile. În timpul săptămânii, țin tomberoanele încuiate sub scară. (N-ai crede că o pubelă gemând de gunoaie împuțite s-ar putea afla în pericolul de-a fi furată, dar ăsta e New Yorkul, să știi.) Apoi, în ziua în care se ridică gunoiul, le scot pe trotuar, ca să le poată goli cei de la salubritate.

Cea mai mare nemulțumire a lui Zimmerly în privința mea este că las prea mult tomberoanele pe trotuar, în ziua colectării. Ar vrea să stau cu ochii pe mașina de gunoi și să le bag la loc într-o fracțiune de secundă după ce sunt golite. Am ratat treaba asta în mai multe dăți și de câte ori ne vedem îmi amintește acest lucru.

Dar nu e cu totul vina lui. Habar n-am ce vârstă are, însă judecând după ridurile adânci de pe chip și după smocurile de păr alb de pe scalp, aș putea spune că a trecut ușor de optzeci de ani. A cumpărat casa asta cu zeci de ani în urmă, într-o perioadă în care piața imobiliară din oraș era relativ rezonabilă, și se așteaptă ca totul să rămână așa cum era când s-a mutat el aici, în vremea când dinozaurii bântuiau pământul.

— Îmi cer scuze, l-am folosit doar ca să țin ocupat un loc de parcare. Îl pun îndată la loc.

Bombăne ceva în barbă și își umezește buzele, fără să reușească totuși să îndepărteze un punctuleț de pastă de dinți care i s-a întărit în colțul gurii. Pare pe cale să se retragă la el în casă, dar încremenește în loc când o vede pe Whitney lângă mine, gata să ia cutiile din portbagaj.

— Ce se petrece aici? întreabă el ca și când aș încerca să-i joc vreo festă.

Mă chinui să-i zâmbesc.

— Ea este Whitney. Va locui la noi o vreme.

Să sperăm că nu *prea* mult.

— Altă femeie? mârâie Zimmerly. Dumnezeule, de câte ai nevoie, Porter? O să transformi cartierul ăsta în bordel!

OK, de când sunt aici a locuit cu mine o *singură* femeie, ceea ce categoric nu mă califică drept proprietar de bordel. Dar n-are niciun sens să-i explic asta vecinului meu.

— Mă bucur să vă cunosc, spune Whitney politicoasă. Domnul Zimmerly, corect?

Zimmerly este destul de amabil cu Krista, însă pare să nu aibă aceeași atitudine și față de Whitney. Bombăne ceva ca pentru el și apoi o pornește pe scări în sus, tropăind cu papucii lui pufoși.

— Așa face mereu, îi spun lui Whitney pe un ton de scuză. Să n-o iei personal.

Whitney pare să nu se sinchisească de purtarea grosolană a lui Zimmerly. Nu știu de ce, dar mă enervează îngrozitor faptul că vecinul meu nu mă place. Nu mi-a păsat că la serviciu nu mă iubea nimeni, însă asta mă deranjează.

Una din treptele casei lui Zimmerly s-a mâncat un pic – erodată, probabil, de anii în care a suportat zăpada – și bătrânul se împiedică în ea. Reușește să se redreseze la timp, dar a fost cât pe ce să cadă. Atunci îmi vine o idee și mă reped spre el înainte să apuce să intre în casă.

— Domnule Zimmerly!

Se răsucește spre mine, cu aceeași expresie acră întipărită pe față.

— Acum ce mai e, Porter?

Lovesc cu piciorul în treapta ruptă și din ea cad firimituri de ciment.

— Pot s-o repar, dacă vreți. Ca să nu vă mai împiedicați în ea.

Mijește ochii spre mine.

— Cât vrei?

— Nu vă costă nimic, spun iute, cu toate că mi-ar prinde bine niște bani.

Pufnește, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Nu pari să te pricepi la asta. *La facultate* nu te învață cum să repari scările.

— Știu, de fapt, cum să repar o treaptă de ciment, mă apăr eu.

Obișnuiam să fac astfel de lucruri împreună cu tata, când eram pușți. Deși trebuie să recunosc că nu m-am mai ocupat de așa ceva de mulți ani, îmi amintesc totuși pașii. Este ca mersul pe bicicletă. Și dacă mă încurc, nu trebuie decât să-i dau un telefon tatei, care e dornic să ajute.

Preț de o clipă, domnul Zimmerly îmi cântărește oferta. Însă apoi flutură din mână spre mine, în semn de dezgust.

— O s-o strici și mai mult, cel mai probabil. Nu ești în stare să ai grijă nici de propriul gunoi!

Și, cu asta, îmi întoarce spatele, intră în casă și trântește ușa în urmă.

În fine, am încercat.

Din moment ce este limpede că domnul Zimmerly nu are nevoie de ajutorul meu, mă întorc la mașina lui Whitney. Ridic iar cutia în brațe și îmi atârn și geanta de voiaj pe umăr. Whitney vine după mine, cărând geanta de pe bancheta din spate, deși i-am spus că o iau eu. Am lăsat ușa de la intrare deschisă, așa încât ajungem numaidecât la ultimul etaj, cu tot cu bagaje. Ea se apucă să despacheteze, în timp ce eu mă duc să iau ultima cutie din portbagaj.

Când revin în cameră, constat că și-a pus deja la loc jumătate din haine. Îmi zâmbește.

— Mulțumesc, Blake. Poți s-o lași jos, pe podea.

Nu izbutesc să trec prea ușor peste faptul că a reușit să-și îngrămădească toată viața în două cutii și două sacoșe.

— Ești sigură că nu mai ai nevoie de altceva?

— De fapt…

Se îndreaptă spre ușă și scutură mânerul rotund, care zdrăngănește zgomotos, amenințând să se desprindă.

— Crezi că ai putea să-l repari? Am spaima asta, că o să cadă și o să rămân captivă în cameră.

Înainte de a-mi pierde jobul, asta ar fi fost o treabă pentru care aș fi chemat un meșter, fiindcă eu eram prea ocupat și pentru că *puteam* să chem pe cineva. Însă la fel ca treapta prăbușită, și mânerul e o chestie pe care o pot rezolva chiar eu. Am trusă de scule și știu foarte bine cum s-o repar, și pe asta, și orice altceva s-ar strica prin casă. Tata mi-a fost profesor bun.

— Nicio problemă. Altceva?

Clatină din cap.

— Trebuie să mă duc până la magazin, să-mi iau niște obiecte de toaletă.

— Dacă ești prea obosită după despachetat, poți folosi săpunul și ce mai avem noi pe acolo, până ți le iei pe ale tale. Și detergentul de rufe. Și ești binevenită să folosești orice vrei și din bucătărie. Oale, tigăi… ketchup, muștar.

— Mulțumesc.

Mă privește în ochi. Credeam că are ochii căprui, dar acum văd stropii chihlimbarii din iris.

— Apreciez foarte mult tot ce faci, Blake. Ești un tip de treabă.

Spune asta doar din politețe. Nu știe dacă sunt sau nu un tip de treabă. Nu mă cunoaște absolut deloc.

— Camera asta chiar e foarte frumoasă, spune ea împăturind o pereche de blugi la fel cu cea de pe ea și așezând-o apoi într-un sertar deschis. Ai decorat-o minunat.

— De fapt, Krista s-a ocupat. A ales mobila asta pentru că și-a dorit o cameră de oaspeți frumoasă.

— Ei bine, soția ta are gusturi foarte bune.

Reușesc să zâmbesc strâmb.

— Nu suntem căsătoriți.

— Oh!

Flutură din gene și își duce mâna la piept.

— Îmi cer scuze. Am crezut că…

— Nicio problemă. Adică, na, suntem logodiți. Așa că, înțelegi tu, *o să fim* căsătoriți.

— Ați stabilit data?

Nu. După ce am cerut-o în căsătorie, am muncit ca un nebun la serviciu și, odată concediat, nu am mai avut chef să planific o nuntă pe care nu mi-o puteam permite, însă nu-i mărturisesc lui Whitney nimic din toate astea.

— Încă nu.

Mă privește țintă alte câteva fracțiuni de secundă – îndeajuns încât să mă facă să mă fâstâcesc –, însă pe urmă revine la despachetarea bagajelor. O văd cum împăturește hainele și le pune în sertare și atunci realizez că e prea târziu ca să mă mai răzgândesc.

De acum, Whitney locuiește în casa noastră.

— Deci… ăăă… încep eu, scărpinându-mă în ceafă. Atunci o să te las să termini. Dar…

Simt că ar mai trebui să adaug ceva înainte de plecare, așa că spun:

— Ar trebui să luăm cina împreună într-o zi.

Whitney ridică ochii spre mine, desprinzându-și privirea de la cutia pe care a rupt-o în două cu mâinile goale.

— Cina? Cu *tine?*

— Și Krista, completez eu, pentru cazul în care acest lucru nu e limpede.

Isuse, n-aș vrea să creadă că mă dau la ea în primele cinci secunde după mutare.

— Oh, sigur că da! Sună grozav!

Entuziasmul ei mă face să mă simt mai bine în legătură cu toate astea. Da, aducem o străină în casa noastră, dar Whitney pare foarte drăguță. Poate că o să ne distrăm grozav toți trei.

Însă chiar dacă vom deveni cei mai buni prieteni, curând îmi voi găsi un job și mai bun decât cel pe care l-am pierdut și atunci o să-i arăt ușa fără menajamente.

8

Planurile mele pentru această dimineață includ și schimbarea apei din acvariu.

De obicei, se ocupa Krista, însă acum am mult mai mult timp liber decât ea, așa că schimbarea apei a căzut în grija mea. De fapt, am preluat cea mai mare parte a treburilor de menaj din casă și nu mă deranjează deloc. Mama era obsedată de curățenie, așa că m-am deprins să găsesc o oarecare satisfacție în aspiratul podelelor și frecatul contrablatului până când strălucește. Ba chiar fac și paturile în diminețile în care Krista se trezește înaintea mea. Dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, ea găsește treaba asta foarte amuzantă și mă tachinează fără milă (zicând ceva de genul „Domnul Suzy Gospodinul”).

Schimbarea apei din acvariu este una dintre sarcinile cele mai laborioase din gospodăria noastră. Nu poți, pur și simplu, să golești apa și apoi să umpli acvariul la loc, fiindcă se pare că acest lucru ar ucide peștele. Așa că trebuie să extrag douăzeci la sută din apa existentă – nu mai mult, nu mai puțin. A, și nu pot pune în loc apă de la robinet, pentru că *și asta* ar ucide peștele. Trebuie să amestec apa de la robinet cu o substanță care elimină clorul. După aceea, trebuie să îndepărtez resturile de pe fundul acvariului folosind un sifon.

Muncesc ridicol de mult, însă, în același timp, nu pot permite să i se întâmple ceva lui Goldy. Este *copilul* nostru de antrenament și, dacă o las să moară, ar fi de rău augur pentru viitor. (îi spunem peștelui „ea”, fiindcă ni s-a părut potrivit cu numele, dar n-am nicio dovadă solidă că ar fi femelă.) După ce termin cu acvariul lui Goldy, o să mă duc la sală să-mi fac antrenamentul. Zilele astea am permanent impresia că trebuie să mă mișc încontinuu, altminteri o să dorm toată ziua și o să zac treaz, cu ochii pe pereți, toată noaptea.

Cât timp e Krista la duș, cobor la parter ca să curăț acvariul. Mi-am pregătit toate materialele și instrumentele, dar rămân fermecat la vederea lui

Goldy înotând înainte și înapoi în micul ei vas de sticlă. Fără să-mi dau seama, rămân uitându-mă la ea cinci minute întregi, complet nemișcat.

— Ce naiba am pățit? o întreb pe Goldy.

Peștișorul înoată în cerc, până ajunge față în față cu mine.

— Dacă n-o să mai pot găsi vreodată un job? Dacă o să pierd casa?

Goldy mă privește fix. Nu are prea multe de spus în privința asta.

OK, acum stau de vorbă cu un pește. Poate mi-o fi scăzut glicemia, cine știe. Trebuie să iau micul-dejun.

Merg în bucătărie și mă sperii când dau peste Whitney. Nu c-ar fi ceva în neregulă cu asta. Locuiește deja la noi de două zile și e dreptul ei să folosească bucătăria. Dar nu m-am obișnuit încă s-o văd pe străina asta la mine în casă.

De asemenea, remarc că nu e îmbrăcată. Adică nu e nici *dezbrăcată,* dar până acum, de câte ori ne-am intersectat, purta haine obișnuite sau halat de baie, când am prins-o venind de la duș. Însă în dimineața asta e îmbrăcată cu un maiou scurt și strâmt și un soi de pantaloni scurți de pijama.

Iar prin maioul ăla i se văd clar sfârcurile. Ceea ce nu e bine, având în vedere că nici eu n-am pe mine decât niște boxeri.

— Bună dimineața, Blake! spune ea pe un ton vesel în timp ce se uită lung în frigider, fără să ia în considerare ce *frig* vine de acolo.

— Hei, Whitney!

„Nu te uita la sfârcurile ei întărite. Nu te uita la sfârcurile ei întărite.”

— Ai dormit bine?

Se răsucește cu fața la mine, fără să fi luat nimic din frigider.

— Minunat. Patul este foarte confortabil.

Așa și trebuie să fie. Doar am dat o grămadă de bani pe el.

Alege un măr din castronul nostru cu fructe, cercetând părțile bătute.

— Mărul ăsta e al meu sau al tău?

— Cred că e al meu, dar poți să te servești, dacă vrei.

— Mulțumesc. O să mă duc și eu cât de curând la cumpărături.

Mă strecor pe lângă ea, încercând din răsputeri să nu ating materialul subțire al pijamalei. Întind mâna peste blat și iau o cutie de Frosted Flakes. Nu am timp să-mi pregătesc un mic-dejun nutritiv. O să mănânc un bol de cereale și o să ies naibii mai repede de-aici.

— Oh, îmi plac la nebunie Frosted Flakes, comentează Whitney.

— Da? rânjesc împotriva voinței mele. Sunt cerealele mele preferate.

Mușcă din mărul pe care-l ține în mână și pe bărbie i se scurge un pic de suc, pe care-l șterge repede.

— Mă năpădește nostalgia când mă uit la cutie. Am mâncat cereale de-astea în fiecare zi, între șase și nouă ani.

— În fiecare zi?

— Păi da, n-am avut de ales. Dacă strângeai suficient de multe capace de cutii, le puteai trimite prin poștă ca să primești un stilou cu cerneală invizibilă, pentru secrete.

— Stiloul cu cerneală invizibilă pentru secrete!

Mi se luminează ochii la amintirea aceea, pe care se pare c-o împărtășim.

— Mi-l amintesc! Ai primit vreodată vreunul?

— Să fii sigur că da.

Îmi aruncă un zâmbet cu o urmă de gropiță în obrazul stâng, ceea ce-mi distrage atenția de la sfârcuri.

— Când vreau ceva, nu-mi stă nimic în cale.

Dau din cap.

— La fel și în cazul meu.

— Ce să mai vorbim, mi-a fost dor de cerealele Frosted Flakes!

Se uită la cutie cu o privire melancolică.

— N-am mai mâncat de mulți ani ceva atât de crocant și glazurat.

Îi întind cutia.

— Hei, ia de-aici!

Ezită.

— Nu vreau să-ți fur din cereale. Deja ți-am folosit farfuriile și ți-am mâncat mărul.

— Nu le furi. Ți le ofer eu. Nu poți să mănânci doar un măr la micul-dejun. Și, oricum, nimeni n-ar trebui să fie privat de mmm-inunație.

Replica mea o face să râdă. Are un râs frumos, care se potrivește cu restul ființei sale: dulce, curată și prietenoasă. Oricât de mult aș urî ideea că avem nevoie de o colegă de apartament, Whitney Cross nu-mi displace cu totul.

De fapt, ca să fiu cinstit, o plac de-a dreptul.

9

Krista obișnuiește să ia cina o dată pe săptămână cu buna ei prietenă Becky, însă pentru că s-a săturat de autoizolarea mea impusă în casă, azi mă târăște după ea, acasă la Becky, pentru o întâlnire în cuplu cu ea și cu soțul ei, Malcolm.

Nu mă dau deloc în vânt după astfel de jocuri de adulți. Și nu e de niciun ajutor nici faptul că Malcolm lucrează tot la Coble & Roy; va fi prima persoană de la fostul meu job cu care mă întâlnesc după ce am fost concediat.

Însă iată-ne aici, pe coridor, la ușa apartamentului de la etajul zece unde locuiesc Becky și Malcolm. Țin bine în mână o sticlă de vin de Porto, preferatul Kristei, și am mai adus și niște fursecuri din fulgi de ovăz, cu stafide, făcute de ea aseară. Krista poartă rochia aceea scurtă, albastră, cu spatele gol, care o face să arate incredibil, mai ales că și-a lăsat părul blond-rozaliu să-i atârne pe umerii goi. Nu s-a fardat într-atât încât să acopere urma de pistrui de pe nas, iar când o văd că-mi zâmbește, simt fluturarea aceea de aripi din piept.

Este absolut superbă și, dacă nu mă adun mai repede, o să mă părăsească până la urmă.

O văd că se uită la mine, cercetându-mi cu atenție chipul.

— Ești bine?

— Da, sigur.

Totuși, știe că mint. Mă ia în brațe și își lipește trupul micuț de al meu. Mă strânge cât să facă seara mai puțin îngrozitoare, dar fără să-mi ridice un cort în prohab.

— Nivelul șase? mă întreabă.

— Poate șapte, răspund eu, și atunci mă strânge un pic mai tare.

Ne desprindem mult prea rapid din îmbrățișare, fiindcă deja am întârziat cinci minute. Krista apasă butonul soneriei și, câteva secunde mai târziu, Becky deschide larg ușa și ne întâmpină în prag. Nările îmi sunt inundate de

îndată de parfumul acela floral cu care Becky se dă întotdeauna din belșug. Nu înțeleg cum de rezistă Krista. De câte ori sunt în preajma ei, mă străduiesc să respir pe gură.

Becky o îmbrățișează mai întâi pe Krista și apoi, după un moment de contemplare, primesc și eu o îmbrățișare. Minunat. Acum miros ca ea.

— Blake.

Becky se dă în spate ca să mă privească și încrețește ușor nasul, chiar dacă sunt îmbrăcat cu o cămașă frumoasă, m-am bărbierit și nu miros ca un miez de floare. Este jignitor mai ales pentru că, în trecut, a flirtat neîncetat cu mine într-o manieră foarte nepotrivită, având în vedere că sunt iubitul celei mai bune prietene a ei.

— Ce mai faci? mă întreabă ea.

— Minunat, spun eu, deși sunt conștient că, dacă a vorbit cu Krista în ultima vreme, știe în mod sigur că mint.

— Blake și-a găsit job, începe săptămâna viitoare, intervine Krista.

Mă aricesc. Jobul temporar unde încep de luni este ultimul lucru despre care aș vrea să vorbesc. E umilitor că am fost nevoit să accept un post pentru care eram supracalificat *încă de acum zece ani,* fără niciun fel de beneficii suplimentare și cu un salariu complet nepotrivit. Dar munca e muncă.

— Ce grozav, Blake! spune Becky. Știam c-o să găsești tu ceva.

Isuse, când putem deschide sticla aia de vin?

Evident, cina nu-i nici pe departe gata. Becky a făcut o lasagna care trebuie să mai stea în cuptor încă vreo jumătate de oră. În timp ce se prepară mâncarea, Becky ne conduce în living, unde, așezat pe măsuța de cafea, ne așteaptă un platou de biscuiți sărați și brânzeturi. Malcolm este deja acolo și, când ne vede intrând, se ridică din fotoliu, făcându-ne entuziast cu mâna.

— Blake!

Lasă capul într-o parte, într-un gest de compătimire înțelegătoare pe care m-am obișnuit deja să-l disprețuiesc.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, răspund eu încordat.

— Bun, bun, bun.

Aproape că-i uitasem obiceiul enervant de a repeta cuvintele de mai multe ori.

— Cum mai merg treburile pe la… Coble & Roy? reușesc eu să îngaim.

Pare un pic stânjenit de întrebarea mea, așa cum e și normal. Eu am fost cel care i-a găsit un job acolo, acum un an, ca o favoare pentru Krista. Era categoric mediocru, dar cumva el se află încă în companie, în timp ce eu am fost concediat.

— Fără tine nu mai e la fel, răspunde Malcolm.

Nu știu cum să reacționez.

— Vă aduc ceva de băut? ne întreabă Becky pe mine și pe Krista.

Slavă cerului!

— Aș bea un pahar de vin roșu, spun eu repede.

Becky pleacă să ne aducă două pahare cu vin și ne așezăm amândoi pe canapea. Întind mâna după un biscuit, mai mult ca să-mi omor timpul, dar Krista mă plesnește ușor. O face foarte des în ultima vreme, ca și când ar fi de părere că iau cam multe gustări – ceea ce, la drept vorbind, poate că este adevărat.

— Nu-ți strica pofta de mâncare, mă dojenește ea.

Îi arunc o privire exasperată.

— Au pus biscuiții aici pentru noi, ca să-i mâncăm.

Malcolm chicotește.

— Nu te simți prost, Blake. Nici eu n-am voie să-i mănânc.

Mă las pe spate pe canapea și mă scarpin pe antebrat. Nu știu de ce, cămașa asta mă mănâncă rău. Desfac nasturele manșetei și o suflec până la cot; bineînțeles că pe dedesubt antebrațul este iritat și roșu. Abia dacă sunt de trei luni fără serviciu și deja am dezvoltat o alergie pentru cămășile cu mânecă lungă.

Las mâneca în jos și închid iar nasturele, și chiar atunci se ivește și Becky cu vinul nostru. Accept paharul cu recunoștință, dând pe gât jumătate dintr-o singură înghițitură. A adus și sticla și a pus-o pe măsuța de cafea, ca să ne putem servi în voie, lucru cam periculos. Mă întreb cât aș putea să beau în seara asta fără ca iubita mea să se sesizeze sau să încep să bolborosesc cuvintele. Va fi un experiment privind divertismentul. O fac de dragul științei.

— Așadar, începe Becky', s-a mutat chiriașa?

Krista dă din cap.

— Whitney și-a adus lucrurile săptămâna trecută.

— E drăguță? întreabă Malcolm.

— Foarte drăguță, îi răspunde Krista. Și simpatică. Și foarte liniștită. Serios, e aproape perfectă.

— E frumușică? întreabă Becky, uitându-se drept la mine.

De fapt, constat că toți sunt brusc cu ochii pe mine. Iar eu sunt cu ochii la biscuiții pe care n-am voie să-i mănânc.

— Nu chiar, răspund în cele din urmă, fiindcă nu-s complet idiot.

Krista își dă ochii peste cap.

— Fata e absolut superbă. O frumusețe din aia naturală, știți?

— Îhî.

Malcolm îmi dă un cot în coaste.

— Se pare că e de belea, corect, corect, corect?

— Abia dacă o văd, bombăn eu.

E o minciună. O văd peste tot prin casă, uneori îmbrăcată doar în pijamaua aia sumară și am văzut-o o dată și doar înfășurată în prosop.

Krista râde și îmi pune mâna pe genunchi.

— Nu-mi fac griji.

Păi, atunci e bine. Cred.

Simt aroma de brânză topită și sos de roșii care se strecoară din bucătărie și îmi aud stomacul ghiorăind. Mă uit cu jind la biscuiții cu brânză de pe platou, dar Krista deja a făcut figuri când am vrut să iau și eu unul. Așa încât sorb până la ultima picătură vinul din pahar și îl umplu la loc.

— Oricum, spune Krista, ar fi trebuit să-i vedeți pe unii din cei pe care i-am intervievat pe când căutam chiriaș. Serios, a fost un pic înfricoșător. Am avut mare, mare noroc cu Whitney.

— Oh, serios? întreabă Malcolm așezându-se mai bine în scaun. Pare că aveți o poveste interesantă.

— Preferata mea a fost femeia aia care aproape ca a mâncat-o pe Goldy, încep eu simțind în fine o oarecare amețeală de la vinul băut pe stomacul gol.

Krista mă plesnește peste genunchi.

— Nu-i adevărat, n-a vrut s-o mănânce pe Goldy!

— Ba a vrut! insist eu. Stătea chiar lângă acvariu și ne zicea cât de gustoși sunt peștișorii aurii proaspeți. Pe fond, ne dădea instrucțiuni despre cum s-o gătim.

— Adevărul e că a zis ceva despre ce gust bun ar avea Goldy cu o garnitură de cartofi prăjiți, completează Krista.

— Sau pane, în aluat tempura, adaug eu.

Krista chicotește, și ea o idee ametită. Chipul îi strălucește ușor, ca întotdeauna când bea un pic cam mult. Nu prea ține la băutură.

— Dar n-a fost nici pe departe ca ultima venită… cum o chema? Era o versiune ciudată de la Elizabeth, corect?

Simt o forfoteală în stomac și vinul pare că mi-a picat prost.

— Ăăă… nu știu dacă asta e o poveste interesantă…

Krista face ochii mari, uitându-se când la Becky, când la Malcolm.

— Nu v-ar fi venit să credeți cum era femeia aia. Un soi de clarvăzătoare sau ceva de genul ăsta. Și când mi-a atins mâna, a avut o viziune de medium.

— Ooh! plesnește Becky din palme. Mă dau în vânt după chestii de-astea!

Firește că se dă.

— Și ce viziune a avut? întreabă Malcolm.

Krista ia o înghițitură din paharul cu vin, care e deja aproape gol.

— A spus că Blake o să mă ucidă înjunghiindu-mă cu un cuțit, la noi în living!

Pe chipurile celor doi apare aceeași expresie uluită. Pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu s-a și *întâmplat.* E doar o prostie fără margini perorată de o nebună.

— Femeia aia n-avea toate țiglele pe casă.

Mă scarpin pe antebrațul care dintr-odată mă mănâncă și mai tare.

— Adică, na, purta coif de staniol.

— Serios? se încruntă Krista. Eu nu-mi aduc aminte. Mi s-a părut că era îmbrăcată foarte bine.

Becky își încrucișează picioarele și se apleacă în față.

— A văzut-o petrecându-se în livingul *vostru?*

— Așa cred, continuă Krista. A arătat spre podea când ne-a spus.

Becky se lovește cu palma peste gură, privindu-mă îngrozită, ca și când aș sta chiar în secunda aia aplecat deasupra prietenei ei, ținând în mână un cuțit plin de sânge.

— Femeia aia nu era pe bune clarvăzătoare.

Strâng din dinți.

— Ar fi trebuit s-o vedeți. Purta, gen, trei halate unul peste altul și tot presăra sare peste tot.

— Sarea e importantă ca să alungi spiritele malefice, spune Becky pe ton sfătos.

Asta face mișto de mine?

— De ce ești atât de sceptic? ridică ea spre mine ochii negri. Ești cumva Scorpion?

— Da, e Scorpion, confirmă Krista dând din cap.

Mă uit la cele două femei din fața mea, gata să bag cuțitul în ele. (Nu chiar.)

— Uite ce, nu-mi pasă ce ne-a spus o persoană oarecare, venită de pe stradă. N-am de gând s-o ucid pe Krista, OK? Vi se pare că sunt vreun dezaxat scăpat de sub control?

Apoi dau pe gât și al doilea pahar cu vin.

— N-am avut intenția să te jignim, Blake, spune Becky cu blândețe. Nimeni nu-și imaginează că ești criminal. Însă unii oameni au energia, vibrația aceea, ca și cum ar fi în stare să facă un anume lucru… înțelegi tu, *neașteptat.*

Nu-mi place turnura pe care o ia această conversație.

— Și trebuie să recunoști, adaugă Malcolm, că te-au cam tulburat ultimele câteva luni. Krista spune că nu faci decât să cureți prin casă și să mergi obsesiv la sală. Am fost cu toții îngrijorați pentru tine, omule.

Habar n-am despre ce vorbesc ei acolo. Da, n-a mers totul ca pe roate de când am fost concediat. Dar e o mare diferență între a merge un pic cam des la sală și a pune de-un măcel în living.

— Sunt bine, spun cam pentru a milioana oară. Și luni o să încep serviciul, așa că totul va reveni la normal, iar Krista nu va fi ucisă.

Krista se întinde să mă ia de mână. Preț de o clipă, nu prea îmi vine să accept. Adică ce mama naibii a fost *asta?* De ce le-a spus tuturor despre nebuna aia? Acum cred cu toții că sunt într-o doagă. Însă ea își împletește degetele cu ale mele și, cinstit să fiu, e greu să stau supărat pe ea.

— Doar te tachinam, Blake, spune Krista. Evident, știu că n-o să mă ucizi.

Îmi face cu ochiul.

— Măcar până începem să facem planurile pentru nuntă.

— Ooh! se înviorează Becky. Ați stabilit data?

Nu cred că am fost vreodată atât de ușurat să văd cum virează conversația spre faptul că n-am stabilit încă o dată pentru nuntă. Mă sprijin de spătarul

canapelei, scărpinându-mi absent brațul și sorbind din al treilea pahar cu vin, în timp ce fetele dezbat care ar fi cea mai bună perioadă posibilă pentru a te căsători. (Se pare că luna mai?). Însă nu pot să nu remarc cum Becky îmi evită intenționat privirea, iar când vorbește cu mine e dureros de politicoasă.

Ce se petrece aici? Oare Becky chiar mă crede în stare să-mi ucid logodnica?

E ridicol. O *iubesc* pe Krista. Nu i-aș face *niciodată* vreun rău.

Niciodată.

10

După cina de la Becky și Malcolm, nu reușesc deloc să adorm.

Este unu dimineața și în ultima oră am stat cu ochii țintă în tavan. M-am ridicat să merg la pipi acum vreo douăzeci de minute, crezând că o să mă ajute cumva, dar n-a fost de niciun folos. Krista nu are problema asta. Doarme profund lângă mine, cu gura căscată și cu o adorabilă băltoacă de salivă pe pernă, sub falcă. (Se pare că am obosit-o rău de tot.)

În timp ce mă holbez la crăpăturile din tencuiala de pe tavan, derulez în minte evenimentele serii. Este evident că atât Becky, cât și Malcolm mă consideră un mare ratat. Dar partea cea mai rea a fost modul cum m-a privit Becky când a povestit Krista despre ce-a zis lunatica aia. Cum ar putea crede cineva că i-aș face rău femeii pe care-o iubesc? Cum de s-au întors cu toții împotriva mea atât de repede?

În cele din urmă, renunț la somn. Mă dau jos din pat și mă strecor pe scări în jos cât de încet pot, ca să nu trezesc pe nimeni. Însă când ajung la baza treptelor, sunt surprins să descopăr că parterul casei nu este scufundat în tăcere, așa cum m-aș fi așteptat. Din living răzbat sunete înăbușite și, cu toate că lumina din tavan este stinsă, văd strălucirea slabă a televizorului. Probabil că Whitney e trează.

Intru în living și bineînțeles că o găsesc acolo. Stă pe canapea, îmbrăcată în aceeași pijama sumară în care doarme, cu ochii ațintiți la ecran. Când mă observă, sare cât colo și se prinde cu mâinile de piept.

— Blake! țipă ea. M-ai speriat de era să sară sufletul din mine!

— Scuze.

Îi zâmbesc strâmb.

— Nu puteam să dorm.

— Nici eu, oftează ea.

— Te superi dacă vin și eu?

— Absolut deloc. Cu cât suntem mai mulți în Clubul Insomniacilor, cu atât mai bine.

Înainte să mă așez pe canapea alături de ea, îmi iau un pahar cu apă din bucătărie. Când să ies, observ niște fursecuri rămase de aseară, pe care Krista nu le-a mai luat la cină, la prietena ei. Arunc un pumn pe o farfurie și o iau cu mine în living.

— Oh, sfinte Dumnezeule, astea sunt fursecuri de-ale Kristei? icnește Whitney.

Așez farfuria pe măsuța de cafea.

— Fulgi de ovăz și stafide.

— Îți creează o dependență nebunească.

Whitney întinde mâna după un fursec și tot părul îi vine în față.

— Ar trebui să fie patiser profesionist sau ceva de genul ăsta.

— Da, e fantastică.

Mă întind și eu după un fursec și mușc din el. Este proporția perfectă de moale și lipicios.

— Dacă mă vezi mâncând mai mult de patru bucăți, ai libertatea să pui la cale o intervenție.

— S-a făcut, spune Whitney. Măcar atât pot să fac și eu după ce mi-ai reparat sertarul.

Unul dintre sertarele de la comoda din camera ei ieșise de pe șine și era pe cale să se prăbușească. Porcării scumpe și de proastă calitate. Am petrecut o oră la ea în cameră, reasamblând piesele sertarului până când a alunecat din nou lin în locașul lui. Este genul de lucru pe care l-am făcut cu tata de zeci de ori. Whitney a făcut mare caz de ce treabă bună știu să fac, dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut să lucrez, deși o parte din mine a fost stânjenită că cea mai mare reușită a ultimelor trei luni a fost să repar o comodă.

— Deci, spun eu, încercând să schimb subiectul, la ce ne uităm?

Whitney își strânge genunchii la piept.

— Păi, la o emisiune în care oamenii fac torturi care trebuie să arate de parcă n-ar fi torturi, iar tu trebuie să ghicești dacă e tort sau e obiectul real.

— Cum adică?

— Adică, vezi chitara aia de pe masă?

— Îhî…

— Aia e un tort.

— Nu se poate!

— Ba se poate, spune ea cu seriozitatea unui detectiv care raportează o crimă recentă.

Zâmbesc fără să vreau.

— Și genul ăsta de lucruri te ajută să adormi?

Whitney privește țintă ecranul televizorului; imaginile se reflectă în pupilele ei.

— De fapt, eu nu pot dormi *deloc.* Măcar să mă distrez.

În lumina slabă a ecranului, abia dacă-i observ cearcănele vinete de sub ochi.

— Iei ceva?

— Am încercat. Nu mă ajută nimic.

— Îmi pare rău.

Whitney ridică un umăr, de parcă n-ar fi mare lucru.

— Este OK – cât timp nu te deranjează că stau aici în creierii nopții.

— Nici vorbă. Mă bucur să am companie.

Asta îi smulge un zâmbet.

— Dar pe tine ce te ține treaz în noaptea asta, Blake?

Whitney întinde mâna după un alt fursec de pe farfuria așezată pe măsuța de cafea. *Categoric* nu poartă sutien.

Mă foiesc în locul meu de pe canapea.

— Nu știu. Cred că sunt neliniștit fiindcă nu știu ce mă așteaptă.

Ridică o sprânceană.

— Te referi la căsătorie?

— Nu. În legătură cu asta nu sunt deloc neliniștit, îi mărturisesc cu sinceritate. Dar am un job nou de luni și… e greu s-o iei de la capăt.

— Știu exact ce zici, spune Whitney pe un ton care mă face să simt că știe, într-adevăr.

— În fine, oftez eu. Mă tot gândesc la asta.

— Ești îngrijorat, observă ea.

— Nu, nu sunt *îngrijorat.* Doar că, știi tu…

— Ei, dacă te face să te simți mai bine, află că pari genul care aterizează mereu în picioare.

În mod straniu, votul ei de încredere îmi dă o stare mai bună și-mi ridică moralul.

— Serios?

— Categoric.

Începe să enumere pe degete.

— Este evident că ești inteligent, carismatic, motivat, chipeș…

Să sperăm că e doar politicoasă, deoarece Krista n-ar aprecia deloc să mă știe singur în living, în miez de noapte, cu o fată îmbrăcată sumar, care-mi spune că sunt chipeș. Însă Whitney mă privește într-un fel care mă face să mă gândesc că nu e doar amabilă. Privirea ei pătrunzătoare e pironită într-a mea și sunt nevoit să iau o pernă și să mi-o așez strategic în poală, având în vedere că sunt îmbrăcat doar în maiou și boxeri.

— O să-ți zic ceva, continuă ea. Sunt atât de convinsă că prima ta zi la job va merge bine, încât o să pregătesc o prăjitură pentru cină, ca să sărbătorim mâine-seară.

— Ce gen de prăjitură?

— Ce gen vrei tu.

Își trece repede limba peste buza de sus.

— Ce ți-ar plăcea, Blake?

Acum chiar mă bucur că am perna aia în poală.

Cu toate astea, între mine și Whitney n-o să se întâmple nimic. Nici acum – nici altădată. Nu i-aș face așa ceva Kristei, nici într-un milion de ani.

Deși fata asta e foarte atrăgătoare.

— Orice vrei tu, spun eu dregându-mi vocea. Cât timp arată ca un pian.

Gluma mea detensionează atmosfera și începem să dezbatem cu pasiune dacă toba de pe ecran este sau nu tort. Într-un final reușesc chiar să abandonez perna de camuflaj din poală. Rămânem să ne uităm la emisiune în următoarele câteva ore, comentând din când în când, dar mai ales împărțind spațiul și mâncând fursecuri. Adorm pe canapea, cam pe la trei dimineața, și când mă trezesc, cu gâtul înțepenit și dureros, Whitney nu mai este în living.

11

Astăzi e prima mea zi la jobul ăla tâmpit cu perioadă determinată. Mi-e absolut groază.

Însă trebuie să-l iau în serios. Pentru că agenția de recrutare a sugerat că, dacă merge bine, s-ar putea transforma într-o poziție permanentă. Și este într-o companie respectabilă, unde aș putea avea șansa să-mi croiesc iar drum cu dinții și cu ghearele spre un job decent.

Așa încât pun ceasul să sune la șapte și jumătate dimineața, ca să-mi rezerv suficient timp pentru a ajunge la birou, dacă sar peste antrenament. Mă împleticesc spre duș, revenind la vechiul meu ritual de a începe ziua cu apă rece ca gheața, ca să mă trezesc.

Când simt că nu mai pot rezista nicio secundă în plus, mut robinetul înapoi pe apă fierbinte, însă, din nefericire, tot ce pot obține din pălăria dușului este un șuvoi călâu. Krista doarme încă în patul nostru, așa că Whitney trebuie să fi fost aia care a făcut duș dimineață devreme și a folosit toată apa fierbinte. Fir-ar să fie! Nu e un start prea grozav.

Întind mâna spre recipientul cu săpun, resemnat că va trebui să fac un duș căldicel, însă când îl strâng în palmă, constat că nu curge nimic din el.

Ce mama dracului?

Strâng și mai tare, scuturând bine sticla. N-am noroc. Recipientul de săpun e golit complet.

Evident, Whitney l-a folosit pe tot. Categoric, i-am dat permisiunea să-mi folosească săpunul, dar acum vreo două zile sticla asta era pe jumătate plină. Cine folosește atât de mult săpun? Mai rău, când încerc să-mi torn în palmă niște șampon combinat cu balsam, ca să-mi spăl părul, constat că și sticla aceea e tot goală.

N-am de ales și mă decid să folosesc săpunul și șamponul de fete al Kristei. Așa încât, la ieșirea de sub dușul călduț, părul meu miroase a cocos și caisă, iar corpul a lămâi și vanilie, în loc să miroasă, dracului, a *curat.*

În regulă, nu-i nimic. O să vorbesc cu Whitney despre consumabilele de la duș. Am încercat să fiu un tip de treabă, dar este limpede că folosirea în comun n-o să funcționeze.

Mă îmbrac repede, încercând să n-o trezesc pe Krista. Oricât de mult aș urî acest job, e bine să mă întorc iar la treabă. Chiar dacă am fost acuzat de lucruri îngrozitoare, cariera mea nu s-a sfârșit. A fost doar un regres temporar.

Îmi înnod cravata așa cum am învățat de unul singur, în primul an ca stagiar la marketing. Verific ținuta în oglinda în mărime naturală din dormitorul nostru și constat că arată perfect. Nu arăt ca angajat pe perioadă determinată. Arăt ca un vicepreședinte.

Se spune că trebuie să te îmbraci ca pentru jobul pe care ți-l dorești. E doar o chestiune de timp.

Mama m-a învățat că micul-dejun e cea mai importantă masă a zilei, unul dintre puținele sfaturi de la ea pe care le țin minte și le respect și azi. Indiferent cât de mult m-aș grăbi să ajung la serviciu, mănânc întotdeauna ceva. Categoric nu am timp pentru un mic-dejun elaborat, însă înainte să alerg la metrou, ca să ajung în centru, mă îndrept spre bucătărie să înfulec repede un castron cu cereale. Frosted Flakes nu este chiar micul-dejun al campionilor, dar aportul de zahăr o să-mi facă bine.

Apuc cutia de cereale de unde am lăsat-o și o scutur în castronul de ceramică. Doar că nu curge nimic din ea, așa că o scutur încă o dată, înclinând-o într-o parte până când ajunge de-a dreptul cu capul în jos și în castron ajung câțiva fulgi și niște zahăr.

Serios?

Se pare că aprobarea pe care i-am dat-o lui Whitney să-mi folosească din produse s-a transformat într-o permisiune permanentă de genul totul-pe-gratis. Se servește până când se termină. Fără să spună *nimic,* de exemplu *Hei, ne mai trebuie niște cereale, Blake.* Adică cine naiba termină o cutie de cereale și apoi o așază la loc pe blat?

Iar acum trebuie să plec în zece minute și efectiv n-am ce să mănânc.

Scrâșnesc frustrat din dinți. La impuls, apuc cutia goală de pe blat și o izbesc de podea.

N-a fost cel mai inteligent lucru din partea mea. La contactul cu podeaua, cutia sare cât colo, împrăștiind peste tot în jur fire de zahăr și firimituri de fulgi de porumb.

Rahat.

Acum, în loc să-mi petrec ultimele câteva minute luând un mic-dejun seminutritiv, o să pierd vremea aspirând de pe jos resturi de Frosted Flakes. Însă n-am de gând să las firimiturile astea împrăștiate peste tot. M-ar scoate cu totul din minți.

Goldy mă privește cum dau cu aspiratorul. Deschide gura și o mică bulă de aer se ridică spre suprafața apei din acvariu.

— De ce nu m-ai avertizat că mi-a mâncat toate cerealele? o întreb.

Goldy nu știe ce să-mi răspundă.

— Blake? Ce se petrece aici?

Este Krista – am trezit-o cu zgomotul făcut de aspirator. Simt un ghimpe de vină. Azi are zi liberă, așa că era șansa ei să doarmă până mai târziu. Iar acum iat-o coborând scările, îmbrăcată în vechiul meu tricou supradimensionat, cu inscripția „Ziua Verde”, în care îi place să doarmă.

— Îmi pare rău, îi spun. Am avut un mic accident.

Este un fel drăguț de-a spune că mi-am pierdut cumpătul și am aruncat cutia de cereale pe jos, iar acum trebuie să curăț resturile.

Krista cască, întinzând mâinile deasupra capului.

— Ai luat micul-dejun?

— Whitney mi-a terminat cerealele, mormăi eu. A terminat și săpunul și șamponul din baie.

Krista ridică din sprâncene.

— Adică ți-a folosit pur și simplu lucrurile fără să-ți ceară voie?

— Nu chiar, recunosc eu. I-am zis că poate să le folosească. Dar n-am zis să se servească *până le termină.*

— OK, deci practic i-ai zis că poate să-ți folosească lucrurile și acum ești furios că a făcut-o?

Mă strâmb la ea.

— Nu voiam decât să mănânc un castron de cereale, Krista.

— Păi atunci ia din ale mele. Sunt mult mai sănătoase decât Frosted Flakes.

— Cerealele tale au gust de carton fărâmițat.

— Isuse, te rog să mă scuzi.

Râde și mă împinge ușor când trece pe lângă mine, apucând cutia cu mizeriile alea de cereale pe care le mănâncă în fiecare dimineață, împreună cu o ceașcă de iaurt degresat.

— Totuși, dacă vrei să reglezi treaba cu Whitney care-ți folosește lucrurile, ar trebui să stai de vorbă cu ea, în loc să faci crize de furie pe-aici.

Are dreptate. Whitney a plecat deja la serviciu, dar data viitoare când o văd va trebui să-i spun că nu-mi convine să-mi împart lucrurile cu ea. Sunt convins că va înțelege.

Nu mai am timp să mănânc așa cum trebuie, dar în castronul pentru fructe mai sunt câteva mere care nu s-au pălit de tot. Iau în grabă unul, observând cele câteva musculițe dând târcoale pe deasupra castronului, parcă mai multe decât de obicei. Ar fi o idee bună să arunc merele rămase înainte să se înmulțească musculițele astea, așa cum se întâmplă de obicei. Am făcut curat zilnic în bucătărie, sperând să o feresc de insecte, dar fructele sunt irezistibile pentru zburătoarele astea micuțe.

Krista dă deoparte cutia cu cereale și îmi zâmbește.

— Succes azi, spune ea.

— Mulțumesc, îi răspund trecându-mi mâna prin părul încă jilav. Arăt OK?

— Aproape…

Înclină capul, evaluându-mi cu grijă înfățișarea, întinde mâna și îmi îndreaptă cravata bleumarin, strângând încă un pic nodul.

— Gata. Acum arăți răpitor.

Este în picioarele goale și se ridică pe vârfuri, țuguind buzele ei rozalii ca să o pot săruta. O iau în brațe.

— Nivelul nouă, îmi șoptește la ureche și o strâng și mai tare.

Este suficient să mă facă să regret că trebuie să plec, dar este și o ușurare că devin din nou un membru productiv al societății.

Când, într-un final, ne desprindem unul de altul, Krista mă strânge de braț.

— Dă-i gata, Blake.

— Așa o să fac.

Este un job pe durată determinată, însă o să mă străduiesc să dau tot ce am mai bun. În vreo câțiva ani, eu voi conduce compania.

Mă îndrept spre ieșire având deja în minte drumul spre job, cu plecare din stația de metrou aflată la trei cvartale distanță. O călătorie de treizeci de minute spre Battery Park City și alte cinci minute de la metrou. Deci ar trebui să ajung la serviciu cam în patruzeci și cinci de minute, dacă nu sunt alte întârzieri pe parcurs. Însă iată-l pe domnul Zimmerly, încălțat în papucii

lui deja marcă a imaginii personale, cum iese din casă de parcă m-ar fi așteptat înadins. Spre deosebire de suburbii, aici nu există deloc spațiu între case; a lui și a mea sunt una lângă alta, practic se sărută.

— Porter! strigă el coborând iute treptele.

Isuse, acum ce mai e?

— Sunt în drum spre serviciu, domnule Zimmerly.

Bătrânul mă cântărește din cap până-n picioare, evaluându-mi ținuta de lucru; arcuiește buzele și își freacă barbișonul.

— În sfârșit ți-ai găsit un job, ha?

Înainte de a fi concediat, n-a existat nicio zi din ultimii cincisprezece ani în care să nu fi lucrat, inclusiv cele *două joburi* din timpul facultății. Însă n-am chef să mă pun la mintea lui pe tema asta.

— Da, mă mulțumesc să-i răspund. Așa că mă grăbesc și…

— Trebuie să faci ceva cu scările alea, îmi spune el.

Cobor privirea spre cimentul cenușiu de sub tălpile pantofilor mei negri, bine lustruiți.

— Scările mele?

— Sunt împuțite de-a dreptul!

Nu știu ce aș putea să-i răspund. Scările casei mele nu sunt impecabil de curate, dar nici nu arată mai rău decât scările lui.

— Sunt în aer liber.

— Și asta e o scuză pentru tine? mă repede el. Ești o rușine pentru toată strada! Și nu sunt singurul care crede asta.

— Bine, îi răspund eu. O să le spăl cu furtunul, în regulă?

Domnul Zimmerly bombăne ceva în barbă, apoi intră iar în casă. Nu pare să creadă că o să curăț scările. Ceea ce e corect, fiindcă nici n-o s-o fac, asta e cât se poate de clar. Nici măcar n-am furtun.

12

Prima zi ca angajat temporar decurge pe cât de bine se putea. Adică, având în vedere faptul că treaba mea, pe fond, este să populez niște baze de date necesare unor oameni din companie care sunt cu cinci ani mai tineri decât mine.

După ce am petrecut întreaga zi înghesuit într-un birou, decid să ies de la metrou un pic mai devreme și să parcurg pe jos ultimul kilometru și jumătate până acasă. Nu este o alergare prin parc, așa cum mi-aș dori, dar sportul nu-i o opțiune reală îmbrăcat în hainele de la serviciu. Totodată, vara e pe sfârșite și vremea e grozavă. Deși cartierul Upper West Side nu e nici pe departe atât de colorat cum era fostul meu cartier, Greenvvich Village, plimbarea tot își atinge scopul de a-mi limpezi gândurile. Sunt într-o dispoziție atât de bună, încât arunc un dolar în paharul de cafea întins de tipul care se milogește pentru niște mărunțiș, în fața unui magazin de băuturi alcoolice.

După aproape un kilometru, îmi dau seama că sunt la doar o stradă distanță de Cosmo – braseria unde lucrează Whitney ca ospătăriță. Fără să stau prea mult pe gânduri, decid să fac un ocol, croindu-mi drum printre pietonii care se întorc de la serviciu. Abia dacă e cinci și jumătate, ceea ce înseamnă că restaurantul n-o să fie foarte aglomerat. E un moment potrivit pentru discuția pe care vreau s-o am cu Whitney.

Cosmo e la fel ca majoritatea braseriilor grecești din oraș – un restaurant de dimensiune medie, cu separeuri aliniate pe lângă pereți și mese așezate în centrul încăperii, și o ușoară aromă de burger la grătar plutind în aer. Meniul afișat pe perete, alături de clasificarea A+ de la departamentul de sănătate publică, pretinde că poți găsi aici și feluri tradiționale precum musaca și sarmale în foi de viță, dar este limpede că 99 la sută dintre clienți cer un burger cu cartofi prăjiți.

Cercetez sala din privire și o zăresc pe Whitney undeva în spate, îmbrăcată în altă pereche de blugi și cu un tricou strâmt, imprimat pe piept

cu sigla *Cosmo's Diner,* cu părul strâns la spate într-un coc cuminte.

Mă vede și ea în clipa în care o văd și eu; chipul i se luminează și-mi face veselă cu mâna. Apoi se grăbește să mă întâmpine, îndesându-și după ureche un creion micuț.

— Blake!

— Hei, Whitney!

Așază palma pe bicepsul meu foarte decent la pipăit, având în vedere cât m-am antrenat în perioada când am fost șomer. Totuși, nu mi-l încordez ca s-o impresionez.

OK, mă încordez un pic de tot.

— Ce mai faci? mă întreabă ea. Cum a fost prima zi la job?

— Destul de bine.

Mă scarpin pe antebraț. Către finalul zilei am început să simt din nou mâncărimea aceea, exact cum am simțit-o și acasă la Becky și Malcolm. Mă întreb dacă nu cumva am dezvoltat o alergie la ceva din compoziția cămășilor mele, în perioada când am stat acasă. Oare se poate întâmpla una ca asta? Sau de vină e stresul? Numai Dumnezeu știe la ce presiune am fost supus.

— O să te descurci minunat, îmi spune Whitney, fără să-și ia mâna de pe brațul meu. Îți garantez.

— Ăă, mulțumesc.

Se uită peste umăr la locul aproape gol.

— E o perioadă cam moartă, după cum vezi. Vrei să te așez undeva? Plăcinta noastră cu bezea și cremă de lămâie e absolut mortală.

— De fapt, încep eu, voiam să vorbesc ceva cu tine. E un moment bun?

— Sigur că da.

Se încruntă, un pic îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

— Da.

Fac o mică pauză, analizând din nou dacă e potrivit să am această discuție cu ea în timpul programului de lucru. Dar sunt deja aici, așa că-mi iau avânt.

— De fapt, nu. Nu chiar. Uite, îți amintești când ți-am spus că poți să-mi folosești lucrurile? De exemplu săpunul, șamponul și cerealele?

Mijește ochii, luând în sfârșit mâna de pe brațul meu.

— Da…

— Nu prea mai cred că împărțitul ăsta este o idee bună. Habar n-am avut cât o să consumi din ele și, cinstit vorbind, sunt un pic șocat. Cred că ar fi bine să ne ținem lucrurile separat, de acum înainte.

Mă privește clipind des.

— Ai venit aici și m-ai întrerupt din treabă doar ca să-mi spui *asta?*

Mă scarpin din nou pe braț.

— Îmi stătea pe cap.

— Ei bine, se răstește ea, mă bucur *atât* de mult că ți-ai luat o greutate de pe inimă.

Nu primește discuția pe cât de bine speram. Privind în urmă, am fost un măgar să mă duc peste ea la serviciu și să mă plâng de chestia asta. Dar, în apărarea mea, muncește mereu tură dublă și nu știu niciodată când va fi acasă. Nu voiam să discut treburile astea în miez de noapte.

— Ascultă, îi spun, poate ar trebui să ne etichetăm lucrurile, ca să fie mai simplu.

— Nu trebuie să-ți pui etichetă pe cutia de cereale, Blake, mârâie ea la mine. N-o să mă mai ating de ea, îți promit.

— Cred doar că e mai simplu să separăm lucrurile, adaug eu încercând s-o îmbunez. Adică, na, ești chiriașa noastră. Doar nu suntem prieteni sau ceva de genul ăsta.

Whitney își trage capul înapoi, de parcă aș fi lovit-o. Scoate creionul de după ureche și, preț de o clipă, mă tem ca nu cumva să mă înjunghie cu el. Trage adânc aer în piept.

— Ai dreptate, spune ea încet. Nu suntem prieteni. Bine punctat.

Am venit aici plin de bune intenții, dar am dat-o rău de gard cu discuția asta. Mă chinui să găsesc ceva de spus, ceva care să îndrepte lucrurile, însă chiar în clipa aceea pe ușa braseriei intră o familie.

— Te rog să mă scuzi, îmi spune Whitney pe un ton înțepat. Trebuie să mă duc la treabă.

În fine, conversația asta a fost un dezastru. Însă, pe de altă parte, am spus ce-am avut de spus. Whitney se simte un pic ofensată, însă adevărul e că *nu* suntem prieteni. Iar ea nu e decât o fată oarecare, căreia i-am închiriat o cameră la noi în casă. Și îndată ce mă voi pune pe picioare, va pleca în drumul ei.

În orice caz, greu de crezut că diseară o să mai vină cu vreo prăjitură ca să sărbătorim prima mea zi de muncă.

13

Stau cuibărit pe canapea alături de Krista și ne uităm la un film.

E foarte drăgăstoasă de când am reînceput serviciul. Nu are nicio importanță că jobul meu este, pe fond, al unui stagiar prost plătit. Măcar câștig ceva, cât de cât. Și există și oportunitatea ca poziția actuală să devină permanentă, dacă fac treabă bună.

Este vremea perfectă să stai cuibărit pe canapea. Plouă tare de tot și încăperea se luminează brusc din cauza unui fulger urmat îndată de bubuitul unui tunet. Zgomotul puternic o face pe Krista să se ghemuiască și mai aproape de mine. O încolăcesc cu brațul și o strâng mai tare (nivelul nouă). Ridică privirea și se uită la mine, iar buzele îi lucesc în lumina ecranului. Chiar dacă suntem abia la jumătatea filmului, mă aplec și o sărut.

— Miroși bine, Blake, îmi șoptește ea la ureche.

Miros a săpunul și șamponul meu obișnuite, pe care a trebuit să le cumpăr din nou după ce mi le-a terminat Whitney. Nu a mai folosit din ele, din câte îmi dau seama, și și-a cumpărat și ea o sticlă de gel de duș Dove. Și nu mai trebuie să miros a cocos și caise, două dintre cele mai puțin masculine fructe cunoscute de un bărbat.

— Și tu miroși bine, îi șoptesc la rândul meu.

O sărut din nou, de data asta mai apăsat, împingând-o în pernele canapelei, în timp ce ea își înfige degetele în mușchii de pe spatele meu. Strecor mâna pe sub bluză și aproape că am ajuns la sutien, când auzim cheia răsucindu-se în broasca ușii de la intrare și sar de pe ea ca mușcat de șarpe.

Fir-ar să fie, urăsc să avem pe cineva în chirie. Mă simt ca un adolescent care încearcă să se strecoare în casa iubitei când părinții ei nu-s acasă, dar fără partea *distractivă* a aventurii.

Whitney este în holul din spatele nostru, tropăind pe covorașul de la intrare ca să-și scuture apa de pe încălțări. O aud cum se moșmondește cu umbrela și oftez. Îmi doresc să fi plecat deja în camera ei.

Un minut mai târziu, intră în living murată toată, cu părul lipit de cap. Dacă ar fi fost fardată, i s-ar fi scurs tot machiajul pe obraji. Se uită la noi cum stăm stânjeniți unul lângă altul, pe canapea.

— Am *întrerupt* ceva anume? întreabă ea cu un ton insinuant, cu toate că în ochi nu i se citește nici urmă de amuzament.

De când am avut discuția aceea de la braserie, relația noastră s-a răcit considerabil. Abia dacă-mi mai vorbește și, când o face, folosește un ton categoric neprietenos.

— Ne uitam la un film, nimic mai mult, îi răspunde Krista, evident străină de tensiunea dintre noi. Vrei și tu niște popcorn? Am făcut o grămadă.

— Oh, nu! răspunde Whitney sarcastic. N-aș vrea să vă termin cumva popcornul.

Krista nu sesizează nota din vocea ei.

— Nu-ți face griji în privința asta! Ia cât vrei.

Whitney nici măcar nu catadicsește să-i răspundă. Pur și simplu îi întoarce spatele și pleacă spre bucătărie. O clipă mai târziu, aud bâzâind cuptorul cu microunde. Probabil că își încălzește cina.

Întind mâna și o strâng pe Krista de genunchi.

— Mă duc să mai iau niște apă, bine?

— Bine. Să te întorci repede.

Ridic paharul de pe măsuța de cafea, chiar dacă e pe jumătate plin. Însă vreau să schimb câteva cuvinte cu Whitney Cross în bucătărie, între patru ochi.

Când intru, o văd privind fix cuptorul cu microunde, în care se rotește încet o cutie de polistiren. Probabil că și-a adus ceva de la braserie. Fără să-mi arunce măcar o privire, alungă o musculiță de oțet care îi bâzâie pe la ureche.

— Mă dau imediat la o parte din drum, spune ea. Ca să puteți să faceți sex pe canapea.

— Nu făceam…

— Nu sunt proastă, Blake.

Am venit să-mi cer scuze, dar acum îmi vine să mă răstesc nițel la ea.

— Și ce dacă făceam? Este casa *mea,* Whitney. Tu doar ai închiriat o cameră aici.

— Da. Ai clarificat foarte bine situația.

Își aruncă peste umăr părul strâns în coadă.

— Nu-ți face griji. Nu vreau să folosesc televizorul *tău,* mai ales fără să fac cerere înainte.

Isuse, de ce-i atât de *furioasă?*

— Uite ce e, Whitney, oftez eu. Nu trebuie să fim prieteni, dar dacă vrei să rămâi aici, va trebui măcar să ne tolerăm reciproc. Dacă am făcut ceva ce te-a supărat…

— *Dacă?* mârâie ea. Chiar așa greu de cap ești?

— Îmi pare rău, rostesc scurt. Îmi pare foarte rău că te-am supărat. Și… poate reușim să dăm totul uitării.

Se aude clopoțelul cuptorului cu microunde, iar ea scoate cutia de polistiren în care are un burger și cartofi prăjiți. Mâncarea aia încălzită nu e prea apetisantă, dar nu pare să se sinchisească de asta.

— Îți amintești, începe ea, când erai îngrijorat în privința noului job, iar eu te-am liniștit și ți-am spus că, după mine, o să faci treabă excelentă, pentru că ești isteț, carismatic, chipeș și alte rahaturi de-astea?

— Ăă, da…

— Ei bine, nu era nimic adevărat.

Mă sfredelește atât de pătrunzător cu privirea, încât simt nevoia să fac un pas în spate.

— Motivul pentru care vei reuși – motivul pentru care ai reușit și *înainte* – este caracterul tău de nemernic plin de el. Îți place să pretinzi că ești un tip de treabă, dar acolo, în străfundul sufletului tău, știi că ești o persoană îngrozitoare.

Rămân cu gura căscată. Chiar e atât de pornită doar pentru că i-am cerut să nu-mi mai folosească săpunul? Fata asta nu-i în toate mințile.

— Whitney…

— Distracție plăcută la film, cu iubita ta.

Trece pe lângă mine, izbindu-mă destul de tare în umăr.

— Ai face bine să speri că nu se trezește la realitate, să-și dea seama de cum ești cu adevărat. Însă, pentru binele ei, sper s-o facă.

Rămân încremenit în mijlocul bucătăriei, încercând să-mi recapăt stăpânirea de sine. Whitney urcă tropăind câte două trepte deodată până în dormitorul ei, unde trântește ușa. Ce mama naibii a fost asta? OK, recunosc că n-am făcut cel mai grozav lucru din lume când m-am oprit la braserie ca să-i fac morală, dar chiar meritam toată tirada asta?

Nu sunt un nemernic. Desigur, am făcut și eu câteva rahaturi în viață. Nu câștigi un post de vicepreședinte de marketing, atât de disputat în orice companie, fiind un tip de treabă. Dar există oameni mult mai răi decât mine.

În orice caz, va trebui să stau cu ochii pe Whitney asta.

14

Dacă mai trebuie să stau o singură secundă în această ședință, o să-mi pierd mințile.

În luna în care lucrez ca angajat temporar, contribuția la care se așteaptă compania din partea mea la ședințe este foarte clar definită: iau notițe. Nu se presupune că vin cu idei, vorbesc sau gândesc. Nu trebuie decât să notez ce spun alții și momentul în care au spus-o. Este o muncă importantă. (Nu este.)

Am primit pix și hârtie, pentru că nu mi s-a aprobat un laptop și, în primele douăzeci de minute ale ședinței, am făcut o treabă foarte bună cu notițele – stagiarul superstar –, dar după acest interval, situația s-a schimbat dramatic. Am început să fiu tot mai distras de senzația îngrozitoare de mâncărime de pe piept și brațe. Nu mă pot gândi la altceva.

Am observat că apare tot mai des. Nu zilnic, dar în ultima vreme am simțit-o în cea mai mare parte a timpului. Iar azi e mai rău ca oricând.

— Porter?

Îmi trec ușor degetele peste antebraț, însă ce mi-aș dori cu adevărat să fac este să-mi sfâșii cămașa pe de mine și să mă scarpin pe piept cinci minute întregi sau până-mi dă sângele, oricare dintre aceste lucruri se întâmplă primul. Nu știu ce e sub cămașă, dar văd un roșu-stacojiu ieșindu-mi de sub manșetă.

— Porter!

Răsucesc iute capul. Șeful meu, un tip pe nume Kenny, care în mod sigur n-are mai mult de treizeci de ani, mă privește fix. Strâng mai tare pixul în mână, prefăcându-mă că scriu prostiile plicticoase pe care le discută ei acolo, despre niște soluții sinergice. E o treabă de tot rahatul să consemnezi ce se discută prin ședințe. Nu înțeleg nici măcar de ce mai fac companiile chestia asta.

— Scuze, mormăi eu.

— Deci ce aștepți? mă întreabă Kenny.

Ridic privirea spre chipul lui proaspăt ras. Categoric mi-a cerut ceva când nu eram atent la el, fiindcă mă distrăgea încercarea disperată de-a mă abține de la scărpinat, iar acum habar n-am ce vrea de la mine. Tot ce pot face este să mă holbez prostește.

— Cafea, Porter, oftează el. Poți să ne aduci niște cafea proaspătă?

Am uitat să menționez celălalt job important pe care-l am la ședințe: să aduc cafeaua.

— Imediat.

Sar în picioare.

— Desigur. Îmi cer scuze.

Apuc vasul gol de cafea de pe masa din spatele sălii de ședințe. În timp ce ies din sală, îl aud pe Kenny spunând cuiva: „Unii dintre stagiarii ăștia sunt mai buni decât alții, așa-i?”

Minunat. Și cu asta s-a zis și posibilitatea ca jobul meu să devină permanent.

Din moment ce nu mai există posibilitatea să lucrez aici pe mai departe, nu mă grăbesc deloc să aduc cafeaua. Duc vasul în camera de serviciu; însă în loc să-l umplu, îl las acolo și mă îndrept ață spre baie.

Din fericire, nu e nimeni acolo, fiindcă toată lumea e la ședință. Desfac nasturii unul câte unul, rezistând tentației de a-i rupe dintr-odată pe toți. După ce reușesc să-i deschei, desfac larg cămașa. Și icnesc.

Nu-i de mirare că mă mânca pielea în halul ăla. O iritație stacojie îmi acoperă fiecare centimetru de piele de pe piept. Scot de tot cămașa și descopăr să sunt la fel și pe brațe, și pe spate. Chiar dacă știu că nu e bine, rămân câteva minute încuiat în baie, hotărât să mă scarpin pe fiecare centimetru din corp, până când pielea rămâne carne vie și aproape sângerândă.

De unde mi-a apărut iritația asta așa îngrozitoare? Având în vedere că este localizată în zona de sub cămașă, trebuie să presupun că asta e cauza. Însă cămașa nu e nouă. O am de mulți ani și nu mi-a provocat niciodată vreo problemă. Iar mâncărimea mă deranjează zilnic, chiar și atunci când port alte cămăși.

Nu poate fi detergentul de vină. Înainte îmi plăcea să folosesc un detergent care avea pe etichetă un bărbat solid și musculos, cu un baros în mână, cu o pădure deasă în fundal, însă acum cumpăr un detergent cu un animal de pluș pe etichetă și cu mențiunea „hipoalergenic”, fiindcă știu că

sunt sensibil la genul acesta de lucruri. Însă nici măcar detergentul cu bărbatul solid nu mi-a provocat vreodată o asemenea mâncărime. Singurul lucru care mă irită în halul ăsta este… limonenul.

Sunt foarte alergic la limonen, un odorizant cu aromă de citrice regăsit adeseori în detergenții de rufe obișnuiți. Am descoperit asta în copilărie, când făceam această iritație ori de câte ori îl folosea mama. Așa că îl evit. Krista știe și ea să nu cumpere detergenți care au limonen în compoziție. De fapt, am rugat-o să nu folosească deloc așa ceva în mașina noastră de spălat rufe, pentru că mă pot irita chiar și urmele rămase după folosire.

Însă Whitney nu știe.

Abia acum îmi dau seama, când constat că mâncărimea a început imediat după ce s-a mutat ea la noi, acum aproximativ o lună. Perioada coincide. Probabil că folosește un detergent cu limonen în mașina de spălat, apoi vin eu și-mi spăl hainele, iar acestea se impregnează cu resturile rămase. Și acum trebuie să vorbesc cu ea și despre asta; sunt sigur că va fi o conversație foarte ciudată.

Îmi dau seama că nu pot petrece toată ziua aici, în toaleta bărbaților, scărpinându-mă pe piept. Și nici nu-mi face bine. În plus față de iritația inițială, acum am toată pielea brăzdată de urmele zgârieturilor. Trebuie să-mi pun cămașa pe mine, să umplu vasul de cafea și să-mi continui încântătoarea zi la serviciu, făcând tot felul de munci înjositoare.

Mă stropesc cu apă rece, sperând să-mi liniștească pielea iritată și dureroasă. Ajută un pic, însă, ca urmare, cămașa mi se umezește ușor. Când o să mă întorc la ședință, o să se întrebe cu toții ce mama naibii am făcut atât timp.

Cred că nu greșesc dacă spun că mi-am dinamitat orice șansă de-a lucra aici vreodată. Și aș face bine să mă adun cât mai repede posibil, înainte să pierd și jobul pe care-l am acum.

15

Pe drum spre casă mă opresc la o farmacie și cumpăr un tub de cortizon, știind că e singurul lucru care are o mică șansă să mă ajute. În momentul ăsta, nu am niciun fel de asigurare de sănătate, așa încât sper ca medicamentele care nu se dau pe rețetă să fie îndeajuns de puternice ca să-și facă treaba.

Până ajung acasă, mâncărimea devine mai teribilă ca oricând. Abia dacă mai pot să rezist și categoric nu sunt în dispoziția potrivită să văd deschizându-se ușa de la casa domnului Zimmerly și pe el coborând scările și târându-și picioarele, în veșnicii papuci de casă. Își dă la o parte de pe frunte un smoc de păr alb și mă țintuiește cu privirea.

— Porter! se răstește la mine. Tomberoanele tale sunt iar pe trotuar!

Are dreptate. Tomberoanele goale sunt pe trotuar, iar mașina de gunoi a trecut azi-dimineață. Sunt aproape sigur că le-am dus la loc înainte să plec la serviciu. Îmi amintesc perfect cum le-am târât până la locul lor, încercând să nu-mi murdăresc cămașa cu zoaiele care curgeau din ele. Categoric le-am luat de pe trotuar.

Nu le-am luat?

Totuși, iată-le acolo, lângă bordură. Zimmerly nu vorbește prostii. Și chiar nu-mi dau seama ce motiv ar fi avut cineva să care tomberoanele mele goale înapoi pe trotuar, în cursul zilei. Probabil că-mi amintesc manevra de săptămâna trecută.

Ultimul lucru cu care vreau să am de-a face după ziua cumplită pe care am avut-o este gunoiul menajer. Însă dacă nu mă execut, sunt în pericol să suport nu doar furia vecinului meu, ci și să primesc o amendă usturătoare.

— Și încă ceva, adaugă el, tot nu ți-ai curățat scările de la intrare!

Mâncărimea de pe piept mai crește în intensitate cu câteva trepte. Îmi vine să-mi jupoi pielea de pe mine. Și îmi mai vine să iau tomberonul de gunoi și să-l izbesc pe Zimmerly în cap până îi tace dracului gura aia. Aș zice că după trei lovituri zdravene n-o să mai aibă de ce să se plângă.

— Ei bine? spune el.

Îl privesc fix. Fără o vorbă, apuc pulpanele cămășii și trag tare, simțind cum nasturii opun rezistență și în cele din urmă cedează. O secundă mai târziu, cămașa e larg desfăcută. O smulg de pe mine și o arunc dezgustat pe trotuar, în timp ce Zimmerly se holbează la mine cu gura căscată. Aerul de octombrie îmi răcorește bustul gol și simt o ușoară alinare, având în vedere cât de roșie și opărită mi-e pielea.

— Uite!

Apuc tomberonul și îl trag pe roți în laterala scării, ca să-l încui la locul său.

— L-am dus! Ești fericit?

Pentru prima dată, bătrânul ăsta ciufut rămâne fără cuvinte.

Îmi recuperez cămașa de pe trotuar și pornesc spre casă, mototolind-o într-o mingiucă. În stilul lui, urc treptele tropăind și intru. Înăuntru e tăcere, dar pantofii lui Whitney sunt în rastelul de lângă ușă, ceea ce înseamnă că este acasă.

Foarte bine.

Cu toate că mor să mă năclăiesc din belșug cu alifie cu cortizon, mă duc direct la mașina de spălat. Detergentul meu hipoalergenic este pe podea, lângă mașină, și nu văd alte sticle, cu alți detergenți. Sigur Whitney folosește *ceva* cu limonen. Nu se poate altfel.

Nici nu mă opresc la mine în dormitor, ci mă îndrept ață spre scările care duc spre camera ei și bat cu pumnul în ușă. Tare.

Nu răspunde imediat, așa că bat din nou. Și din nou. După alte câteva secunde, ușa se deschide și o văd ivindu-se în prag, îmbrăcată în blugi și tricou. Face ochii mari când mă vede fără cămașă și preț de o clipă regret că n-am tras pe mine un tricou înainte să vin aici.

— Blake?

— Trebuie să încetezi să mai folosești detergent de rufe parfumat, răbufnesc eu. Uită-te la mine!

Whitney coboară privirea spre pieptul meu gol, la fel de iritat și roșu ca atunci când m-am dezbrăcat în toaleta de la serviciu. Simt că mi-a luat foc pielea. Văd o undă de amuzament pâlpâindu-i în ochi.

— Înțeleg…

— Sunt extrem de alergic la limonen.

Gesticulez cu hotărâre spre piept.

— E un parfum care se găsește într-o mulțime de detergenți. Chiar dacă nu-l folosesc pentru rufele mele, tot ajunge pe haine. Ce zici, ți se pare confortabil?

— Nu.

Pe buze îi joacă un zâmbet.

— Categoric nu e confortabil. Dar dacă nu folosesc detergent parfumat, cum să procedez ca să-mi miroasă hainele a proaspăt și curat?

— Chiar nu mă interesează, mă răstesc la ea. Poți să te duci la spălătoria din apropiere. Faci cum vrei. Dar de acum înainte, să nu mai ajungă niciun fel de detergent cu parfum în mașina de spălat. Ai înțeles?

Îmi aruncă un zâmbet ironic.

— Te-am auzit limpede și clar.

Nu pare să ia în serios ce i-am spus. Nu pricep. Whitney a părut atât de drăguță la prima ei vizită aici! Cum a reușit să ascundă atât de bine latura asta a ei?

— Ascultă, încep eu din nou, dacă văd sau miros iar limonen în mașina de spălat, te cari de-aici. N-am semnat niciun acord sau contract de închiriere. Este dreptul meu să te dau afară oricând doresc.

Zâmbetul îi dispare imediat de pe chip.

— Nu e deloc adevărat ce zici. În New York, chiar și fără contract, nu poți să mă dai pur și simplu afară. Citește legea, cretinule.

Firește că are dreptate. Am citit legea și, în statul New York, chiar și fără un contract, Whitney are drepturile ei de chiriașă. Singurul lucru pe care-l pot face este să-i dau o notificare de treizeci de zile, dar nici după acest interval de timp n-o pot face să plece dacă ea vrea să rămână. În privința asta, legea e de partea ei. Și ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este un proces în instanță.

Speram că poate *ea* nu știe lucrurile astea. Dar n-am eu atâta noroc.

Cu aceste cuvinte, Whitney îmi trântește ușa în nas. Tresar și fac un pas înapoi. Habar n-am dacă are de gând să folosească sau nu în continuare detergentul acela parfumat, dar categoric n-am îmbunătățit cu nimic situația. Dacă va trebui să trăiesc cu femeia aia în casă cel puțin încă vreo câteva luni, trebuie să învăț să fac pace cu ea. Și adevărul este că avem în continuare nevoie de banii de chirie. Salariul pe care-l primesc în jobul temporar e de râsul curcilor.

Mă răsucesc pe călcâie strângând în mâini cămașa făcută ghemotoc și dau cu ochii de Krista, rămasă pe la jumătatea scării, încremenită, cu ochii țintă la mine. Nu cred că e aici de multă vreme, ceea ce nu mă ajută deloc, fiindcă probabil nu ne-a auzit certându-ne. Însă dacă mă iau după expresia de pe chipul ei, a văzut-o pe Whitney închizând ușa de la camera ei și apoi pe mine, la bustul gol.

Rahat.

— Krista, reușesc să îngaim repezindu-mă după ea la etajul unu. Nu e… nu e ce pare.

— Oh, serios?

Expresia rănită de pe chipul ei aproape că-mi frânge inima. Cum ar putea totuși să creadă că aș înșela-o cu *Whitney?* Doar știe ce cred despre femeia aia.

— Aveam o discuție, atâta tot. Ne certam, mai precis. Mi-a trântit ușa în nas.

— Iar tu ești fără cămașă pentru că…

Cobor privirea spre mâna dreaptă, în care țin infama cămașă. Lucrurile nu pot arăta mai rău de-atât.

— Am scos-o când am intrat în casă, pentru că e impregnată cu ceva care-mi irită pielea. *Uită-te* și tu la mine, Krista.

Lumina din hol e foarte slabă, pentru că, dintr-un motiv oarecare, becurile nu par să funcționeze prea bine în fasungurile lor – probabil e o problemă cu instalația electrică însă e îndeajuns încât să vadă iritația de pe piept și brațe. Face ochii mari când observă dezastrul.

— Dumnezeule mare, Blake! suspină ea. Arată îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

Mă strâmb.

— Este limpede că Whitney spală rufele cu un detergent cu limonen. N-are ce altceva să fie. Nu vrea să recunoască, dar ăsta e singurul lucru care mi-ar declanșa alergia asta.

Mă uit spre mașina de spălat și spre uscător.

— Trebuie să frec bine mașina și să-mi spăl iar toate hainele.

Expresia de pe chip i se îmblânzește.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc.

Mă râcâi cu unghiile pe piept. Cu toată drama asta, am și uitat de mâncărime, dar acum, când lucrurile încep să se liniștească, a revenit cu o și mai mare forță.

— Însă categoric mi-ar prinde bine un pic de ajutor când o să mă dau cu alifie cu cortizon pe spate.

Îmi face cu ochiul.

— S-a făcut.

Slavă cerului că m-a crezut. Este deja destul de nasol că viața mea practic a luat-o la vale cu toate cele, dar dacă aș rămâne și fără Krista, chiar nu știu ce m-aș face. Aș fi complet pierdut.

16

Buf!

Deschid larg ochii, trezit de zgomotul care răzbate până la noi în dormitor. Acum un minut dormeam bușteanși iată-mă, brusc, treaz și confuz. Dar chiar am auzit ceva? Poate că vine de afară. Întorc capul, să mă uit la ceasul de pe noptieră. Este 1.18 dimineața, fir-ar al dracului să fie.

Buf! Buf!

Ridic ochii spre tavan și mârâi enervat. Orice-ar fi sunetul ăla, pare că vine de deasupra noastră. Privesc țintă tavanul, cu singura dorință ca zgomotul să înceteze, ca să pot adormi la loc.

Buf! Buf buf buf!

Mă ridic în pat în capul oaselor, scrâșnind din dinți. Krista doarme dusă lângă mine, însă ea își pune mereu căștile înainte de culcare, sub pretextul că sforăi eu. Așa că este binecuvântat de neștiutoare în privința zgomotelor care mă torturează.

Buf!

A trecut o săptămână de când am confruntat-o pe Whitney în privința detergentului pentru haine și, cu toate că locuim încă în aceeași casă, nu pot spune că lucrurile merg mai bine între noi. De fiecare dată când trecem unul pe lângă altul în living sau în drum spre baie, îmi aruncă o privire usturătoare. Krista spune că ar trebui să încerc să-i cer scuze, deși habar n-am pentru ce. Chiar trebuie să mă scuz pentru că am reacționat la mitocăniile ei?

Măcar iritația se pare că a cedat. Însă prețul este că trebuie să spăl mașina de fiecare dată când pun rufe la spălat, fiindcă nu am încredere că a renunțat la limonen.

Buf! Buf!

Iar acum se pare că a găsit o nouă modalitate de a mă tortura.

Ce mama naibii face acolo? S-a apucat de aerobic? Joacă handbal? Bate step irlandez? Și de ce la unu dimineața?

Buf!

Gata, asta e. Nu mai suport.

Mă dau jos din pat, aproape plutind de furie. Dorm doar în boxeri, așa că îmi trag pe mine și un maiou. Îmi place să dorm cât mai sumar îmbrăcat cu speranța că poate am ceva noroc, deși, din păcate, lucrurile se mișcă un pic cam greu în privința asta de când s-a mutat ea la noi. Închirierea unei camere ar fi trebuit să ne elibereze de o parte din stresul plății facturilor, însă mă simt mai încordat decât oricând.

Ies din dormitor și mă îndrept direct spre etajul al doilea. Însă imediat ce ajung la scară, bufniturile încetează brusc. Sau cel puțin nu le mai aud eu. Dar n-am de gând să mă întorc la mine în dormitor. Whitney trebuie să înțeleagă că, orice-ar fi făcut ea acolo, la unu dimineața, nu-i în regulă.

Merg ață până la ușa ei și evident că văd ieșind de dedesubt o așchie de lumină. Bat cu pumnul de mai multe ori, până când, într-un final, îmi deschide. E îmbrăcată în pijamaua ei minusculă, cu un maiou scurt, fără sutien, însă imaginea asta nu reușește să mă excite câtuși de puțin.

— Blake.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite în miez de noapte?

— Faci prea multă gălăgie, mă răstesc la ea. E unu dimineața și încerc să dorm.

Clipește nevinovată.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu făceam decât să stau în pat, citind în liniște.

Întind gâtul ca să mă uit peste umărul ei, deși nu știu ce anume încerc să descopăr. Pantofi de step? Un animal sălbatic sechestrat în cameră? Tot nu știu ce făcea acolo și nici nu contează. Trebuie să înceteze.

Strâng din dinți.

— Doar ai grijă să nu mai faci zgomot după ora unsprezece, OK?

— Nu e vina mea că auzi tu zgomote, Blake.

Aud eu zgomote? Despre ce dracu' vorbește acolo? Am auzit clar bufniturile alea deasupra dormitorului meu. Nu au fost doar în imaginația mea. Nu au fost.

Whitney înclină capul într-o parte.

— Nu prea arăți bine, Blake. Poate ar fi bine să încerci să dormi mai mult.

— Mulțumesc pentru pont.

Sunt nevoit să-mi înghit valul de înjurături pe care sunt tentat să i-l arunc în față.

— Așa cum am zis… încetează să mai faci orice-ai fi făcut tu acolo.

Pe față îi apare o expresie amuzată.

— S-a făcut, boss. Asta-i tot?

— Da, asta-i tot.

— Fantastic.

Apoi îmi trântește ușa în nas.

Mă târăsc pe scări în jos spre dormitorul meu. Inima îmi bate încă să-mi spargă pieptul din cauza trezirii abrupte și a discuției cu Whitney. Aș fi foarte norocos dacă aș reuși să adorm în următoarea oră. Tot ce pot spune este că, dacă zgomotele alea încep iar, nu mai răspund de faptele mele.

17

În bucătărie duhnește a putregai.

Am tot simțit mirosul ăsta de o lună încoace, tot mai puternic în fiecare zi. Însă astăzi, când intru să-mi iau o bere care să mă ajute să trec peste o altă zi mizerabilă la jobul meu temporar – o zi pe care am petrecut-o în cea mai mare parte luptându-mă cu un copiator ce se bloca încontinuu –, simt cum duhoarea a devenit insuportabilă. E atât de rău, încât trebuie să-mi duc mâna la nas.

Primul meu gând: „Whitney e de vină.”

Au trecut două săptămâni de când am înfruntat-o în privința acelor zgomote în miez de noapte. Le-am mai auzit o dată, după o săptămână, dar bufniturile au încetat îndată ce am ajuns la baza scării și, ca să nu mai am încă o discuție frustrantă cu o Whitney care zâmbește ironic, am preferat să cobor la parter și am adormit pe canapea, uitându-mă la televizor.

Din păcate, nu a fost nici pe departe cea mai proastă noapte pe care am avut-o în ultima lună. Nu știu ce se petrece cu mine, dar dorm îngrozitor de prost și am căpătat niște pungi urâte sub ochi.

Așa încât nu sunt în cea mai bună formă să gestionez mirosul misterios din bucătărie. Mă uit în jur, pe blat, încercând să detectez sursa duhorii. Prin față îmi joacă un norișor de musculițe de oțet. Asta e altă chestie enervantă. Chestia cu musculițele din bucătărie a devenit aproape insuportabilă. Acum câteva zile am rugat-o pe Krista să-mi facă niște fursecuri și m-a refuzat, pe motiv că sunt prea multe musculițe în bucătărie.

Deschid larg ușa frigiderului, încercând să-mi dau seama care e sursa mirosului. Categoric, aici se simte și mai puternic. Mă las pe vine, cercetând bine interiorul. Avem condimentele obișnuite, o pâine, niște mezeluri, iaurt slab și o duzină de ouă. Însă apoi văd și cutiile de polistiren îndesate în spate de tot – ca acelea pe care le aduce Whitney de la braserie.

Le scot din frigider și, odată ce le țin în mână, îmi dau seama fără putință de tăgadă că ele sunt sursa duhorii. Miros absolut *pestilențial.* De parcă ar

conține fiecare câte un cadavru micuț, aflat în putrefacție.

Mă uit la cutii și nu vreau nici măcar să le ating fără mănuși. Cu toate astea, nu-mi pot reține curiozitatea. Trebuie să văd ce e înăuntru. Trebuie să confirm că astea sunt, într-adevăr, sursa mirosului.

Așa că deschid prima cutie.

Și îndată regret că am făcut-o. Conținutul cutiei îmi întoarce stomacul pe dos. Cândva, aici a fost un sandvici cu pui și cartofi prăjiți, acoperit acum aproape în întregime de un mucegai verzui. Cartofii erau năclăiți într-un fel de sos care evident că s-a stricat și cartofii s-au înverzit și ei. Împuțiciunea e insuportabilă.

Fir-ai tu să fii, Whitney!

Nu mă mai obosesc să deschid și celelalte două cutii, fiindcă sunt convins că și conținutul lor arată la fel de rău. Le arunc pe toate trei la gunoi, apoi leg punga și o duc afară. Nu vreau să mai țin nici măcar o secundă porcăriile alea în casă la mine.

Mă întorc în bucătărie, dar mirosul acela îngrozitor persistă. Pe blat este cel puțin o duzină de musculițe și omor câte pot, cu mâinile goale. Dar nu știu cât de simplu va fi să scap definitiv de ele.

— Ce faci acolo, Blake?

Krista a apărut de niciunde în bucătărie; e îmbrăcată în hainele de la job. M-a prins strivind o musculiță așezată pe frigider, cu mult mai multă forță decât era necesar.

Mă răsucesc spre ea și trag aer în piept, ca să mă calmez.

— Whitney a lăsat mâncare stricată în frigider.

Krista încrețește nasul.

— Da. Uau. Miroase groaznic.

— Nu mai spune.

Apoi o văd cum se luminează la față.

— Avem în dormitor sprayul ăla parfumat. Aș putea să pufăi un pic cu el și în bucătărie.

Știu sprayul despre care vorbește, fiindcă din când în când dă cu el prin baie. Are un parfum floral mult prea intens și mă mănâncă ochii de la el. În general îl urăsc, dar e mai bun decât mirosul ăsta din bucătărie. Aș face orice ca să acopăr duhoarea de mâncare mucegăită, însă acum avem o problemă mai mare de-atât.

— Nu mai vreau ca Whitney să locuiască aici, îi spun Kristei.

— Pentru că a uitat în frigider niște mâncare stricată? Tu faci mereu așa, Blake. Ești sigur că nu erau cutiile tale?

— Nu erau ale mele. Crede-mă.

Simt cum îmi zvâcnește falca.

— Pe tine de ce nu te deranjează? Miroase a mort aici.

— Nu e chiar așa nasol, ridică ea din umeri. Deschide și tu câteva ferestre și dă cu niște spray parfumat. Fac pariu că în câteva ore nici n-o să se mai simtă.

— Nu e doar asta, OK? Fata aia este pur și simplu… Este toxică. M-a trezit de două ori în miez de noapte, făcând Dumnezeu știe ce…

— Eu n-am auzit nimic.

— Pentru că tu dormi cu căști în urechi!

Ridic mâinile în aer.

— Crede-mă, face așa ca să mă chinuie pe mine. Și mă privește tot timpul de parcă ar vrea să-mi taie beregata în somn. Nu mă simt confortabil s-o știu aici.

— Mie mi se pare foarte drăguță, spune Krista și mă privește clipind nedumerită. Nu pricep. Nu-ți place felul cum te *privește?*

Strâng din dinți.

— Mă urăște. Știi cum e să locuiești împreună cu cineva care te urăște?

— Ba nu te urăște.

— Ba da!

În fața ochilor îmi dansează o musculiță de oțet și o alung cu mâna, plin de frustrare.

— Mă urăște *de moarte.* Serios acum, n-aș fi surprins să aflu că a lăsat mâncarea asta să mucegăiască în frigider doar ca să mă chinuie pe mine!

Musculiță îmi dă pace într-un final și aterizează pe blat. Mă reped și o plesnesc zdravăn, zdrobind-o cumplit, ceea ce îmi dă o oarecare satisfacție.

Krista se dă un pas înapoi, clipind des.

— Ești bine, Blake?

— Nu, nu sunt bine! strig eu la ea. În casa mea locuiește o psihopată pe care vreau s-o dau afară!

Iar acum mi se mai zbate și tâmpitul ăsta de ochi.

— Ultimele câteva luni au fost foarte stresante pentru tine, spune Krista cu blândețe. Știu cât de greu ți-a fost să-ți pierzi jobul în felul acela și știu

cât de mult urăști jobul pe care-l ai acum. Mai știu și că nu dormi bine. Dar nu Whitney este cauza problemelor tale, crede-mă.

Dau să protestez, însă Krista ridică mâna.

— Și trebuie să-ți reamintesc că banii dați de Whitney drept chirie sunt singurul lucru care ne ține pe linia de plutire în acest moment.

Are dreptate. Avem nevoie de bani. Și nici nu există alți candidați minunați care să stea la coadă să închirieze.

— Bine, bombăn eu. Măcar am aruncat deja mâncarea aia stricată. Dar trebuie să înțeleagă totuși că nu mai trebuie să procedeze așa.

— O să vorbesc eu cu Whitney despre treaba cu mâncarea. Tu să nu te mai bagi. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

În privința asta nu-i nicio îndoială.

— Putem să scăpăm și de musculițe, adaugă ea. Am cercetat un pic și se pare că poți face o capcană din detergent de vase și oțet de mere!

— Fantastic.

Aștept o îmbrățișare strânsă de la Krista – chiar mi-ar prinde bine acum să mă ia în brațe. Cel puțin la nivelul șapte sau mai sus de-atât. Dar ea pleacă la etaj, să aducă odorizantul de cameră. E greu de crezut că ne va ajuta cumva să scăpăm de mirosul ăsta îngrozitor, dar merită să încercăm. Bucătăria are fereastră, așa că o deschid larg; apoi mă duc în living, să deschid și acolo câteva geamuri, fiindcă mirosul s-a răspândit peste tot. Chiar și biata Goldy pare un pic verzuie, în micul ei acvariu. Slavă cerului că măcar vremea este potrivită pentru a ține ferestrele deschise.

Îmi pare rău pentru bietul pește, așa că-i arunc câteva firimituri de mâncare. Trebuie să fie de-a dreptul flămândă, fiindcă se ridică imediat la suprafață, să le ciugulească. Felul cum mănâncă este efectiv cel mai interesant lucru pe care-l face. E drăguță foc. Dintr-odată, simt un val ciudat de afecțiune pentru micul nostru animal de casă. E bine să ai pe cineva căruia să-i porți de grijă.

În timp ce mă scarpin absent pe pieptul care pare să înceapă iar să mă mănânce, aud zgomot de pași pe trepte. Ridic ochii din acvariu, spre scări. Pe palierul de la etaj stă cineva și la început mi se pare că e Krista, care aduce odorizantul. Dar nu-i ea. Este Whitney.

Nu spun nimic, și nici ea. Doar stă acolo, îmbrăcată în blugii și hanoracul ei de toată ziua, privind în jos spre mine. Mă întreb de când se află pe palier. Mă întreb dacă ne-a auzit conversația de mai devreme.

Apoi o văd cum își dă părul după urechi și rânjește ironic.
A auzit absolut tot.

18

Una dintre sarcinile extrem de importante pe care le am ca angajat temporar este să aduc în fiecare dimineață cafele de la Starbucks.

Trebuie să mă plimb de la un biroul la altul, preluând comenzile ca un ospătar, apoi Kenny îmi dă cardul de credit al companiei. Plec la Starbucks, aflat la trei străzi depărtare, și mă așez la coada care se întinde mereu până la ușă, indiferent de ora la care vin. E un miracol dacă reușesc să scap de-acolo în mai puțin de o jumătate de oră.

Astăzi am comanda uriașă de nouă băuturi, ceea ce înseamnă că la întoarcerea la birou voi avea suporturi așezate pe două niveluri. Nu e simplu să mențin echilibrul unei astfel de încărcături în timp ce traversez două străzi, dar trebuie să recunosc, cu regret, că m-am perfecționat în cele peste două luni de când lucrez aici.

Mă așez la coadă după alte patru persoane, trăgând în piept aroma bogată a cafelei proaspete, și mă scarpin absent pe braț. După ce am început să spăl mașina înainte de-a o folosi, iritația a dispărut. Însă în ultimele zile pare să fi revenit. Nu mult, dar îndeajuns încât să mă sâcâie.

Și nu e doar asta; mirosul urât din bucătărie tot n-a dispărut. Nu mai este la fel de pătrunzător ca înainte, dar tot se simte miasma aia persistentă de mucegai, de data asta amestecată cu odorizantul de cameră al Kristei. Și, cu toate că am construit o capcană formidabilă pentru musculițele de oțet, urmând instrucțiunile găsite online, insectele alea sunt în continuare peste tot. Capcana funcționează – în momentul ăsta, cana seamănă cu un cimitir al mușteloor dar ele zboară în continuare peste tot, fir-ar să fie.

— Blake? Oh, Dumnezeule, tu ești?

Când îmi aud numele, mă crispez tot. Ultimul loc în care aș vrea să fiu recunoscut este coada de la Starbucks, ridicând comanda de cafele pentru tot biroul. Însă mă întorc resemnat.

Oh, minunat! Este Stacie, secretara tipului care m-a concediat. Arată absolut fantastic, cu picioarele alea până-n gât și fusta ei scurtă. În mâna

dreaptă ține un macchiato.

— Hei, Stacie!

Reușesc să-i zâmbesc, sperând ca zâmbetul meu să pară cât de cât autentic.

— Ce mai faci?

— Bine! surâde ea, arătându-mi două șiruri de dinți albi și perfecți. Dar tu…

Mă îndrept de spate, în timp ce ea îmi măsoară hainele de birou, iar eu îmi doresc să fi putut face ceva cu cearcănele alea de sub ochi.

— Arăți foarte bine! Și văd că ți-ai găsit și job.

— Da.

Nu-mi bat capul să-i spun că este un post temporar. Nu vreau să dea fuga la birou și să afle toți de umilința mea.

— Totul merge foarte bine.

— Și Krista?

Arcuiește sugestiv o sprânceană.

— Voi doi sunteți tot…

— Da, spun repede. Suntem logodiți. În continuare.

— Îhî.

Înclină capul într-o parte.

— Îmi amintesc. Mă întrebam dacă s-a schimbat ceva.

— Nu.

Stacie întinde mâna și mă mângâie pe braț. Mă dau un pas înapoi. Nu face decât să-mi agraveze mâncărimea.

— În fine, spune ea, mă bucur că te-am văzut, Blake. Pe bune, am fost cam îngrijorată pentru tine după ce te-a concediat Wayne și toate alea. Însă pare că îți merge bine.

— Categoric, o mint în față. Eu nu mi-am făcut prea multe griji. Sunt genul care aterizează mereu în picioare.

— Se vede că ești, încuviințează ea.

Îmi țin respirația până o văd ieșind din Starbucks, cu tot cu cafeaua ei. Există o grămadă de oameni din companie cu care n-aș vrea să dau nas în nas, însă ea se află în capul listei.

O jumătate de oră mai târziu, pornesc spre birou ținând în echilibru nouă pahare cu cafea. Doi trecători îmi strigă comentarii răutăcioase despre cantitatea de cafea cu care sunt împovărat („Ai de gând să bei toate alea?”)

și, când un taxi oprește scrâșnind din roți cu o fracțiune de secundă înainte să mă mătură la o trecere de pietoni, aproape că-mi doresc să fi dat pur și simplu peste mine și să-mi scurteze chinul.

Ca prin minune și datorită a ceea ce a devenit o practică îndelungată, reușesc să ajung înapoi la birou fără să fi vărsat vreuna din cafele. Las tăvițele la recepție și apoi le spun colegilor că le-am adus comanda. Presupun că aș putea să mă plimb cu tăvile pe la fiecare, dar azi pur și simplu nu mă simt în stare s-o fac.

Totuși, iau paharul cu mocha latte cu lapte de ovăz comandat de Kenny și i-l duc la el în birou. Credeam că mi-am spulberat orice șansă de a lucra aici pe termen nedeterminat, însă în ședința de ieri am făcut reflex o sugestie despre unul dintre conturile mari. Am vorbit neîntrebat, însă ideea și cunoștințele mele au părut să-l impresioneze cu adevărat. La finalul întâlnirii, mi-a pus mai multe întrebări și aproape că m-a iscodit. Dacă pot dovedi că sunt util, poate că am o șansă să capăt un job ca lumea aici.

Ajung în biroul lui Kenny și îl găsesc lucrând la calculator. Ridică privirea când mă aude intrând, însă nu-mi zâmbește.

— Poftim, Kenny, spun eu și îi așez cafeaua pe masă, împingând ușor paharul spre el.

Biroul lui nu-i nici pe departe la fel de frumos cum era al meu, dar este de-o mie de ori mai bun decât compartimentul unde lucrez acum.

— Mulțumesc.

Aruncă o privire ciudată spre paharul cu cafea.

— Câte cafele ai cumpărat azi?

— Nouă. Mi-a trebuit ceva îndemânare ca să ajung cu ele întregi.

Kenny nu zâmbește.

— Ascultă, Porter. Câte sandviciuri ai cumpărat pentru ședința de ieri, de la prânz?

— Ăă, douăzeci. Atâtea mi-ai zis să iau.

— Și dacă ai luat douăzeci de sandviciuri, cum se face că am rămas fără?

Ridic din umeri.

— Probabil le-a fost foame oamenilor.

Kenny mă privește lung, cu o expresie impenetrabilă care mă face să mă simt foarte stânjenit. Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul și încerc să nu mă scarpin reflex pe brat. De ce mă chestionează despre câte sandviciuri și câte cafele am cumpărat? Doar nu sunt chelner.

— E vreo problemă? întreb în cele din urmă.

Mă săgetează cu privirea și într-un final dă din cap.

— Da, cam este. Am fost atât de impresionat de priceperea pe care-ai demonstrat-o în ședința de ieri, încât mi-am amintit că am văzut în CV-ul tău numele companiei Coble & Roy. Așa că am dat câteva telefoane…

Rahat. Știu unde-o să ducă chestia asta. Și așa se cam încheie discuția despre un post permanent aici.

— Nu-mi vine să cred că ai putut să furi de la propria companie.

Kenny clatină din cap.

— Nu-i de mirare că, la vârsta ta, încă lucrezi angajat pe perioadă determinată.

— Nu mi-am furat compania, spun eu înțepat. A fost o neînțelegere.

— Nu asta mi-a spus Wayne Vincent. Pariez că ai făcut bani frumoși din povestea aia.

Tresar. Pieptul mă mănâncă îngrozitor, dar nu pot să mă scarpin. Nu acum.

— Ce s-a întâmplat cu prezumția de nevinovăție?

— Aia e la proces, Porter.

Kenny scoate capacul cafelei și soarbe din ea.

— Are un gust oribil. Mi-ai luat mocha cu lapte de ovăz?

— N-am pregătit-o personal.

— Nu face pe deșteptul.

Îmi întinde paharul cu aceeași mișcare de alunecare pe masă.

— Du-o înapoi la Starbucks și ia-mi alta.

Nu vreau să mai pierd încă o jumătate de oră la coadă ca să-i fac pe plac unui directoraș de douăzeci și ceva de ani. Dar nu pot pierde jobul ăsta. Nu știu care sunt consecințele unei demisii dintr-o poziție temporară, însă n-am idee nici dacă cei de la agenție mă vor mai propune vreodată pentru vreun job. Sau, dacă o vor face, s-ar putea să fie unul de responsabil cu cartofii prăjiți dintr-un restaurant fast-food.

— Să știi că stau cu ochii pe tine, Porter.

Mă privește cu ochii mijiți.

— Încearcă să furi ceva de la compania *mea* și n-o să mai găsești în veci de lucru în orașul ăsta. Nici măcar ca angajat temporar.

Habar n-am dacă tipul ăsta are puterea de a-și pune amenințarea în practică, dar adevărul este că nici nu vreau să aflu. Așa încât iau paharul cu

cafea și plec iar spre Starbucks. Dar nu înainte de a da fuga la toaletă, unde mă scarpin timp de cinci minute pe piept, până când îmi dă sângele.

19

Nu știu ce se întâmplă cu hainele mele.

Mi-e și frică să mai spăl ceva. Înainte de a folosi mașina de spălat, o sterilizez cât pot de bine și nu folosesc nimic altceva decât o capsulă din detergentul meu hipoalergenic; cu toate astea, continui să am reacții alergice îngrozitoare la toate hainele care ies de la spălat. Simt pur și simplu că-mi pierd mințile.

— Cu ce cureți mașina de spălat? mă întreabă Krista când discutăm despre situația asta, înainte de a merge la culcare.

Din păcate, a devenit unul dintre subiectele mele preferate de conversație. Probabil că e sătulă până peste cap, dar nu mă pot abține.

— Cu un spray hipoalergenic, făcut doar din ingrediente naturale, îi răspund eu simțindu-mă la fel de viril ca o copilă de opt ani. Nu pricep și pace, fiindcă sterilizarea a părut să funcționeze o vreme, iar acum e mai rău ca oricând.

— Vrei să-ți duc hainele la mine la curățătorie? Le spăl eu acolo.

— Nu vreau să-ți provoc neplăceri.

E la mintea cocoșului că atât ne-ar mai trebui, să-și piardă și Krista serviciul, după toate câte le avem pe cap.

— Poate o să le duc la spălătoria comună.

Mă enervează groaznic să trebuiască să merg cu hainele la spălătorie, când am o mașină de spălat perfect funcțională și un uscător chiar la mine în casă. Ba chiar am cumpărat cel mai scump model disponibil. Iar acum nu-l pot folosi.

— Nu mă deranjează, îmi spune Krista. N-are cine să afle. Pe bune, lasă-mă să ți le curăț eu. Nu pot suporta să văd cum te chinui.

Dau să protestez iar, dar Krista a apucat deja coșul cu rufe. Scoate din dulap un sac pentru rufe murdare și începe să-mi îndese hainele acolo.

— Krista, este în regulă, serios. Nu trebuie să faci asta.

Nu-mi răspunde. Cu o expresie ciudată pe față, ridică una dintre cămășile de serviciu.

— Krista?

— Blake, ce-i asta de pe gulerul tău?

Habar n-am despre ce vorbește. Dau ocol patului, ca să văd ce-o deranjează atât de tare. Încă nu știu la ce se referă, dar în cele din urmă observ despre ce e vorba: o pată de un roșu aprins pe gulerul cămășii mele albe.

Freacă pata cu degetul și o parte din culoare se duce.

— Este ruj, spune ea aspru.

Ridic din umeri.

— Probabil că ai lăsat niște ruj pe gulerul meu. Și ce? O să iasă la spălat.

Krista răsucește iute capul și mă privește drept în ochi.

— Eu *nu* am rujuri în nuanța aia.

Mă uit când la roșul-aprins de pe guler, când la buzele Kristei, pe care nu se vede nici urmă de ce-o fi folosit ea azi. O privesc năuc, căci de unde aș putea ști ce nuanțe de ruj își cumpără?

— Eu nu port decât rujuri roz, spune ea scurt. Din cauza tenului meu.

S-ar putea să fie adevărat. Nu pot spune că-mi amintesc să fi purtat vreodată ruj roșu, de când suntem împreună.

Atunci cum naiba a ajuns pata aia pe gulerul meu?

Nici măcar nu-mi pot imagina cum să se fi întâmplat una ca asta. Însă din expresia de pe chipul Kristei, îmi dau seama că ea stă mai bine decât mine la capitolul imaginație.

— Krista.

Încerc s-o ating pe umăr, dar se smucește.

— Doar nu crezi că te înșel, nu?

— Dacă nu mă înșeli, cum a ajuns rujul ăsta pe gulerul tău?

Face ochii mari.

— De aia nu voiai să-ți spăl eu hainele?

— Nu!

Îi smulg cămașa din mână, cercetând pata de ruj de pe guler și muncindu-mi creierul în încercarea de a-mi da seama cum a ajuns acolo.

— Chiar nu știu, serios. Poate mi-am lăsat cămașa prin casă și s-a pătat cumva cu rujul lui Whitney.

— Whitney nu se dă niciodată cu ruj.

Așa e. Nu pare să se fardeze deloc. Dar instinctul meu îmi spune că are ceva de-a face cu povestea asta.

— Dar dacă Whitney a intrat la noi în cameră când eram plecați și mi-a dat cu ruj pe cămașă? sugerez eu. Poate că *a sperat* că o să vezi. Vrea să mă pună rău cu tine.

— Serios, ăsta e răspunsul tău?

Krista își pune mâinile în șolduri și mă privește fix.

— Whitney a intrat la noi în cameră și ți-a mâzgălit hainele cu ruj? Serios? Chiar te aștepți să cred așa ceva?

Da, chiar mă aștept. Însă din tonul ei deduc că răspunsul potrivit este „nu”.

— Uite ce, încep eu. Chiar nu am habar cum a ajuns pata aia de ruj pe guler. Însă te rog să mă crezi, nu mi-am făcut de cap pe la spatele tău. N-aș face în veci una ca asta.

— Îhî.

— Krista.

Încerc să-mi domolesc senzația de panică tot mai mare din piept.

— Doar nu crezi pe bune că te înșel. Spune-mi că nu crezi așa ceva.

Krista se prăbușește pe pat, cu umerii căzuți.

— Nu știu ce să mai zic. Cinstit vorbind, Blake, în ultima vreme te-ai purtat foarte ciudat.

— M-am purtat ciudat?

— Trebuie să știi și tu la ce mă refer, murmură ea. Abia dacă reușești să dormi noaptea. Te enervezi și te plângi permanent de câte ceva, inclusiv de zgomotele din miez de noapte pe care nu le mai aude nimeni în afară de tine. Și ești ciudat de paranoic în privința lui Whitney. Adică, mie fata asta mi se pare absolut în regulă.

Așa deci. Firește că Whitney se poartă frumos cu Krista. Nu ea este cea împotriva căreia a pornit o vendetă absolut inexplicabilă.

— Krista.

Întind spre ea brațele încă acoperite de iritația aceea roșie și sâcâitoare.

— Oricine s-ar purta ciudat dacă ar avea de-a face cu asta. Mă scoate din minți. Isuse, chiar crezi că-mi stă mintea la o *aventură,* în halul în care sunt?

Mă aplec, încercând s-o privesc în ochi.

— Cine m-ar vrea la cum arăt? Parcă aș veni dintr-o colonie de leproși!

Reușesc să-i smulg o umbră de zâmbet. Mă așez lângă ea pe pat și mă lasă s-o iau de mână. Totuși, nu îndrăznesc s-o apuc pe după umeri. Nici nu se pune problema de un sărut.

— Îmi pare rău că iritația asta mă înnebunește de tot, îi spun. Înțeleg cât de nasol arată rujul ăla pe hainele mele, dar îți jur că nu știu de unde a apărut. Îți jur pe viața mea.

Îmi mușc buza de jos.

— Mă crezi?

Îmi țin respirația, așteptând să-mi răspundă.

— Să… să zicem, spune ea în cele din urmă. Trebuie să recunosc, e dificil să mi te imaginez având o aventură când tu nu poți sta cinci secunde fără să te scarpini peste tot.

O strâng de mână.

— Exact. Nu vreau să sărut nici o altă femeie. Tot ce-mi doresc este o rețetă de unguent cu cortizon.

Asta îi smulge un hohot de râs.

— Știu că suferi și că te străduiești din răsputeri să faci față. De-asta voiam să-ți iau rufele să ți le spăl.

— OK, încuviințez eu. Dar numai pentru o vreme. Nu vreau să devină un obicei.

Doar până o dăm pe Whitney afară de-aici.

Numai că încep să-mi fac griji că asta n-o să se întâmple prea curând.

20

Când primesc apelul de la malcolm – acel Malcolm din celebrul cuplu Malcolm și Becky –, recunosc mâna Kristei.

Au trecut două săptămâni de când a descoperit pata de ruj de pe cămașa mea. N-am confruntat-o pe Whitney în legătură cu asta, dar în ziua de după descoperirea făcută de Krista mi-a aruncat o privire cu subînțeles care m-a convins și mai tare că ea a fost în spatele poveștii. De asemenea, sunt absolut convins că a făcut ceva cu mașina de spălat sau cu uscătorul de rufe, fiindcă după ce a început Krista să mi le ia la curățătorie, n-am mai avut nicio problemă. Iritația a dispărut cu totul.

Cât despre mine și Krista, situația s-a îmbunătățit puțin, chiar dacă e cam fragilă. Mă crede că nu mi-am făcut de cap pe la spatele ei? Probabil că da. Însă mi se pare că nu vrea să recunoască faptul că e îngrijorată pentru mine. În seara asta a ieșit la cină cu Becky, deci apelul primit de la soțul prietenei ei e suspect de bine potrivit ca să mă țină departe de ale mele.

Sunt pe drum spre casă, cam la două străzi distanță de locuința noastră, când simt cum telefonul începe să-mi vibreze în buzunar. Merg agale, fără grabă, ocolind pe străduțele din cartier, căci afară e o vreme perfectă pentru plimbare, cam cincisprezece grade Celsius. Decid să răspund și grăbesc pasul, imaginându-mi că o să am o scuză bună să termin conversația când ajung acasă. Apăs pe buton să răspund și vocea lui plăcută îmi inundă urechea:

— Blake! Ce mai faci?

— Bine, mint eu. Tu ce mai faci?

— Bine, bine, bine.

Obiceiul ăsta al lui de a repeta cuvintele mă irită mai mult decât de obicei, dar încerc să n-o arăt.

— Și Krista ce mai face?

— Nu știu. Întreab-o pe Becky.

Malcolm râde din tot sufletul, cu toate că n-am glumit decât pe jumătate.

— Ascultă, Blake, mă întrebam dacă n-ai vrea să ieșim din când în când să bem un pahar? N-am mai ieșit de ani buni.

Nu sunt convins că am ieșit vreodată. Pe când lucram amândoi la Coble & Roy, erau colegi care mergeau uneori să bea ceva după job și se întâmpla să fim și noi în grupul acela. Dar să ieșim doar noi doi? Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Iar acum nu sunt prea încântat să-mi petrec timpul cu unul care lucrează în compania de unde am fost dat afară. Și care, în mod inexplicabil, pare să se descurce mai bine decât mine.

— Poate, îi răspund eu, vrând de fapt să spun „nu”.

— Cred că ar fi distractiv. Fetele sunt prietene foarte bune și mi se pare că ar trebui să încercăm și noi să ne cunoaștem mai bine.

Trec pe lângă restaurantul chinezesc din colț, care are în meniu toată ziua niște *dim sum* excelente. În ciuda dorinței de-a ajunge mai repede acasă, mă gândesc să comand niște găluști cu creveți și *chive,* dar apoi îmi amintesc că bugetul actual nu-mi mai permite la fel de des ca înainte mese comandate în oraș.

— Sunt un pic cam aglomerat în perioada asta.

— Oh, da? E totul în regulă?

— Da, totul e în regulă. Doar că sunt ocupat. Dar e de bine, să știi.

— Mă bucur să aud. Bravo, bravo, bravo.

— În fine, spun eu strângând din dinți, categoric sunt pentru ieșit la un pahar, dar trebuie să mai așteptăm nițel să mă mai liniștesc un pic cu treaba. Nu te superi, nu?

— Desigur, încuviințează Malcolm, dar poate ar fi bine să stabilim deja o dată, de pe acum.

— Îhî. OK.

Dau colțul pe strada mea și văd deja casa.

— Chestia e că acum sunt în drum spre casă și aproape am ajuns, așa că… poate vorbim altă dată despre asta, ce zici?

Râde iar.

— Încerci să scapi de mine, Porter?

— Chiar deloc. Categoric trebuie să ieșim la un pahar. E o idee foarte bună.

Urc în fugă scara spre ușa de la intrare.

— Super, super, super, cum ai zice tu.

Mă scotocesc în buzunar după cheie.

— Dar în momentul ăsta…

— Ce zici de miercurea viitoare?

Inventarea unei scuze îmi ia o fracțiune de secundă prea mult.

— Ăăă…

— Grozav! spune Malcolm. Hai să ne vedem la opt la Hannigan. Știi unde e, da?

Sigur că știu. Este lângă Coble & Roy, fix după colț. Dacă tot n-am încotro și trebuie să ies cu el, în niciun caz n-am de gând să mă duc într-un bar unde e foarte posibil să dau peste foștii mei colegi. Nu am nevoie de așa ceva.

— Hai să ne vedem la Cooper, propun eu.

E un bar din Upper West Side, la jumătatea drumului dintre apartamentul lui și casa mea. Am mai fost acolo când ne-am întâlnit în patru, așa că știu că-l știe.

— Așa facem. Abia aștept să ieșim!

— Da, răspund eu în doi peri.

Reușesc să pun capăt conversației chiar când bag cheia în ușă. Nu mințeam pe de-a-ntregul – am avut zile lungi la serviciu și de simțit, le simt și mai lungi decât sunt, de fapt. Sunt obosit să-i slujesc pe toți de-acolo și nu-mi doresc decât să mă relaxez un pic. Așa că simt cum mi se taie picioarele când deschid ușa și dau în living peste Whitney. Exact persoana pe care-mi doream s-o întâlnesc în momentele astea.

E îmbrăcată în obișnuita ei pereche de blugi drepți, doar că de data asta poartă o bluză mai drăguță, neagră, șic și sexy. Arată… ei bine, arată foarte bine. Mă întreb dacă nu cumva iese la întâlnire. Totuși, e cam greu să mi-o imaginez ieșind cu cineva în oraș. Dacă ar face sex cu vreun tip, probabil că ar fi nevoită să-l devoreze la finalul ritualului de împerechere.

— Salut, Blake!

— Ieși undeva? o întreb eu.

— Poate.

Îmi face cu ochiul și scoate din geantă o cutie de pudră și un ruj. Deschide cutia și se rujează. După ce se stabilizează culoarea, o recunosc numaidecât.

Este exact aceeași nuanță ca cea de pe gulerul cămășii mele.

— De unde ai rujul ăla?

Întrebarea mi-a țâșnit de pe buze înainte s-o pot opri.

Țuguie buzele și îmi zâmbește drăgălaș.

— Și de ce ar fi asta treaba ta?

Mi-o imaginez strecurându-se la noi în dormitor și mânjindu-mi gulerele cămășilor cu produse de machiaj, doar în speranța că iubita mea o să observe și în felul ăsta o să-mi provoace necazuri. Ce problemă are femeia asta? Ce naiba i-am făcut să mă urască în așa hal? De ce încearcă să-mi saboteze relația cu Krista?

— Ești o ființă mizerabilă, îi arunc în scârbă.

Bagă pudra la loc în geantă; zâmbetul s-a evaporat de pe buzele ei de un roșu sângeriu.

— *Poftim?* Sunt mizerabilă pentru că m-am dat cu ruj?

— Nu te face că nu știi la ce mă refer.

Whitney strecoară rujul la loc în geantă și trage fermoarul.

— Poate ar trebui să te concentrezi mai puțin la mine și mai mult la noul tău aranjament de job, să nu dai greș pe-acolo.

O privesc atent.

— Jobul meu merge foarte bine, îți mulțumesc pentru grijă.

Ridică o sprânceană.

— Serios? Greu de crezut. Știi tu, având în vedere ce ți s-a întâmplat la fostul loc de muncă…

Având în vedere ce mi s-a întâmplat la fostul loc de muncă? Ce mama dracului mai înseamnă și *asta?* Ce știe despre mine?

Whitney aruncă o privire la ceas.

— În fine, ar cam trebui să plec. Nu vreau să întârzii.

— Stai așa!

O apuc de încheietură, dar se scutură violent ca să se elibereze.

— Ce vrei să spui? De ce-mi zici chestia asta?

— Oh, Blake! oftează ea. Ar trebui să ai mai mare grijă *de tine.* Arăți ca dracu', să știi.

Cu aceste cuvinte, trece pe lângă mine lovindu-mă ușor și iese din casă. Dumnezeule, aș vrea să am bani ca să pot s-o dau afară pentru totdeauna. Sau, și mai bine, aș vrea să nu fi fost niciodată în situația de-a avea nevoie de ea, în primul și-n primul rând.

Mă frec la ochi. Chiar arăt ca dracu'? Aproape că sunt tentat să mă uit în oglinda din baie, dar am sentimentul că n-o să-mi placă ce-o să văd. Lipsa somnului chiar își spune cuvântul.

Dar de ce a zis lucrurile alea despre jobul meu? Înainte să înceapă să mă urască, am avut câteva conversații plăcute cu ea, dar nu i-am spus niciodată motivul pentru care am fost dat afară. Oare știe? Sau doar se joacă cu mine? Este imposibil să știe amănuntele concedierii mele. Doar dacă…

Mi se taie picioarele. Oare ar fi posibil ca mutarea lui Whitney la mine în casă să nu fie doar o coincidență oribilă? Este oare posibil ca ea să fi regizat cumva toate astea, încă de la început?

Oare a fost hotărâtă să mă vâneze încă din secunda în care s-a mutat aici?

21

Mi se învârte capul. Oare e posibil ca Whitney să se fi mutat aici cu scopul clar de a-mi transforma viața într-un calvar?

Recunosc, am procedat greșit când am țipat la ea că mi-a folosit săpunul și mi-a mâncat cerealele și regret acest lucru. Dar n-am făcut absolut nimic care să justifice felul în care mă tratează. Pare destul de probabil să fi avut ceva cu mine încă din prima zi.

Sau poate chiar *înainte* de prima zi. Poate că, în primul și-n primul rând, chiar ea este motivul pentru care mi-am pierdut jobul și am avut nevoie să luăm pe cineva în chirie.

Însă cum să fie posibil așa ceva? De unde să-l știe ea pe Wayne Vincent? Și chiar dacă l-ar ști – să presupunem că așa ceva ar fi plauzibil –, de ce? De ce mi-ar coace-o în felul ăsta? De ce s-ar strecura ca o șerpoaică la mine în casă?

Există vreun motiv neștiut de mine pentru care mă vânează Whitney Cross?

Nu. N-are niciun sens. Poate că în ultima vreme am devenit mai paranoic decât eram, însă chiar și pentru mine raționamentul ăsta merge un pic cam prea departe. Și, oricum, am văzut-o prima dată în viața mea atunci când a venit să închirieze camera.

Oare?

Scot telefonul și caut pe Google numele „Whitney Cross”. Am făcut o căutare sumară și când ne-am cunoscut, dar, din moment ce n-am găsit nimic care să ridice semne de întrebare, am abandonat cercetările. Însă de data asta sap mai adânc.

Primul rezultat se referă la o femeie istoric din America, Whitney Rogers Cross, care a murit însă în 1955, așa că probabil n-au nicio legătură. Caut prin încă zece pagini cu rezultate, însă niciunul dintre ele nu se referă la Whitney a mea. Mă uit și pe rețelele sociale și găsesc câteva profiluri sub

numele Whitney Cross, dar niciunul dintre ele nu are fotografii sau informații publice.

Foarte ciudat. Cam toată lumea are un soi de prezență în social media. Însă nici urmă de Whitney, nicăieri. Nu există niciun fel de amprentă digitală a fetei ăsteia.

Foarte neliniștitor.

De ce nu e prezentă nicăieri în rețelele sociale? Nu pare să aibă fobie de tehnologie – stă mereu cu telefonul lipit de mână. Oare încearcă să ascundă ceva din trecutul său?

Sau poate că pur și simplu nu-i place internetul. Muncește încontinuu, așa încât poate că n-are timp să stea pe social media. Categoric, asta nu-i o crimă.

În orice caz, pe Google nu pare să găsesc ceva interesant despre ea.

În seara, asta, Krista a ieșit la cină cu Becky, așa că o să mănânc singur. N-am chef să-mi prepar ceva sofisticat, dar avem pâine și curcan, așa că un sandvici o să meargă foarte bine. Scot din frigider o felie de pâine și o folie de șuncă de curcan și le așez pe blatul de la bucătărie.

Impactul celor două alimente aterizând pe blat este suficient ca să ridice în aer câteva duzini de musculițe de oțet. Îngrozit, fac un pas înapoi. Situația cu musculițele astea a scăpat complet de sub control. Cum e posibil să fim năpădiți cu totul de ele?

Am făcut împreună cu Krista o a doua capcană, pe care am pus-o pe blat. Mă uit înăuntru și simt că mi se taie respirația. Sunt cel puțin o sută de insecte în fiecare cană. Prindem zeci și zeci de musculițe și, cu toate astea, pare că pentru fiecare insectă ucisă apar alte două în loc.

Mă uit spre pâine și spre șunca de curcan, deja acoperite de un strat pulsatil de musculițe de oțet. Numai vederea lor și îmi provoacă un reflex de vomă. Ei bine, s-a zis și cu pofta de mâncare. Nu știu unde anume greșim. Krista și cu mine facem cu schimbul la curățenia zilnică din bucătărie, iar eu frec totul până când mi se jupoaie degetele. Nu există nici măcar o firimitură pe jos și categoric nu lăsăm fructe la vedere. Ce naiba mănâncă idioatele astea de musculițe?

Nu pot chema pe cineva de la dezinsecție, nu? Insectele astea nu sunt genul care are nevoie de insecticid puternic. *Ar trebui* să putem scăpa singuri de ele. E vorba despre eliminarea sursei de hrană.

Dar care e sursa aia? Bucătăria este imaculată.

Ridic privirea și observ că musculițele sunt adunate în jurul unuia dintre dulapurile de sus. Nu știu ce caută acolo. În dulapul ăla nu ținem decât vase curate.

Îl deschid și dinăuntru zboară un adevărat nor de insecte. Ce mama naibii? Întind gâtul, încercând să văd mai bine înăuntru – pare că nu conține decât farfurii și castroane curate. De ce sunt atât de multe zburătoare? S-au îngrămădit toate pe raftul de sus, unde nu văd prea bine.

Ce naiba se petrece aici?

Din păcate, nu pot vedea ce se află pe raftul de sus fără să mă urc pe un scaun. În dulapul din hol avem un taburet cam de 30 de centimetri înălțime și cred că este destul ca să ajung la raftul cu pricina. Din nefericire, taburetul este foarte șubred. De fapt, ultima dată când l-am folosit ca să schimb un bec, Krista a făcut un comentariu, ceva de genul că o să-mi rup gâtul.

Dar n-o să pățesc nimic. N-o să-mi rup nimic.

Aduc taburetul în bucătărie și-l așez sub dulap. Când mă urc pe el, pârâie amenințător, însă rezistă. Este în regulă. N-o să dureze prea mult.

Dulapul este deschis și văd raftul de sus, dar lumina nu e grozavă. Sunt atât de multe musculițe, încât aproape mi se pare că raftul a prins viață. Nu credeam că insectele astea fac zgomot, însă fojgăiala din dulap aproape că se aude. Și se simte și un miros. Am observat mirosul ăsta în bucătărie, dar adevărul este că mă obișnuisem cu el. Acum însă, cu dulapul deschis, se simte mult mai tare. E copleșitor.

Clipesc de câteva ori, încercând să văd dincolo de norul de musculițe alimentul care le atrage. Ce anume le hrănește?

Și în sfârșit văd cauza.

O pungă mică de hârtie, îndesată în spate de tot. E foarte limpede că punga aia e sursa musculițelor, din cauza numărului uluitor de insecte care mișună peste tot pe ea. Preț de o clipă mă gândesc să-mi iau un prosop de hârtie, ca să nu trebuiască s-o ating, dar nu vreau să cobor de pe scaun, să iau șervețelul și apoi să urc iar. Nu, pur și simplu o s-o scot direct, cu mâinile goale. Trebuie să acționez *acum.*

Apuc punga de hârtie cu două degete. Musculițele se împrăștie un pic, cu toate că sunt în continuare foarte atrase de conținut, oricare ar fi el. Respir pe gură din cauza mirosului și trag ușor punga spre mine, până ajunge pe

marginea raftului. Este îndeajuns de aproape încât să văd ce-i înăuntru. Orientez gura pungii spre raza mea vizuală și arunc o privire în ea.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Oh, Doamne. Oh, *Doamne, Dumnezeule.*

Chiar în secunda aceea, un pârâit sonor răsună în bucătărie și picioarele taburetului cedează brusc. Însă în fracțiunea de secundă de dinainte să mă prăbușesc la pământ, singurul gând care îmi trece prin minte este „O urăsc pe Whitney Cross”.

22

Sunt bine.

Contrar așteptărilor, am supraviețuit căderii de la o jumătate de metru fără să-mi rup gâtul, cu toate că mi s-a tăiat nițel respirația. Zac câteva clipe pe podeaua bucătăriei, făcând inventarul loviturilor. Mi-am zdrelit cotul în cădere și simt un junghi fulgerător în antebraț, însă nu pare să-mi fi rupt ceva. Nu e nevoie să merg la urgență.

Punga de hârtie se află în continuare pe raftul de sus și sunt recunoscător că n-a căzut de acolo. Ridic privirea spre raft și o văd înclinată periculos peste margine, îmi înghit gustul de fiere din gât.

Conținutul pungii ăleia o să-mi rămână întipărit în minte pe vecie. Nici nu știu ce a fost cândva acolo. Mere? Pere? Cred că mere. În orice caz, nici nu prea mai contează. Orice-ar fi fost, a putrezit până în punctul în care s-a umplut de larve târâtoare. Aerul s-a împuțit cu mirosul ăla dulceag, grețos.

Oricât de nasol ar fi fost să găsesc chestia aia la mine în bucătărie, treaba mai îngrijorătoare este cum a ajuns acolo. Îmi plac fructele, așa cum plac oricui, dar n-aș pune în veci niște mere într-o pungă de hârtie pe care s-o îndes pe raftul de sus, unde nu pot ajunge defel.

Nu, cine a făcut asta a făcut-o intenționat. Ca să se asigure că nu voi descoperi putregaiul din dulap până când musculițele se vor înmulți atât de tare, încât să mă scoată din toate mințile.

Am început să văd insectele astea la scurt timp de la venirea lui Whitney. Se pare că una dintre primele ei acțiuni după plata garanției a fost să se asigure că locuința mea nu va mai fi curată și sigură.

Partea cea mai rea este că, dacă o confrunt, va nega în mod categoric. Și, pe baza experiențelor trecute, o să mă urască și mai tare.

Iar Krista n-o să mă creadă că e opera chiriașei. Deja are impresia că mă pierd cam repede cu firea. Dacă mă gândesc și că relația noastră pare să atârne de un fir de păr, parcă nu-mi vine să mai aduc și asta în discuție.

Mă uit spre punga de hârtie plasată la o înălțime unde nu pot ajunge fără scaun, iar singurul nostru taburet zace făcut bucăți pe podea. Așa că apuc cea mai mare oală de pe aragaz. O așez pe jos și mă las cu toată greutatea pe ea, ca să-i testez rezistența. Rezistă. Mă echilibrez cu brațul stâng, sprijinindu-mă de blat, iar cotul zdrobit în căzătură țipă de durere.

Am reușit să mă înalț îndeajuns încât să pot apuca punga de hârtie. În mod miraculos, reușesc să o trag de pe raft fără să se rupă și o așez cu grijă pe blat. Gândul la ce conține îmi întoarce stomacul pe dos, dar, mai mult decât atât, mă încearcă o furie incredibilă.

Însă n-o pot confrunta pe Whitney. Și nici n-o pot da afară. Atunci ce pot să fac?

În cele din urmă, găsesc răspunsul. O să-i plătesc exact cu aceeași monedă.

Iau din debara o pungă de plastic, fiindcă doar gândul că hârtia s-ar putea dezintegra și și-ar revărsa conținutul pe podea îmi provoacă o senzație de vomă. Odată ce am pus punga de hârtie în punga de plastic, ies din bucătărie și urc scările spre ultimul etaj al casei, cu cotul pulsând de durere.

Camera lui Whitney este chiar lângă scară. Ușa se poate încuia, însă numai din interior. Ceea ce înseamnă că, atunci când nu e acasă, camera rămâne descuiată. Răsucesc mânerul și ușa se deschide imediat.

De când s-a mutat aici, n-am intrat niciodată la ea în cameră. Am înfruntat-o de câteva ori din prag, însă n-am intrat. Ar fi fost prea intim. Așa că stau câteva clipe ca să arunc o privire înjur.

Nu arată rău deloc. Nu știu ce mă așteptam să văd. Tămâie arsă? Semne ale vreunui ritual satanic? *Îl urăsc pe Blake* scris cu sânge pe pereți? Nu văd nimic de genul ăsta. În cameră este ordine, hainele sunt împachetate cu grijă și așezate în sertare, iar patul e făcut. E și ea tot ca mine, își face patul – pentru chestia asta, simt fără tragere de inimă o urmă de respect față de Whitney. Însă mi se pare enervant faptul că nu a golit coșul de gunoi de lângă pat, plin cu post-it-uri mototolite.

Din curiozitate, deschid dulapul. Interiorul e dureros de plictisitor. Are un rând de bluze, pantaloni și rochii atârnate pe umeraș, încă o pereche de încălțări sport și o pereche de pantofi cu toc așezați alături.

În regulă – mi-am băgat destul nasul pe-aici. O să fac lucrul pe care am venit să-l fac.

Mă aplec peste pat. Mă mai uit încă o dată în punga de plastic și apoi o răstorn. Când cade pe pat, punga de hârtie se rupe în partea de jos, așa cum era de așteptat, iar conținutul se revarsă afară. Fructele putrede, pline de larve, se zborșesc peste tot pe pătura curată.

Poftim. Acum suntem chit.

N-am făcut în viața mea așa ceva. Pornesc pe scări în jos spre bucătărie, unde am de gând să curăț până când nu mai văd picior de musculiță, și plănuiesc să ies și să-mi cumpăr o bere, ca să-mi sărbătoresc fapta. Îmi iubesc la nebunie casa, iar Whitney a transformat-o în iadul pe pământ. Eu n-am făcut decât să-i întorc un pic favoarea.

Numai că sunt aproape sigur că Whitney nu va vedea lucrurile la fel ca mine. Oricât de bine m-aș simți că m-am răzbunat un pic, am sentimentul că tocmai am făcut o greșeală fatală.

23

Întrucât n-am găsit o cale de a mă sustrage, în seara asta ies să beau un pahar cu Malcolm, la Cooper.

Au trecut câteva zile de când am vărsat pe patul lui Whitney punga cu larve și fructe putrezite. E stânjenitor să recunosc că, înainte de a merge la culcare, mă asigur că am încuiat ușa de la dormitor. Ca și cum ar exista posibilitatea ca Whitney să se strecoare noaptea în camera noastră și să-mi taie gâtul în somn. Sau să arunce larvele *la noi* în pat, ceea ce mi se pare aproape la fel de rău.

Însă, destul de ciudat, dacă stau să mă gândesc, Whitney n-a dat niciun semn că ar vrea să mă ucidă în somn. De fapt, n-a pomenit deloc episodul. Când ne intersectăm, pe hol sau în drum spre baie, se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, lucru pe care-l găsesc incredibil de ciudat. Cu toate astea, stau ca pe ace. Nu-mi dau seama dacă pune sau nu ceva la cale.

Ajung la Cooper cu o întârziere de zece minute. Este un bar micuț și întunecat, cu scaune și mese din scândură grosolană, aproape mereu lipicioase, chiar și imediat după ce sunt șterse. Cu toate că fumatul nu mai este permis înăuntru, locul miroase ca o scrumieră. Bănuiesc că este din cauza clienților și a personalului, care se strecoară afară ca să fumeze și se întorc imediat ce au strivit chiștoacele pe asfalt. Podeaua este mânjită peste tot de scrum. Gwen, iubita mea dinainte de Krista, era fumătoare, iar mirosul ăsta îmi aduce aminte de ea într-un fel care mă neliniștește. Relația aceea n-a durat decât vreo câteva luni și nu s-a sfârșit *deloc* bine.

Nu-l găsesc pe Malcolm în bar și aproape că-mi iau tălpășița înapoi. El m-a târât la întâlnirea asta și acum întârzie mai mult decât mine? Însă Krista a fost atât de entuziasmată la gândul că sunt pe cale să mă împrietenesc cu soțul lui Becky – o să se supere rău pe mine dacă mă întorc acasă fără un raport complet despre cum a decurs seara. Având în vedere certurile noastre recente, trebuie să fiu mai grijuliu ca de obicei să nu stric relația cu ea.

Găsesc o masă pentru două persoane și mă așez. La bar sunt două tinere cam la douăzeci și cinci de ani care se pare că au ieșit ca fetele, să bea ceva, doar că poartă niște fuste *exagerat* de scurte. Încerc să nu mă uit, însă una dintre ele îmi surprinde privirea și-mi aruncă un zâmbet sugestiv. Mă uit repede în altă parte. Unde naiba e Malcolm? Îl mai aștept cinci minute și apoi m-am cărat de-aici.

După patru minute îl văd dând buzna în bar, cu trupul lui masiv îmbrăcat la patru ace, cu costum și cravată, ceea ce aproape că mă face să-mi doresc să fi rămas și eu în hainele de birou, în loc să mă schimb într-o ținută mai lejeră, cu blugi și tricou inscripționat NYU. Are aerul acela cunoscut, de oboseală și agitație laolaltă. Așa mă simțeam și eu după o zi lungă de lucru la Coble & Roy.

— Blake, fratele meu! mă strigă el.

Se îndreaptă spre masa mea și ridică mâna. Mă pregătesc pentru un ciocnit de pumni, însă se pare că voia să bată palma, așa încât chiar în ultima clipă răschir ciudat degetele. Abia aștept să scap de corvoada asta.

Malcolm își trage scaunul scrâșnindu-i picioarele pe podea.

— Ai comandat deja?

N-am comandat. Speram să reușesc să plec înainte să ajungă el.

— Încă nu.

Cu un fluturat scurt din mână, Malcolm îl convoacă pe ospătar. Îmi comand un Heineken, iar el își ia un scotch cu gheață și îmi amintesc, cu un strop de amărăciune, că asta era băutura preferată a lui Wayne.

— Deci cum merge la noul job? mă întreabă el.

— Grozav.

— Atunci e bine. Bine, bine, bine, bine, bine.

— Îhî. Și… ăăă…

Îmi dreg vocea.

— Cum merg lucrurile la Coble & Roy?

Poate că într-o bună zi voi fi în stare să rostesc numele fără să mă înec în cuvinte, dar ziua aceea n-a venit încă.

Malcolm ridică din umeri.

— Oh, ca de obicei. Știi și tu.

Aș vrea să-l întreb dacă Wayne pomenește vreodată de mine, dar nu sunt convins că sunt pregătit să aflu răspunsul la această întrebare. Așa că îl întreb altceva, deși nu sunt pregătit nici pentru răspunsul acesta.

— Pe cine au pus VP în locul meu? Pe Chad?

— Chad Pickering? pufnește Malcolm. Au fost cât pe ce. Însă l-au prins că trăgea liniuțe pe nas în toaleta bărbaților.

Ridic din sprâncene.

— Uau! Vorbești serios?

— Sigur că da.

Sunt surprins și nu prea. Chad stătea la serviciu mai târziu decât noi toți și nu părea niciodată obosit – era un ritm aproape inuman. Însă am cunoscuți care se droghează și parcă el nu avea același aer. Are soție și copil și părea destul de conformist. Probabil că niciodată n-ai de unde să știi ce efecte are asupra oamenilor presiunea de la job.

— Și cine a preluat până la urmă funcția? întreb eu.

— Păi, eu.

— *Poftim?*

Am vorbit atât de tare, încât clientul aflat la două mese distanță de noi, care are pe cap o șapcă cu un pinguin, se întoarce și se holbează la mine. Situația e salvată de venirea ospătăriței, care pune băuturile pe măsuța dintre noi. Sunt atât de uluit, că nu reușesc nici măcar să-i mulțumesc. *Malcolm* este noul vicepreședinte de marketing de la Coble & Roy? Abia dacă are competența necesară. Acum șase luni, nu putea să-ți spună nici măcar ce-i aia „optimizarea motoarelor de căutare”. Ce mama dracului?

Iau o înghițitură din bere, încercând să mă rețin de la a spune ceva ce-o să regret.

— Este o… alegere ciudată, reușesc să îngaim într-un final.

Probabil că par un ticălos, dar să mor dacă-mi pasă vreun pic. Chestia asta e prea aiurea.

— Am muncit din greu, spune Malcolm pe un ton defensiv. Wayne spune că sunt mâna lui dreaptă.

— *Wayne* a zis chestia asta?

— Da.

Malcolm se îmbujorează.

— Hei, măcar eu nu mă droghez și nu fur de la companie.

Acum e rândul meu să simt că-mi ia foc fața.

— N-am furat de la companie. N-aș face *niciodată* așa ceva. Chestia aia a fost o mizerie și știi și tu.

— Chiar a fost? ridică el o sprânceană la mine. Cât ai stat la Coble & Roy n-ai fost chiar Mister Cumsecădenie. O mulțime de lume a avut o grămadă de rahaturi de zis despre tine. Mi-am petrecut o jumătate din timpul de la job luându-ți apărarea. Înainte să fie prins drogându-se, chiar și Chad mi-a spus că i-ai furat ideile și le-ai prezentat ca fiind ale tale.

Smulg sticla de bere de pe masă și dau pe gât din două înghițituri ce-a mai rămas în ea. O trântesc la loc pe masă și mă ridic de pe scaun.

— Eu plec.

Expresia lui Malcolm se îmblânzește, așa cum face adeseori când se răstește cineva la el. E mult prea bleg pentru jobul ăsta – o să fie mâncat de viu în cinci secunde, iar lui Wayne o să-i pară rău că m-a dat afară.

— Hei, așteaptă! Îmi pare rău. N-am vrut să iasă așa.

— Ba da, ai vrut.

Îmi scot portofelul din buzunar și arunc pe masă câteva bancnote care să acopere costul berii.

— Întâlnirea noastră s-a încheiat.

Se ridică ezitant în picioare, tăindu-mi calea.

— Dar Becky și Krista și-au dorit să ieșim la un pahar, protestează el, confirmându-mi bănuielile.

— Păi, am ieșit. O să fac o plimbare înainte să mă duc acasă. Poți să-i spui lui Becky că a mers grozav. Că acum suntem cei mai buni prieteni.

Ridic din umeri.

— Spune-i ce naiba vrei tu, dar eu nu mai stau nicio secundă aici.

Trec pe lângă el și nu mă opresc până nu ajung afară. După încercarea fără prea mare tragere de inimă pe care-a făcut-o ca să mă oprească, Malcolm se pare că a hotărât să rămână să-și termine băutura. Nu-mi pot lua gândul de la ce mi-a zis. Cum e posibil ca tocmai *Malcolm* să fi primit fostul meu job? Este complet necalificat. Trebuie să-l fi spălat pe creier pe Wayne.

Chiar înainte de a-mi vedea de drum, mai arunc o privire înăuntru, prin vitrina parțial aburită a barului, ca să mă asigur că Malcolm nu are de gând să vină după mine. Sau și mai rău – să-i spună lui Becky cum am plecat ca din pușcă, iar ea să mă pârască la Krista. Dar nici nu vine după mine, nici nu vorbește la telefon. A hotărât să li se alăture celor două fete care mi-au zâmbit când am intrat. Ei bine, sper că nemernicul ăla se distrează bine.

24

— Blake! Blake!

Țipetele Kristei venind de la parterul casei mă trezesc brusc din somn. Am nevoie de o secundă să mă adun și să-mi dau seama ce se petrece. E sâmbătă. Sunt acasă, în pat, iar Krista nu e lângă mine. Și este… Rahat, e abia șapte dimineața.

— *Blake!*

Pare de-a dreptul isterică și simt cum mi se taie picioarele. Ce naiba s-a mai întâmplat de data asta? Mi-e și frică să aflu.

A trecut o săptămână și un pic de la episodul cu larvele. Whitney tot n-a scos o vorbă despre ce am făcut. Chiar am început să mă întreb dacă nu cumva s-a întâmplat totul doar în imaginația mea. Ideea unei pungi de hârtie plină cu fructe putrede, ascunsă intenționat într-unul dintre dulapurile din bucătărie, pare un pic cam țicnită. O fi fost vreun vis cu ochii deschiși?

Dar nu. Nu-ți poți imagina o pungă de hârtie forfotind de viermi.

În plus, situația cu musculițele de oțet s-a îmbunătățit substanțial. Am pus câteva capcane noi în care am prins cam 90 la sută din ele. Am mai și strivit o parte cu mâna, și așa infestarea a scăzut până la nivelul unui ușor disconfort.

— Blake!

Mă frec la ochi, chinuindu-mă să mă ridic în capul oaselor în pat.

— Vin acum! strig înapoi.

Îmi arunc picioarele peste marginea patului. Trag pe mine un tricou, dar nu mă mai obosesc să-mi schimb și boxerii. N-am de gând să mă gătesc pentru Whitney. N-are decât să facă față prezenței mele în chiloți.

Cobor scările până la jumătate și o zăresc pe Krista stând în picioare în mijlocul livingului. E toată roșie la față și, când mă apropii un pic, îmi dau seama că are obrajii brăzdați de lacrimi. Suspină.

Oh, nu. Ce s-a întâmplat?

— E Goldy! se jelește ea. Goldy a murit!

Cobor repede restul treptelor, desculț. Ajung lângă acvariu și nu mai e nicio îndoială, Goldy zace cu burta în sus în apă. Până acum n-am mai văzut un pește mort, în afară de ăia de la magazin, dar nu e greu să-mi dau seama că a plecat într-un loc mai bun.

— Îmi pare foarte rău.

O iau pe Krista de umeri și o trag lângă mine.

— Este… foarte trist.

Ciudat, dar chiar *este* oarecum trist. În ciuda faptului că n-am avut cine știe ce interacțiuni apropiate cu Goldy, mă obișnuisem cu prezența ei. Și îi vorbisem un pic mai mult decât ar fi normal să vorbești cu un peștișor auriu. Știu că a fost doar un pește în acvariu, dar avea personalitatea ei. Un fel de personalitate, cel puțin. Pentru un pește.

Totuși, Krista este mult mai afectată. Se agață de mine, oftând cu fața lipită de tricoul meu. Îi ofer o îmbrățișare cam de nivelul zece, în timp ce lacrimile ei îmi umezesc tricoul. După câteva minute, ridică spre mine ochii injectați și umflați.

— Știu că e ciudat să fiu așa supărată din cauza unui peștișor, spune ea, dar pur și simplu m-am atașat de ea. Și era primul nostru animal de casă în cuplu, știi? Îți dă senzația că… moartea ei este *un semn.*

— Nu e niciun semn.

Trebuie să ucid ideea asta din fașă și cât mai repede.

— Ne-au spus și la magazinul de animale că peștișorii aurii nu prea au viață lungă.

— Dar părea atât de sănătoasă, suspină ea. Nu pricep. Ieri i-am dat de mâncare și părea absolut în regulă! A început imediat să ciugulească din firimiturile alea!

— Îhî, spun eu.

Își șterge obrajii umezi cu dosul palmei.

— I-ai schimbat apa weekendul trecut, așa cum te-am rugat?

— Firește că da.

— Dar nu i-ai schimbat toată apa, da? Doar douăzeci la sută, da?

— Da. Exact așa am făcut.

Mai mult sau mai puțin.

— Și ai pus și tableta de eliminare a clorului, da?

— Categoric.

În timp ce Krista mă interoghează despre cum am schimbat apa din acvariu săptămâna trecută, nu mă pot abține să nu mă simt un pic ușurat că nu trebuie să mai fac chestia asta. Schimbarea apei din acvariu e o întreagă bătaie de cap. Cu toate că am așa, o presimțire, că vom face probabil un drum până la magazinul de animale, ca să luăm alt pește. Poate reușesc s-o conving să renunțe. Măcar până ne mai liniștim un pic.

O să cercetez nițel, să văd ce animale sunt cel mai ușor de întreținut. O șopârlă ar fi grozavă.

— Trebuie… trebuie s-o înmormântăm, spune Krista.

— Pe bune? Vrei să zici, adică nu putem pur și simplu… s-o aruncăm în WC?

Krista îmi aruncă o privire oripilată. Poate că am fost un pic cam insensibil. Privesc trupul inert al lui Goldy și simt în piept un ghimpe de vină.

— Îmi pare rău, adaug iute. Firește că putem s-o înmormântăm. Putem să facem și o ceremonie cu tot dichisul.

Cuvintele mele o liniștesc un pic. Minunat. Acum m-am angajat și să organizez înmormântarea unui pește de acvariu. Nu-mi vine să cred că așa o să-mi petrec dimineața de sâmbătă.

— Aduc o pungă cu autosigilare, s-o punem acolo, spune Krista. Poți s-o scoți tu din acvariu?

— Sigur.

Sunt un pic dezgustat de ideea de a manevra un pește mort, dar cred că nu e mare diferență față de momentul când mănânc sashimi. Cel puțin așa încerc să-mi spun.

Mă aplec peste acvariu cu o plasă micuță în mână și simt un damf ridicându-se din apă. Și-l recunosc. La început sunt convins că este doar în imaginația mea. Dar nu. Simt ridicându-se din acvariu un miros anume, inconfundabil.

Mirosul de clor.

Krista revine în living aducând cu ea o punguță cât să încapă Goldy. Ochii îi sunt tot umflați și aproape că mă întreb dacă n-ar fi o cruzime să-i spun că peștele ei n-a murit din cauze naturale. Însă trebuie să știe adevărul. Trebuie să știe cu ce avem de-a face aici, fiindcă nu pare să ia lucrurile foarte în serios.

— Krista, spun eu încet. Cineva a pus clor în apă.

Face ochii mari.

— *Poftim?*

— Am simțit mirosul.

Acum, după ce am l-am simțit, parcă izul ăla a umplut toată camera. Nu-mi vine să cred că nu l-am sesizat mai devreme.

— Este foarte pătrunzător.

Krista se repede spre acvariu. Bagă nasul înăuntru, parcă mai mult decât mi-aș dori având în vedere că e un pește mort acolo. Apoi se îndreaptă de spate.

— Eu nu simt nimic.

— Serios?

Eu îl simt de pe hol.

— Categoric e clor, Krista.

Adulmecă din nou acvariul.

— Nu știu ce să zic. Nici nu am idee cum miroase clorul.

— Este un miros de chimicale! E clor!

Îmi dau seama cât de tare strig abia când o văd făcând un pas înapoi.

— OK, dar de ce ar fi clor în acvariu?

Și eu îmi puneam aceeași întrebare.

— Whitney trebuie să-l fi turnat acolo.

— Whitney? spune ea cu ochii ieșiți din orbite. De ce mama naibii ar face *Whitney* așa ceva?

— Pentru că este psihopată, răspund eu, lucru *evident* de altfel. Știu că avem nevoie de bani, dar mai cred și că ar trebui s-o dăm afară. Vorbesc serios.

Krista se încruntă.

— Și cum o să plătești ipoteca?

În momentul ăsta aș prefera să fiu dat afară din casă de creditori decât să mai locuiesc sub același acoperiș cu Whitney. Nu am încredere în ea. Dacă e în stare să otrăvească un peștișor auriu, cine știe de ce altceva mai este capabilă?

— Chiar vrei să locuiască alături de noi o nebună care otrăvește un peștișor fără apărare?

— Eu chiar nu simt niciun miros…

— Ai încredere în mine, Krista.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare. E de-a dreptul frustrant. Cum naiba nu simte mirosul ăla chimic? Are *probleme cu mirosul?*

— Trebuie să scăpăm de Whitney, spun și mai hotărât. O să găsim pe altcineva.

— Toți ceilalți erau niște persoane îngrozitoare, îmi amintește Krista. Mie îmi place Whitney. A fost extrem de drăguță de când s-a mutat aici.

— Da, drăguță cu *tine.*

Îmi aruncă aceeași privire ca atunci când femeia aia, Quillizabeth, a pretins că a avut o viziune cu mine înjunghiind-o de moarte.

— Blake, există vreo posibilitate ca tu…

— Ca eu ce?

Își ferește privirea.

— Ca tu să-ți fi *imaginat* unele dintre lucrurile pe care spui că le face Whitney?

— Este absolut ridicol ce zici.

Deși trebuie să admit că acuzațiile ei îmi provoacă o senzație de neliniște.

— Nu-mi imaginez nimic. Whitney mă detestă.

— Când am ieșit cu ea la prânz n-a spus nimic în genul ăsta, că te-ar detesta.

Am sentimentul că am primit un pumn zdravăn în măruntaie.

— Ați ieșit împreună la prânz?

— De ce nu?

Krista își pune mâinile în șolduri.

— Nu este inamica ta, Blake. Locuiește cu noi în casă.

— Ba chiar *este* inamica noastră, îi dau eu replica, deși, când îmi aud propriile cuvinte, observ tonul ușor isteric.

Apa din acvariul lui Goldy clipocește ușor. Îmi dreg vocea.

— Și probabil că a făcut toate astea ca să se răzbune pe mine.

— De ce s-ar răzbuna pe tine? Pentru ce să se răzbune pe tine?

— Pentru ce i-am pus în pat.

Krista trage adânc aer în piept.

— Și ce i-ai pus în pat?

Rahat. N-ar fi trebuit să spun asta. Nu știu ce-a fost în mintea mea.

— Ce-ai făcut, Blake?

Mijește ochii spre mine.

— Spune-mi adevărul.

Mă foiesc stânjenit. Când am aruncat mizeria aia pe patul lui Whitney, eram foarte furios. Acum, privind în urmă, sunt stânjenit de fapta mea. Însă a fost vina *ei.* Ea este cea care a ascuns în bucătărie niște fructe putrezite. *Ea* este personajul malefic.

— Îți amintești când ne năpădiseră musculițele de oțet? încep eu. Ei bine, s-a dovedit că Whitney a ascuns câteva fructe pe un raft din dulapurile de sus și alea au putrezit acolo cam de când s-a mutat ea cu noi. Se umpluseră de viermi.

Când îmi amintesc, mi se încrâncenează carnea pe mine.

— Așa că… i le-am dus înapoi, pur și simplu.

— I le-ai dus înapoi? Cum adică?

— Am lăsat fructele la ea în pat.

— Oh, Dumnezeule!

Krista începe să dea ture prin living.

— Tu chiar i-ai pus în pat fructele alea pline de viermi? Ce naiba e cu tine? Ți-ai pierdut *mințile?*

— Ea le-a lăsat în bucătărie…

— De unde știi? se răstește Krista la mine. Tu ești ăla care mănâncă încontinuu mere. Poate că *tu* le-ai pus acolo!

— Cred că mi-aș aminti dacă aș fi aruncat niște mere într-o pungă de hârtie pe care s-o cocoț pe cel mai înalt raft, unde nici măcar nu pot ajunge fără să mă urc pe scaun!

Krista clatină din cap.

— Ai folosit taburetul ăla șubred din debara, pe care n-ai vrut să-l arunci? Într-o bună zi, când o să se rupă, o să te lovești rău de tot.

— Nu asta e ideea, mă răstesc la ea. Uite ce, știu că Whitney e aia care a lăsat fructele acolo. Iar acum se răzbună pe mine turnând clor în acvariu.

— Și cam cum ar însemna că s-a răzbunat *pe tine?* țipă ea. *Eu* o iubeam pe Goldy! Ție nu-ți păsa câtuși de puțin de ea! Erai gata s-o arunci în WC!

Îmi *plăcea* Goldy – *iubire* este un cuvânt prea puternic pentru un pește. Dar da, dacă aș avea acum de ales, categoric aș arunca peștele în WC și aș evita înmormântarea aia ridicolă. Însă în secunda asta trebuie să-mi joc rolul de logodnic sensibil. Fiindcă devine tot mai evident că sunt în pericol s-o pierd pe Krista dacă nu încerc să repar lucrurile. Se poartă ca și când în ultima vreme aș fi devenit incontrolabil și nu este câtuși de puțin adevărat. Având în vedere că mi-am pierdut jobul și dorm ca naiba (în mare măsură

mulțumită încă unui episod de bufnituri), cred că rezist destul de bine, fir-ar să fie!

Respir adânc de câteva ori, ca să-mi stăpânesc nervii. Dacă țip și eu la ea, n-o să fac decât să înrăutățesc lucrurile.

— Krista, spun cu blândețe. Îmi pare rău. Chiar țineam la Goldy. Adică țin. Și chiar vreau să facem înmormântarea aia. A fost un peștișor bun.

— *A fost,* suspină Krista.

Nu mai amintește nimic de clor, ceea ce mă face să bănuiesc că nu crede că asta a omorât peștele. În mod ciudat, când miros din nou apa din acvariu, parcă damful nu mai este atât de puternic. Dar în niciun caz nu a fost doar imaginația mea.

Whitney ne-a omorât peștele. N-am fost niciodată atât de sigur de ceva, în viața mea.

Și am neagra presimțire că ăsta e doar începutul.

25

În spatele casei avem o curte mică – mai degrabă un petic de pământ și iarbă care pare raiul pe Pământ aici, în Manhattan, unde *nimeni* nu are spațiu în aer liber. Planurile mele erau ca, la un moment dat, să luăm o măsuță și niște scaune, ca să cinăm afară în serile de toamnă, dar n-am reușit încă să facem asta. În schimb, prima utilizare pe care o dăm curții din spatele casei este aceea de loc de veci pentru Goldy.

O pescuiesc pe Goldy din acvariu și o vâr în punguța adusă de Krista, apoi urc în dormitor ca să-mi iau niște haine pe mine, fiindcă se pare că maioul și chiloții nu sunt „ținuta potrivită" pentru înmormântarea unui peștișor auriu.

Mă gândesc dacă să-mi pun niște blugi, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o supăr pe Krista pe motiv că nu iau lucrurile în serios, așa că-mi pun o pereche de pantaloni de doc și o cămașă. Trag însă linie când e vorba de purtat cravată la înmormântarea unui pește. Ca să vedem și partea plină a paharului, se pare că mâncărimea a dispărut de tot de când Krista a început să-mi ia hainele la curățătorie.

Când revin în living, constat că Whitney s-a întors după o jumătate de tură la braserie. Simt cum îmi stă inima când o văd cum discută în șoaptă cu iubita mea, care își șterge neîncetat lacrimile. Mă întreb ce-i spune Whitney despre mine – categoric, nimic bun. Nu-mi place mai ales când o văd că arată fără echivoc în direcția mea.

Îmi pot lesne imagina ce vor discuta ele două în timpul următorului *prânz* împreună. Însă în secunda următoare Krista îmi face cu mâna și nu pare deloc furioasă, doar tristă.

— Whitney vrea să participe și ea la înmormântarea lui Goldy.

Nu credeam că ar mai putea exista ceva care să facă înmormântarea asta și mai antipatică, dar iată că există.

— Minunat, spun eu.

Whitney mă pironește cu ochii ei căprui.

— Ce trist este ce s-a întâmplat cu Goldy! Chiar părea că face parte din familie.

— Și într-adevăr făcea, încuviințează Krista.

O țintuiesc cu privirea pe Whitney. „Tu ne-ai ucis peștișorul, nenorocito!”

Whitney întoarce capul în direcția acvariului.

— Dați-mi voie să duc eu ăsta undeva. Trebuie să fie dificil să te uiți la el acum, că e gol.

— Da, spune Krista. Îți mulțumesc foarte mult.

Nu vreau ca Whitney să se descotorosească de acvariu și de apa dinăuntru. Vreau să dovedesc că avea clor – trebuie să existe o cale s-o testez. Dar dacă Whitney scapă de dovezi, Krista n-o să mă creadă niciodată.

Așa că, înainte ca Whitney să ajungă la acvariu, o ating pe Krista pe braț.

— Poate că n-ar trebui să ne grăbim, totuși. Nu vrem să aruncăm amintirea lui Goldy, nu? Ar trebui s-o păstrăm cu noi cât de mult se poate, înțelegi tu.

Iubita mea mă privește de parcă mi-am pierdut mințile.

— E doar niște apă murdară. Cred că putem s-o aruncăm în chiuvetă.

Dau să protestez iar, dar Whitney a înșfăcat deja micul acvariu și nu-mi rămâne decât să mă uit cum dispare cu el în bucătărie. Apoi se aude clipocitul apei și orice dovadă că peștișorul nostru a fost otrăvit se duce pe apa Sâmbetei, la propriu.

Whitney se ivește din bucătărie cu mâna goală. Nu știu ce-a făcut cu acvariul, dar pare foarte mândră de ea. Îmi face cu ochiul atât de repede, încât sunt sigur că iubita mea nici n-a observat.

Apoi ne îndreptăm toți trei spre curtea din spatele casei, pentru înmormântarea lui Goldy. Krista ochește un pietroi care să slujească drept lespede funerară, iar eu înșfac din bucătărie o lingură mare de metal, cu care să sap mormântul.

— Cât de adânc să-l fac? o întreb.

— Păi, spune ea pe gânduri, pentru o persoană de un metru optzeci, groapa se face cam de un metru optzeci. Deci, pentru un peștișor de câțiva centimetri… Eu știu ce să zic? Vreo câțiva centimetri, cred.

E foarte bine, fiindcă nu mă încântă deloc să sap pământul cu o lingură.

După ce scobesc câțiva centimetri de pământ, Krista o așază tandru pe Goldy în scobitura făcută. Își sărută vârfurile degetelor și le atinge de

punguța de plastic în care se află peștele. Apoi, tot cu lingura, acopăr cu țărână trupul lui Goldy, iar Krista îi pune pietroiul la căpătâi. În timp ce ea îngenunchează în lacrimi lângă mormântul peștișorului, arunc o privire spre Whitney, care rânjește sarcastic. Îmi vine să întind mâna și s-o sugrum.

— Ar trebui să spunem câteva cuvinte despre Goldy, intervine Whitney.

Krista se ridică în picioare și se șterge la ochi.

— Ăsta chiar ar fi un gest frumos.

— Blake, continuă Whitney, n-ai vrea să începi tu?

O urăsc din tot sufletul pe ființa asta. Însă nu pot să dau greș. Dacă vreau ca iubita mea să mă considere în continuare demn de a-i fi soț, trebuie să reușesc să-mi arăt solidaritatea în vremuri de restriște.

— Ne-am adunat astăzi, aici, pentru a ne lua rămas bun de la Goldy.

Plec fruntea, pios.

— Am luat-o de la magazinul de animale și… era cel mai iute peștișor auriu. Îi plăcea nespus să ciugulească fărâmițele alea de hrană și îi plăcea să înoate în cercuri și…

Arunc o privire spre Krista, care mă privește așteptând ceva.

— Și era un pește foarte bun.

Oare o fi fost destul? Nu-mi dau seama. Krista pare un pic dezamăgită. Dar, haide, frate, *serios?* Ce naiba poți spune despre un animal care a locuit într-un vas de sticlă toată existența lui din casa noastră?

— O să-mi fie dor de Goldy, spune Whitney. Ori de câte ori stăteam în living, aveam impresia că îmi ține companie. Erau momente când mi se părea că-mi zâmbește. Când veneam acasă de la serviciu, indiferent cât de obosită eram, dădeam peste ea acolo, amuzându-mă cu plimbările ei înot înainte și înapoi. Iar în nopțile în care nu puteam să dorm, ea era cu mine. Chiar dacă s-a dus, am sentimentul că spiritul ei este aici. Cu noi.

Trage tremurat aer în piept.

— Și categoric n-o s-o uităm niciodată, în vecii vecilor.

Ochii Kristei înoată în lacrimi.

— Ce frumos ai vorbit, Whitney! Sunt de acord – pare că spiritul ei este încă aici.

Oare face mișto de mine? N-o s-o uităm niciodată, în vecii vecilor? Mi-a plăcut Goldy și tot tacâmul, dar era un *pește.* Sunt furios pe Whitney că m-a eclipsat cu discursul ei. Mai ales că ea a omorât peștele. Krista poate nu crede, dar eu știu că așa este.

— Chiar aveam nevoie să aud asta, continuă Krista, privind-o pe Whitney. Îți mulțumesc pentru cuvintele frumoase spuse despre Goldy. Ești o prietenă foarte bună. Știu că toate astea par un pic copilărești…

Se uită direct spre mine.

— Dar chiar mă ajută.

Whitney întinde mâna și Krista o prinde de degete. Simt cum îmi zvâcnește o venă la tâmplă – e pe cale să mă lovească o durere de cap crâncenă, care se agravează și mai tare când Krista începe iar să plângă și, în loc să vină spre mine, se întoarce către *Whitney,* care o ia în brațe. Ăsta e punctul în care nu mai pot suporta. Pur și simplu nu mai rezist.

— În regulă, hai să terminăm cu căcaturile astea, răbufnesc eu. Whitney, știu că tu ai ucis-o pe Goldy.

Whitney și Krista se întorc amândouă brusc spre mine. În ochii lui Whitney pâlpâie o expresie amuzată, în timp ce Krista e foc și pară.

— Blake! se răstește ea la mine. Ce *naiba* ai?

— Fix ăsta e adevărul, o reped și eu. Ea a ucis-o pe Goldy, iar acum se preface că moartea ei o întristează. Uită-te la ea. Este evident că se preface!

Krista se întoarce să se uite la Whitney, care pare, ca prin miracol, sfâșiată de durere pentru idiotul ăla de pește. Ia slăbește-mă.

— Blake e supărat din cauză că a murit Goldy, spune ea cu blândețe. Nu mai știe ce spune.

— Nu e supărat! strigă Krista. Voia s-o arunce în WC!

— Blake! icnește Whitney. Cum ai putut?

Din nou văd amuzamentul din privirea ei. Se distrează teribil. Îi place la nebunie că iubita mea o crede pe ea, și nu pe mine. Exact asta și-a dorit să se întâmple. Iar eu am jucat exact așa cum mi-a cântat.

— Bine, așa e, da. Voiam să arunc peștele în WC și să trag apa.

Îndată ce cuvintele îmi zboară de pe buze, tresar la vederea expresiei de pe chipul Kristei.

— Dar nu i-am făcut niciun rău lui Goldy! Măcar eu nu-s vreun psihopat care să otrăvească peștele cu *clor*! Încetează cu naivitatea asta a ta, Krista!

Krista pare foarte afectată de vorbele mele, în timp ce Whitney evident se abține să nu râdă. Cum de nu vede și Krista ce văd eu?

Iubita mea îmi aruncă o privire rănită.

— Am… am nevoie să fiu un pic singură. Mă duc să mă plimb.

În după-amiaza asta ar fi trebuit să mergem la film, dar presupun că nu se mai pune problema, din moment ce suntem în doliu. Whitney și Krista intră împreună în casă, iar eu rămân în curte, alături de proaspătul cimitir de peștișori aurii. Însă chiar înainte să dispară amândouă în casă, Whitney se întoarce să-mi arunce o privire, iar zâmbetul de pe chipul ei mă face să-mi doresc să-i fac și eu ce i-a făcut ea peștelui. Iar apoi s-o îngrop în grădină.

26

A trecut o săptămână de la moartea lui Goldy.

Timp de câteva zile după înmormântare, relația cu Krista a fost destul de încordată. A refuzat să creadă că Whitney s-ar afla în spatele morții premature a lui Goldy. Și ori de câte ori am adus vorba despre asta, a refuzat să discute.

Însă până la urmă s-a liniștit. Seara trecută, când Whitney a lucrat până târziu, ne-am uitat la un film la televizor și am râs de ne-am prăpădit, apoi s-a decis chiar să-mi facă și niște fursecuri cu ciocolată – ceea ce nu s-a mai întâmplat de săptămâni întregi. Și, pentru că Whitney nu era acasă, am făcut sex pe canapea – altă chestie pe care n-am mai făcut-o de *luni* întregi. Așa că poate, totuși, lucrurile stau bine între noi.

Acum e sâmbătă seara și, când o să vină Krista de la serviciu, o s-o scot la cină la un restaurant de fițe, unde n-am mai fost de când mi-am pierdut jobul de vicepreședinte. O să se îmbrace cu o rochie drăguță, iar eu o să mă dau cu cel mai bun parfum al meu sau vreun rahat de genul ăsta. O să-mi pun farmecul în acțiune și o s-o cuceresc din nou, așa cum am făcut când ne-am cunoscut.

Dacă nu acționez, o să mă părăsească. Și chiar nu vreau.

După prânz am alergat prin Central Park, după săptămâni întregi în care n-am mai alergat. Am tras de mine până când am simțit că mă lasă picioarele și tricoul se udase fleașcă, în ciuda celor patru-cinci grade Celsius de afară, apoi am alergat spre casă, unde am făcut un duș rece. Mâine o să plătesc pentru asta, dar după ce am terminat m-am simțit *foarte bine.*

În timp ce-o aștept pe Krista să ajungă acasă de la curățătorie, deschid televizorul și îmi iau o mică gustare din fursecurile cu ciocolată făcute de ea. Valul de adrenalină din alergare s-a domolit, așa că ațipesc nițel. Nu mă trezesc decât când o aud pe Krista băgând cheia în ușă. Mă ridic amețit în

picioare și scutur firimiturile de fursec de pe cămașa îmbrăcată special pentru ieșirea în oraș.

„Logodnicul perfect. Hai că poți.”

Krista intră în casă, cu părul ei blond-rozaliu prins în creștet, mirosind vag a chimicale de la curățătorie. Cu toate astea, arată grozav. Zâmbetul care i se ivește pe chip la vederea mea mă face să realizez că vom fi în regulă în relația noastră de cuplu. Whitney n-o să reușească să ne despartă.

— Nu trebuie să te ridici pentru mine, mă tachinează ea.

— Ba sigur că trebuie.

Traversez camera și îi îmbrățișez trupul cald.

— Mi-a fost dor de tine.

Chicotește.

— N-am lipsit chiar atât de mult.

— Tot mi-a fost dor.

Dă capul pe spate și-mi zâmbește. Îmi place mult când mă privește așa.

— Îmi pare rău că am întârziat. Ai primit mesajul meu?

Nu l-am primit. De obicei, sunetul făcut de telefon la primirea unui mesaj mă trezește din ațipeală. Mă bat pe buzunare și îmi dau seama că nu-l am cu mine. Mă uit spre măsuța de cafea, unde-l las de multe ori când mă uit la televizor, dar nu-i nici acolo.

— Rahat.

Mă scobesc și mai adânc în buzunare.

— Unde mi-oi fi lăsat telefonul?

— În dormitor?

— Probabil.

Totuși, sunt sigur că l-am avut și aici, la parter, îmi amintesc că m-am uitat pe recenziile câtorva restaurante unde să ieșim în seara asta.

— Stai să verific. Dar după ce-l găsesc, ieșim la cină.

Kristei i se luminează privirea.

— Asta speram și eu să zici. Mergem în vreun loc special?

Îi zâmbesc larg.

— Doar să te gătești frumos.

Îi place la nebunie să se gătească. O să fim bine. Coșmarul cu peștele a fost doar o mică deviație de pe traseu.

Urc la etaj să-mi caut telefonul și Krista mă urmează ca să se schimbe în niște haine frumoase (și să sperăm că și sumare și sexy) pentru ieșirea la

cină. Ajung în dormitor, dar telefonul nicăieri. De obicei îl țin pe noptieră, acolo unde am și încărcătorul, dar nu-l văd. Nu e nici pe comodă. Ba chiar smulg pătura de pe pat, căutându-l prin așternuturi, însă nu-i de găsit.

— Ce dracului? bombăn eu. Unde a dispărut?

Krista își scoate telefonul.

— Vrei să te sun?

— Da, te rog.

Sunt primul în lista ei de contacte. Apasă butonul verde și într-o secundă îmi aud telefonul sunând. Măcar acum știu că este în casă.

Însă se aude sunând destul de departe. Oare de la parter? Poate l-am lăsat în bucătărie, ceea ce ar avea sens, din moment ce l-am folosit în living.

Numai că, după ce ies din dormitor urmând sunetul soneriei, îmi dau seama clar că nu vine din josul scărilor. Ridic privirea spre tavan.

Sunetul vine de sus. De la etajul al doilea.

27

Telefonul continuă să sune încă o secundă sau două, apoi intră mesageria. Însă este evident pentru amândoi de unde se auzea soneria.

Krista mă privește țintă:

— Ce caută telefonul tău *la etaj?*

— Nu… nu știu.

Pornesc cu pași mari pe culoar, apoi pe scara îngustă care duce la ultimul etaj. De sub ușa lui Whitney nu răzbate nicio rază de lumină, ceea ce înseamnă că nu-i acasă, deși sunt sigur că era încă aici când am coborât eu la parter, ceva mai devreme. Apuc hotărât mânerul ușii.

— N-ar trebui să intrăm fără permisiunea ei, spune Krista temătoare.

— Mă doare-n cot. Ce caută telefonul meu la ea în cameră?

Înainte să o aud iar protestând, răsucesc mânerul și împing ușa îndeajuns de tare încât să se izbească de perete. Arată la fel ca ultima dată când am intrat aici și am aruncat impulsiv fructele putrede pe patul ei. Singura diferență ar fi că nu și-a făcut patul.

Mă uit prin cameră. Soneria telefonului s-a oprit.

— Poate ne-am înșelat, spune Krista.

Evident nu e deloc încântată că am invadat spațiul lui Whitney cât ea e plecată, dar mie nu-mi pasă câtuși de puțin.

— Poate l-ai lăsat în baie, continuă ea. Ar fi mai logic.

— Sună-mă iar, o instruiesc scurt.

Din nou, Krista accesează supusă numărul meu din agendă. Telefonul pornește iar să sune și de data asta e clar de unde se aude. Trag aștemuturile mototolite de pe patul lui Whitney și iată-mi și telefonul cuibărit între cearșafuri.

Îl culeg de acolo. Am două apeluri pierdute de la Krista și un mesaj în care îmi spune c-o să întârzie. Însă nimic din toate astea nu explică felul cum a ajuns telefonul meu aici.

— Blake? aud în spatele meu vocea confuză a Kristei. Ce-i asta?

Mă răsucesc pe călcâie – acum ce mai e? Preț de o clipă chiar sper să fie ceva îngrozitor, de exemplu o pictură mare pe perete, înfățișându-mă pe mine cu ochii scoși, astfel încât să poată și Krista s-o vadă pe Whitney așa cum o văd eu. Însă ea are în mână doar un tubuleț alb. Nici măcar nu știu ce este până nu-i scoate capacul.

Un ruj.

— Este aceeași nuanță ca aia de pe gulerul cămășii tale, spune Krista cu voce tremurată.

— Poftim? sar eu ca ars. Ba nu, nu este.

Dar mint. E fix aceeași nuanță. Același ruj cu care s-a dat Whitney zilele trecute, chiar înainte să găsesc eu punga cu fructe putrede din bucătărie.

— De aia te porți așa ciudat în privința ei? mă întreabă Krista cu o voce plină de durere. Te culci cu ea?

— Nu! strig eu. Asta e chiar *culmea*! O *urăsc* de-a dreptul!

Kristei îi tremură buza de jos.

— Atunci de ce erai pătat pe guler cu rujul ăsta? Și ce caută telefonul tău la ea *în pat?*

— Îmi înscenează toate astea! ridic eu brațele în aer. Nu vezi și tu? Face toate chestiile astea ca să te convingă că te înșel. Dar nu te înșel.

— De ce-ar vrea Whitney să mă convingă de una ca asta?

Să dea naiba dacă știu. Aș vrea să știu. Aș vrea să știu de ce i s-a pus așa pata pe mine. Fiindcă, dacă aș ști motivul, aș putea s-o opresc.

— Krista, te iubesc. Vreau să fii soția mea. Nu te-aș înșela *în vecii vecilor.* Îți jur.

Krista se uită când la telefonul din dreapta mea, când la rujul din stânga ei.

— Nu… nu știu ce să mai cred.

— Te rog.

Încă vreo cinci secunde și o să cad în genunchi, implorând-o.

— Trebuie să mă crezi. Doar *mă cunoști,* Krista. N-aș face așa ceva.

Pune rujul la loc, pe comodă. Își roade unghia de la degetul mare, cu o expresie tulburată pe chip.

— Nu-i vorba doar despre asta. De luni întregi te porți ciudat, Blake.

— Nu, nu mă port nicicum.

Ridică dintr-o sprânceană.

— OK, cedez eu. Am avut câteva luni grele după ce mi-am pierdut jobul și toate alea. Dar o să trec peste perioada asta, îți jur.

Krista se joacă gânditoare cu o șuviță din părul ei mătăsos, desprinsă din coc.

— Nu știu. Eu… cred că ar fi o idee bună să luăm o mică pauză.

Nu. *Nu.* Doar nu vorbește serios.

Ba da, vorbește serios. O urmez năuc spre dormitorul nostru de la etajul unu, unde o privesc îngrozit cum își scoate valiza din dulap.

— Krista, nu! o implor eu.

N-o pot pierde pe Krista. *Nu se poate.* Este singurul lucru bun rămas în viața mea.

Dar se pare că asta e pe cale să se întâmple. Într-o secundă, Krista a revenit în cameră și își scoate hainele din sertare, îndesându-le în geamantan. Îmi vine să i-l smulg din mână înainte să apuce să-l umple.

— Nu face asta.

Vocea mi se frânge la fiecare cuvânt.

— Te rog, Krista.

— Am nevoie doar de câteva zile.

Răsucește în joacă inelul de logodnă, pe care nu l-a scos încă de pe inelarul mâinii stângi. O să mă ucidă dacă îl scoate.

— O să stau la Becky și Malcolm.

Minunat. Stă la Becky, care mă urăște, și la Malcolm, nici el vreun mare fan al meu după încercarea ratată de a ieși la un pahar. Sunt sigură că ăia doi o să mă vorbească încontinuu de rău, cât o să stea ea acolo.

Dar e OK. Dacă are nevoie de câteva zile de pauză, să și le ia. Poate o să fie în regulă dacă stăm un pic separați. Și dacă o să petrec și eu ceva timp singur cu Whitney, poate o să recunoască și ea ce o supără atât de tare la mine și o să reușim să rezolvăm problema.

Totul va fi OK. Eu aterizez mereu în picioare, într-un fel sau altul.

Tot nu-mi dau seama cum a pus Whitney gheara pe telefonul meu. Probabil l-a șterpelit de pe masă, când moțăiam în living. În preajma femeii ăleia nu pot să închid ochii nici măcar o secundă.

— Blake, ce-i asta? întreabă Krista.

Acum ce mai e?

Krista stă pe vine lângă dulap, încercând probabil să-și dea seama care dintre cele cinci miliarde de perechi de pantofi vrea să le ia cu ea. Numai că

acum s-a oprit din împachetat – se uită țintă la ceva anume din dulap. Habar n-am la ce.

— Ce-ai găsit? o întreb.

Se ridică în picioare ținând în mână un recipient alb, micuț. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce este.

— Clor?

Sunt prea șocat ca să mai spun altceva.

— Ce caută la noi în dulap?

— Habar n-am.

— Habar n-ai? repetă ea. Tu ai fost ăla căruia nu-i mai tăcea gura despre cum a murit Goldy fiindcă i-a turnat cineva clor în acvariu. Și apoi găsesc *asta* în dulap?

— Stai așa.

O privesc clipind nedumerit.

— Crezi că *eu* am ucis-o pe Goldy? Faci mișto de mine? Ție nici măcar nu ți se părea că apa din acvariu miroase a clor!

Ezită o clipă.

— Nu eram sigură. Nu-mi venea să cred că Whitney ar fi făcut așa ceva. Dar… ei bine, apa *mirosea* un pic a clor.

Mă privește acuzator.

— Ai ucis-o pe Goldy ca să-i înscenezi ceva lui Whitney?

— Nu! Isuse, firește că nu. Doar nu poți crede…

— Nu mai știu *ce* să cred.

Lasă recipientul de clor pe comodă, unde acesta aterizează cu o bufnitură sonoră.

— În ultima vreme te-ai purtat foarte ciudat. Iar acum îți găsesc telefonul în patul lui Whitney. Și sticluța asta de clor *în dulapul tău,* după ce ai ținut-o întruna despre cum crezi tu că ne-a otrăvit Whitney peștele exact cu niște clor.

— Isuse, chiar mă crezi în stare să ucid peștele pe care-l luaserăm împreună?

— Nu știu. Poate.

Coboară privirea.

— Cinstit vorbind, în momentul ăsta te cred capabil de orice. La urma urmelor, ai furat de la compania unde lucrai.

Simt un junghi ascuțit în piept. Nu-mi vine să cred că mi-a spus așa ceva. Când a izbucnit tot rahatul ăla de la Coble & Roy, n-a existat niciun moment în care Krista să nu mă susțină din toată inima, necondiționat. Ce-a făcut-o să se răzgândească așa?

Oare i-a spus Whitney ceva?

— N-am furat de la companie!

E limpede că vorbesc mult prea tare, dar se pare că nu mă pot controla defel.

— Cum poți crede așa ceva?

— În ultima vreme mi-e tot mai greu să cred că te cunosc.

Se încruntă la mine.

— Faci încontinuu caz de tot felul de teorii ale conspirației care-o implică pe chiriașa noastră. În loc să dormi, noaptea dai ture prin casă. Când reușești să adormi, vorbești în somn…

— Vorbesc în somn?

Dezvăluirea asta mă șochează.

— Și ce… ce spun?

— De cele mai multe ori, lucruri fără sens.

Clatină din cap.

— Iar uneori rostești numele lui Whitney, ceea ce este superciudat.

Uau! Chiar e de-a dreptul neliniștitor.

— Încep să cred că femeia aia medium avea dreptate, spune ea. Dacă mai rămân aici, Dumnezeu știe ce-o să faci.

— Krista, *nu*!

Acum încep să intru în panică. Chiar pleacă, poate pentru totdeauna.

— Nu te-aș înșela niciodată și nu ți-aș face rău niciodată.

Krista închide fermoarul valizei, chiar dacă a umplut-o doar pe jumătate. Nu și-a luat nici măcar o pereche de pantofi – atât de dornică este să plece mai repede de-aici.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

— Krista!

Mă așez în ușă, blocându-i drumul.

— Trebuie să mă crezi. Whitney îmi înscenează toate astea. Face gălăgie toată noaptea, ca să nu mă lase să dorm. A pus fructele alea să putrezească în dulap. Și ea e cea care a otrăvit-o pe Goldy, iar apoi a strecurat sticluța de clor în dulap, ca să pic eu de vinovat.

— Blake, tu te auzi ce spui?

Privirile ni se întâlnesc. Nu crede nicio vorbă. Crede că mi-am pierdut mințile – sau mai rău.

— Eu plec, adaugă ea. Așa cum am zis, am nevoie de câteva zile ca să-mi limpezesc gândurile.

Nu vreau s-o las să plece. Pentru o fracțiune de secundă, prin minte îmi trece un gând: sunt mult mai mare și mai puternic decât ea. Și doar n-are nicio armă. Poate că ea nu mai vrea să rămână, dar aș putea s-o *oblig.* S-o fac *să vadă.*

— Blake, spune Krista cu o străfulgerare bruscă de teamă în ochi.

Mă dau iute la o parte din drum, îngrozit de propriile gânduri. Ce naiba *fac?* N-aș putea *niciodată* să oblig o femeie să rămână cu mine. Cum a putut măcar să-mi treacă așa ceva prin minte? Eu nu sunt genul ăsta de bărbat. Mama m-a învățat să *respect* femeile.

Ce mi-a făcut Whitney?

Însă tot o urmez pe Krista la parter. O privesc cum își smulge haina din cuier și se încalță repede. Chiar pleacă. Și n-am idee când se va întoarce. Dacă se va mai întoarce.

— Te iubesc, Krista, îi spun cu voce frântă.

Se întoarce să mă privească și expresia de pe chipul ei aproape că-mi frânge inima. Nu pare furioasă. Nu pare decât groaznic de nefericită.

— Îmi pare rău.

Îi tremură vocea.

— Nu așa am vrut să se întâmple.

Chiar dacă știu că n-ar trebui, o urmez afară din casă. Nu știu ce urmăresc, exact. Și, cu toate astea, nu mă pot abține.

— Krista, rostesc din nou. Putem vorbi despre asta? Te rog?

Acum nu-mi mai răspunde deloc. În schimb, ridică mâna ca să oprească un taxi.

În zilele bune durează câteva minute ca să găsești un taxi disponibil la noi în cartier și de obicei așteptăm un Uber. De data asta, absolut natural, în secunda următoare apare un taxi galben care oprește scrâșnind în fața casei, stropindu-mă din cap până-n picioare cu apa dintr-o baltă, în timp ce Krista rămâne neatinsă. Fără să aștepte o clipă, urcă în mașină.

— Krista! strig eu.

Nici măcar nu întoarce capul ca să mă privească pe geam.

Taxiul o ia din loc o clipă mai târziu, înainte să am șansa să-mi iau la revedere. Îl privesc dispărând în depărtare, întrebându-mă dacă acum a fost ultima dată când am văzut-o pe Krista. Data viitoare când va veni aici o să fie într-un moment când știe că sunt la serviciu, ca să-și poată lua restul lucrurilor în liniște, fără s-o mai sâcâi.

Nu, n-o să permit așa ceva. O s-o aduc pe Krista înapoi.

Indiferent ce va trebui să fac.

— Porter!

Vocea bătrână și răgușită din spatele meu îmi ridică părul măciucă în cap de nervi. Nu și asta. Nu acum. Mă răsucesc pe călcâie, cu pumnii deja strânși. Nu am chef acum de domnul Zimmerly.

— De câte ori trebuie să-ți spun să-ți iei tomberoanele de pe trotuar? latră el la mine.

În timp ce-mi vorbește, mă împroașcă în față cu câțiva stropi de salivă.

— Îmi pare rău, domnule, bombăn eu. A fost o zi grea, așa că n-am reușit să le bag.

— Sunt acolo de *două zile,* subliniază el.

Serios? Fir-ar să fie!

— Ziua de ridicat gunoiul a fost *ieri.* Ți-ai lăsat tomberoanele afară timp de două zile.

Își adună din gât o flegmă groasă.

— Crezi că strada este pubela ta personală, Porter?

— O să le duc acum, îi spun printre dinți.

— Oh, minunat, mormăie el. Le duci după-amiaza, târziu, și numai când îți zic eu. Cum se face că ești singurul de pe stradă care nu pare să știe ce are de făcut și când? Presupun că la facultatea aia șmecheră pe care ai urmat-o nu te-au învățat și cum să-ți dai seama în ce zi ești. Ha?

Știi ceva? Gata, mi-a ajuns cu domnul H. Zimmerly. Mi-a dat de furcă practic în fiecare săptămână de când m-am mutat aici. Iar acum? M-am săturat.

Gata.

— Vrei să-mi iau pubelele de pe trotuar?

Ridic unul dintre recipientele de metal.

— Uite, ia de-aici!

Cu aceste vorbe, arunc tomberonul cât de tare pot spre domnul Zimmerly. Are aproape nouăzeci de ani și probabil că l-aș fi ucis, dar tomberonul

ratează mult ținta și se rostogolește pe stradă, pe lângă el. Vecinul meu cască ochii apoși.

— Ce naiba e în neregulă cu tine, nebunule? îmi strigă el. Puteai să mă omori!

Ridic tomberonul din locul unde s-a rostogolit.

— Poate ar trebui să mai încerc o dată?

De data asta, Zimmerly pricepe mesajul. Se grăbește să intre în casă, târându-și papucii pe asfalt. Se mișcă atât de repede, încât aproape că se împiedică de treapta ruptă, pe care m-am oferit să i-o repar. La vârsta lui, o cădere pe scări i-ar fi fatală.

Câteva persoane au auzit scandalul și se adună în preajmă, ceea ce mă neliniștește un pic. O grămadă de băgăcioși nemernici prin cartierul ăsta. Poate ar fi mai bine să mă car naibii de-aici.

Le fac semn cu mâna vecinilor curioși și intru în casă cu pași apăsați. Nu am intenționat să-l lovesc pe domnul Zimmerly cu tomberonul ăla – am ratat dinadins. Nu voiam să-l rănesc. Nu mi-am pierdut mințile cu totul.

Dar nu pot spune același lucru despre ce i-aș face lui Whitney dacă s-ar afla acum în fața mea.

28

Până la urmă mă decid să fac o plimbare lungă prin cartier.

Sunt unul dintre newyorkezii aceia care au mereu în minte o destinație, evitând cu grijă contactul vizual cu trecătorii și mergând alert, țintit, spre locul unde trebuie să ajungă. Însă azi n-am nicio destinație. Hoinăresc fără țintă în timp ce soarele coboară pe cer, iar bura măruntă de afară se transformă într-o ploaie mocănească.

Chiar și așa, îmi văd de drum. N-am haină pe mine, cu toate că afară s-a lăsat frigul. Mă dor picioarele de la alergarea de mai devreme, dar nu-mi pasă câtuși de puțin.

N-o am în cap decât pe Krista; mă gândesc cum am dat cu piciorul la tot ce aveam și nu știu cum s-a întâmplat. Nu mi-am lăsat telefonul în dormitorul lui Whitney. Sticluța de clor din dulap nu era a mea. Nu i-aș fi făcut niciodată așa ceva lui Goldy și mai ales Kristei.

Whitney a vrut ca noi doi să ne despărțim. Ăsta a fost scopul ei, încă din prima zi.

Însă mă tem că, de fapt, nu e scopul final.

Ci doar începutul.

Merg încă vreo două ore. Ajung acasă după ora opt, cu cămașa udă fleașcă, picioarele arzând de durere și părul lipit de cap. Cu toate astea, mă simt bine. Vreau să mai simt și altceva în afară de durerea care-mi sfâșie măruntaiele când mă gândesc la Krista.

Văd lumină la etaj și, preț de o clipă, în suflet îmi apare o rază de speranță. Oare s-a întors Krista? Oare s-a răzgândit de dragul meu?

Dar nu. Pantofii lui Whitney sunt lângă intrare. Ea se află la etaj, nu Krista.

În timp ce mă uit fix spre etajul doi, aud cum îmi ghiorăie tare stomacul. Nici nu mi-am dat seama cât de foame îmi este. În seara asta avusesem de gând s-o scot pe Krista la cină, dar, evident, acum nu mai e cazul. N-am

decât să cotrobăi prin frigider după ceva resturi de mâncare. Măcar am scăpat de musculițele alea enervante.

Deschid ușa frigiderului și dau peste cutiile de mâncare chinezească de seara trecută. Am terminat amândoi vita cu broccoli, dar ne-a mai rămas o cutie. Aș putea s-o mănânc înainte să se strice.

Și am și bere. O grămadă.

Nu mă mai obosesc să încălzesc tăiețeii – îi prefer reci, direct din cutie. Desfac o sticlă de bere, beau cam jumătate din ea dintr-odată, apoi iau și cutia cu mâncare, și berea, și merg cu amândouă în living.

Dacă în seara asta tot nu ies cu Krista în oraș, aș putea foarte bine să mă îmbăt criță.

Deschid televizorul, la un reality-show oarecare, și mă așez confortabil pe canapea, cu tăiețeii *lo mein* la îndemână. Deschid cutia, adulmecând mirosul de mâncare chinezească veche de o zi. Înfig furculița în tăieței, răsucind-o de două ori, apoi îndes conținutul în gură, sperând că o să-mi domolească arsura din stomac. Dau să mestec și apoi…

Brusc, îmi vine să vomit. Efectiv, mă înec.

Știi cum este când mănânci ceva și-ți dai seama că ai un fir de păr în mâncare? Felul în care se răsucește și ți se înnoadă în fundul gâtului? Știi cât de scârboasă e chestia asta?

Ei bine, acum mă simt ca și când aș avea gura *plină* de păr. E ca și când aș mânca *păr* de-a dreptul… încolăcit pe tăieței. Iar părul ăla pare să crească și mai mult la mine în gură.

Arunc cutia alături, pe canapea, în timp ce icnesc iar de la senzația de vomă și scuip mâncarea în mână. Stomacul mi se întoarce pe dos. Mă uit bine la îmbucătura scuipată. Și, bineînțeles, văd ce căutam. Doar că nu este un singur fir.

Apuc cutia de pe canapea, de unde am aruncat-o, și cercetez atent conținutul. Nu m-am uitat bine înainte să încep să mănânc – de ce-aș fi făcut-o? —, însă acum văd că e plină de fire lungi, cafenii. Sunt la fel de multe fire câți tăieței *lo mein.* Poate mai multe.

Am păr în mâncare. La *plural.*

Oh, Isuse, cred c-o să vomit.

Mă reped la chiuveta din bucătărie tușind de mama focului. Icnind disperat să trag aer în piept, sfârșesc prin a-mi extrage din gât cinci fire de păr intacte și simt că mai sunt și altele, amenințând să mă sufoce. Simt din

nou reflexul de vomă și îmi bag degetele pe gât, apucând încă un fir care să pare că a apucat-o deja pe gât în jos și mă zgârie pe corzile vocale. Îl extrag; este lung cât o zi de post. Totuși, nu se mai simte nimic altceva. Din fericire, n-am înghițit nimic, fiindcă altminteri mi s-ar fi făcut rău. Însă e clar că am păr în mâncare. Și, la cum arată, sunt destul de sigur cui aparține.

Un val de furie cum n-am mai simțit vreodată în viața mea mi se umflă în piept. Dau drumul la apă și beau cu nesaț din pumni. Îmi vuiește capul. Dacă Whitney s-ar afla acum în fața mea, aș apuca unul din cuțitele alea din rastel și aș…

„Nu. Încetează. Păstrează-ți cumpătul, Blake!”

Trag adânc aer în piept, însă nu reușesc să mă liniștesc. Whitney mi-a infestat casa cu musculițe de oțet, mi-a provocat o iritație oribilă, mi-a ucis peștele din acvariu, mi-a distrus relația cu singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Și pentru ce? Nu mai pot suporta nicio secundă.

Gata. S-a terminat. *Am terminat-o* cu ea.

Năvălesc pe scări urcând câte două trepte deodată, cu furia crescând în mine la fiecare pas. Când ajung la etajul al doilea, văd lumină strecurându-se pe sub ușa lui Whitney. Sunt foarte, foarte bucuros că este acasă.

Bat cu palma în ușă. De multe ori. Și de fiecare dată, tot mai tare.

Abia după un minut de bătut, Whitney deschide ușa cu o atitudine lejeră. Pare pregătită de culcare, îmbrăcată într-unul dintre maiourile ei și pantaloni scurți de pijama, cu părul șaten strâns într-o coadă subțire, aranjată pe-o parte. Aproape că pot vedea tot prin bluză, iar asta mă frânează preț de o clipă din elanul meu. Însă apoi îmi amintesc cum mi-aș dori să-i înfig degetele în beregată și s-o strâng până iese viața din ea.

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu trec la fapte.

— Vreau să te cari, șuier spre ea.

— Bună seara și ție, Blake.

Buzele îi zvâcnesc ușor.

— Unde e *Krista* în seara asta?

Strâng tare pumnii.

— Vreau să te cari *în clipa asta.*

Clipește nedumerită spre mine.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am zis. Vreau să te cari dracului din casa mea în secunda asta.

— E miezul nopții, subliniază ea. Doar nu te aștepți să-mi strâng lucrurile în clipa asta.

— Nu-mi pasă cât e ceasul, îi scuip în față. Asta e casa *mea* și vreau *să pleci* de-aici. Mi-a ajuns. *Destul.* Ai înțeles?

Privirea i se înăsprește brusc.

— Păi, atunci îmi pare rău pentru tine, Blake. Dar nu poți să mă arunci în stradă în creierii nopții fără un preaviz, doar pentru că așa ți s-a pus ție pata. *Locuiesc* aici. Am și eu niște drepturi.

— Da, în fine…

Îi arunc o uitătură atât de veninoasă, încât aproape că-i văd pielea sfârâind și topindu-se de pe oase. Apoi îi vorbesc rar. Intenționat foarte rar.

— S-ar putea să-ți dorești să pleci pentru propria siguranță.

Arcuiește o sprânceană.

— Da? Și ce-o să faci?

Face mișto de mine? Sunt cu cel puțin cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea și, evident, mult mai musculos. Pot face *o grămadă* de lucruri. Aș putea s-o fac *fărâme.*

Îmi imaginez cum reped pumnul în fața ei îngâmfată. Îmi văd degetele înfigându-se în gâtul ei subțirel și strângând până când i se învinețesc buzele. Ce bine m-aș simți!

Fac un pas amenințător spre ea, cu pumnii strânși, însă Whitney nici nu se clintește.

Simte că e un bluf. Oricât de furios aș fi, n-o să-i fac niciun rău. N-am ridicat niciodată mâna asupra unei femei și n-o să încalc regula asta din pricina ei. Chiar dacă mi-aș dori, pur și simplu nu sunt în stare.

Scrâșnesc din dinți.

— Consideră că ăsta a fost preavizul tău de treizeci de zile.

Dacă nu pleacă, o să-i iau toate boarfele și o să i le arunc pe trotuarul din fața casei. Nu-mi pasă dacă mă dă în judecată. Sunt falit oricum.

— Oh, nu-ți face griji, spune Whitney râzând. Până atunci o să fiu de mult plecată.

Apoi îmi trântește ușa în față. Aud și cheia răsucindu-se în broască.

Cuvintele ei ar trebui să fie liniștitoare. La urma urmelor, chiar *vreau* s-o văd plecată de-aici. Cu toate astea, ceva din felul cum a spus-o mă face să

mă simt foarte neliniștit.

A sunat mai degrabă ca o amenințare.

29

În timp ce mă îndrept spre casă, după o zi de lucru, simt telefonul bâzâind în buzunar.

A trecut o săptămână de când a plecat Krista. În zilele de după mutarea ei, i-am trimis cam un miliard de mesaje scrise și vocale. Ea mi-a trimis un singur mesaj scris, cerându-mi s-o las în pace o vreme, apoi am reînceput să-i trimit alt miliard de mesaje text și vocale. Mi-e foarte dificil să stau departe și să aștept liniștit. Nu-mi doresc decât să vină înapoi.

De fiecare dată când sună telefonul, sper să fie ea. Așa că nu-mi pot ascunde dezamăgirea când scot mobilul și văd cuvântul „tata” pâlpâind pe ecran. Însă n-am mai vorbit cu el de săptămâni întregi, poate și mai mult de-atât, și acum îmi dau seama cât de disperat sunt să-l văd și să-i aud vocea. La noul job n-am niciun prieten, deoarece Kenny le-a spus tuturor povestea mea, iar de la vechiul job nu mai vorbește nimeni cu mine. Ceea ce înseamnă că nu mai există niciun om cu care să pot discuta despre ce s-a întâmplat între mine și Krista. Nu mai există nici măcar Goldy.

Apăs pe buton ca să preiau apelul și simt cum mi se strânge inima când vocea familiară a tatei îmi curge în ureche.

— Blake! Mi-ai răspuns!

Mi se strânge și mai tare inima.

— Mereu îți răspund. Dacă pot.

— Firește, spune el. Este în regulă. Știu că ești ocupat, Blake.

Minunat, și-a dat seama că-i fentez apelurile. Ei bine, n-o s-o mai fac de acum înainte. Nu voi mai fi un fiu netrebnic. Când o să mă sune tata, o să răspund la telefon. Mă rog, de cele mai multe ori.

— Și cum îți mai merge? mă întreabă el. Cum e jobul cel nou?

— Minunat, mint eu.

— Ce bine! spune tata și trebuie să-i acord meritul că sună ca și când chiar se bucură pentru mine. Krista ce mai face?

— Este…

Sunt pe cale să mint din nou, dar apoi îmi dau seama că vorbesc cu tata, la urma urmelor. De ce să mă prefac? Pe cine încerc să impresionez?

— S-a mutat de acasă.

— Vai de mine, Blake!

Vocea îi coboară cu câteva tonuri.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Părea o fată tare drăguță și știu că tu o plăceai foarte tare.

O plăceam foarte tare? Ea era *aleasa.* Iar Whitney *a distrus* totul.

— Da, reușesc să îngaim.

— Ce s-a întâmplat?

Înghit nodul pe care-l simt în gât ori de câte ori mă gândesc la Krista.

— Crede că am înșelat-o.

Și crede că i-am ucis peștișorul. Dar nu mai spun și asta.

— Și ai înșelat-o? mă întreabă tata.

— Nu!

Nu-mi vine să cred că m-a întrebat așa ceva.

— I-a intrat ei chestia asta în cap. N-are nicio bază, dar nu mă crede.

— Păi, atunci, spune tata, dacă n-ai făcut lucrul ăla de care te acuză, de ce nu încerci s-o recucerești?

— Crede-mă, încerc din răsputeri.

Krista nu m-a blocat încă, dar dacă voi continua să-i mai trimit multe mesaje, probabil asta o să urmeze.

— Spune că are nevoie de spațiu.

Tata nu mai adaugă nimic, probabil se gândește la ce i-am spus. Aștept să-i aud părerea. Chestia ciudată este că, deși nu vorbesc prea mult cu tata, știu că-mi dă sfaturi minunate. Este un tip deștept. A fost căsătorit cu mama aproape treizeci de ani, până la moartea ei, și chiar dacă au avut probleme financiare și n-a putut să-i ofere tot ce cred eu că ar fi meritat, au fost mereu foarte fericiți împreună.

Poate că mama n-a primit casa visată și uneori rămâneam fără curent din cauza facturilor neplătite, dar ea a fost mulțumită. Mi-a oferit o copilărie minunată, cu drumeții, mâncare gătită în casă și licurici căutați prin iarbă, ca într-o vânătoare de comori. Iar când cancerul a doborât-o, într-un final, a murit în casa ei, cu tata alături, ținând-o de mână. Poate că până acum am interpretat totul greșit în privința lor.

— Dacă are nevoie de un pic de liniște, spune tata, atunci trebuie să i-o oferi. Știe că o iubești. Cred că, până la urmă, se va întoarce la tine.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la un alt sfat pe care mi l-a dat după ce mi-am pierdut jobul. Mi-a spus că ar trebui să mă întorc acasă, în Cleveland, și s-o iau și pe Krista cu mine. Dacă l-aș fi urmat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Acum aș fi locuit în casa părintească împreună cu viitoarea mea soție și probabil că în prezent ne-am fi căutat o casă pentru noi înșine.

Mă întreb dacă e prea târziu ca acest vis să devină realitate.

— Mă întrebam, spune tata, dacă plănuiești să vii acasă anul ăsta, de Ziua Recunoștinței?

Oh, corect. Ziua Recunoștinței este peste două săptămâni, dar mi-a ieșit complet din minte. De cele mai multe ori în ultimii ani am lucrat toate sărbătorile și n-am mai fost acasă în Cleveland de… ei bine, de foarte mult timp. Însă acum simt brusc nevoia disperată să-l revăd pe tata și casa părintească.

Și primesc ca bonus și faptul că nu voi mai fi nevoit s-o văd pe Whitney.

— Da, îi răspund. O să vin.

— Ce grozav!

Nu-i văd chipul, dar îi „aud” zâmbetul.

— Încep chiar acum să mă gândesc la meniu.

În timp ce tata îi dă înainte despre o umplutură cu cartofi dulci și pâine de porumb, dau colțul spre casă, dar mă opresc brusc în drum. Văd ceva ce mă cutremură până în măduva oaselor. Clipesc, convins că trebuie să fie o iluzie optică, fiindcă lucrul la care mă uit este pur și simplu imposibil. Sunt chiar mai uluit decât atunci când am găsit în dulap punga cu fructe putrezite. Preț de o clipă, simt că inima mi s-a oprit în piept.

Azi a fost ziua de ridicat gunoiul, acum aproape pe sfârșite, iar tomberoanele domnului Zimmerly se află *încă pe trotuar.*

— Tată, trebuie să închid.

— Desigur, îmi răspunde el. Ține-ți firea, Blake. Știu că o vei recâștiga.

— Mulțumesc, tată.

Închei convorbirea chiar în momentul în care ajung în fața casei. Am crezut că nu văd bine, însă acum, când m-am apropiat mai mult, zăresc limpede ca lumina zilei tomberoanele de gunoi menajer și cele pentru

reciclare ale domnului Zimmerly uitate pe trotuar, chiar dacă au fost golite deja de cei de la salubritate și este aproape 5.30 după-amiază.

Oh, ce-o să mă mai bucur să-i arunc asta drept în față!

Îmi ia un minut să-mi duc la loc propriile tomberoane, doar ca să pot demonstra clar că am o ținută morală mai bună decât a lui. Domnul Zimmerly tot n-a ieșit să-și ia pubelele, așa că urc hotărât treptele casei, spre ușa de la intrare.

Apăs pe butonul soneriei, ascultând cum țârâitul ei răsună prin toată casa. Aștept să-i aud în spatele ușii pașii târșâiți; însă dinăuntru nu vine niciun zgomot, așa că mai apăs o dată pe butonul soneriei. Apoi bat și în ușă, ca măsură suplimentară.

Trece un minut și nici urmă de domnul Zimmerly. Din casă nu vine niciun semn de viață. Oare a plecat în vreo călătorie? Presupun că ar fi posibil, însă aseară și-a scos tomberoanele. Pare ciudat să scoți pubelele pe trotuar și apoi să pleci din oraș.

Poate doarme. Bătrânii ațipesc tot timpul, nu-i așa? Iar domnul Zimmerly este foarte bătrân.

Doamne, Dumnezeule, sper că e bine!

Aproape că mă răsucesc pe călcâie să plec acasă, însă apoi, dintr-un impuls, încerc mânerul ușii. Iar acesta se răsucește în mâna mea.

Nu-i deloc o idee bună să intru în casa omului. Noi doi nu prea suntem prieteni, ca să nu spun mai mult, însă adevărul este că mă cam îngrijorează situația. Să nu-și ducă tomberoanele la loc după ce a trecut mașina de la salubritate e un comportament de-a dreptul șocant pentru el. Aș putea suna la poliție ca să comunic îngrijorarea mea, dar, având în vedere că ieri l-am văzut pe aici, poate că nu-i cazul să vină totuși poliția din cauza unor tomberoane goale. Și cu cât trece timpul, cu atât s-ar putea să fie prea târziu.

Dacă zace căzut, în dormitor, cu șoldul fracturat? Nu, nu e nici pe departe preferatul meu în lumea asta, dar ideea că zace neputincios și rănit undeva, prin casă, mă face să simt un ghimpe în piept. Orice ar crede despre mine Krista și Whitney, sunt totuși o persoană cumsecade. Dacă domnul Zimmerly are nevoie de ajutor, ar trebui să încerc să-l ajut.

Așa că o să intru în casă.

Deschid ușa, oprindu-mă în prag ca să mă asigur că nu aud vreun câine sau alt animal venind spre mine. Cu toate că n-am auzit niciodată vreun

lătrat venind din casa de alături, în momentul ăsta nu cred că m-ar mai surprinde ceva. Însă nu mă întâmpină decât tăcerea.

— Domnule Zimmerly? strig tare.

Niciun răspuns.

Locuiesc aici de un an și n-am intrat niciodată până acum în casa bătrânului. Nu m-a invitat niciodată și nici eu n-am catadicsit să încerc să-l cunosc mai bine, însă când intru în casă devine clar că omul nu avea prea mulți vizitatori. Mobila din living pare veche și prăfuită, ca și când nimeni n-ar fi intrat de ani întregi, cu toate că, evident, bătrânul trăiește aici. Trec pe lângă șemineu, a cărui poliță e înțesată de fotografii în alb și negru, în rame de metal, acoperite și ele de un strat de praf. Privirea îmi poposește pe o poză de la nuntă, făcută cu mult înainte de apariția aparatelor foto digitale. Mai văd și un ceas vechi, incredibil de asemănător cu cel din bucătăria noastră, deși acesta se pare că a stat, încremenit la ora unsprezece și opt minute.

— Domnule Zimmerly? strig din nou.

Pășesc în living călcând pe un covor scorțos, maroniu, în timp ce vocea din ceafă îmi spune să mă răsucesc pe călcâie și să plec de-aici. Efectiv am intrat prin efracție în casa unui vecin. Și simt, din liniștea care mă înconjoară, că locuința este goală în clipa asta. Dacă a ieșit la cumpărături și mă găsește aici la întoarcere, o să se înfurie îngrozitor. S-ar putea să cheme chiar el poliția.

Cu toate astea, nu mă îndur să plec.

Următoarea oprire e în bucătărie, care e chiar mai mică decât a mea, și, în plus, n-a fost renovată; plita cu gaz are o crustă maronie care mă determină să cred că n-a fost folosită de multă vreme. Însă ce mă tulbură de-a dreptul sunt obiectele de pe blat.

O sticlă cu apă plină până-n buză. Și un sandvici din pâine integrală, tăiat cu grijă pe jumătate. Este foarte straniu să-și pregătească cineva prânzul, apoi să-l lase pe blatul din bucătărie și să plece la cumpărături. Sau să tragă un pui de somn. Nu, vecinul meu și-a pregătit acel sandvici cu gândul să-l mănânce. Și apoi, dintr-un motiv oarecare, n-a făcut-o.

— Domnule Zimmerly? strig iar.

Rahat.

Ies din bucătărie împleticindu-mă, cu capul vuind. Categoric, există toate motivele să chem poliția. La urma urmelor, am toate dovezile că e ceva în

neregulă. Va trebui să le explic polițiștilor ce caut aici, însă doar n-am intrat ca să-l jefuiesc. Am intrat fiindcă eram îngrijorat.

Bag mâna în buzunar după telefon și, chiar când dau să-l scot, observ lumina aprinsă în baia de la parter.

Ușa este întredeschisă și o fâșie galbenă se strecoară afară. Domnul Zimmerly nu e genul care să lase lumina aprinsă. Deci trebuie să fie în baie.

Mă îndrept încet într-acolo. Când ajung în dreptul ușii, ezit un pic, ascultând atent dacă vine vreun zgomot dinăuntru.

Nu. Nimic.

Deși cred că ar putea fi pe veceu, de exemplu.

— Domnule Zimmerly? mai strig pentru ultima dată.

Întind mâna să bat în ușă, dar, pentru că este deja întredeschisă, aceasta se crapă și mai tare. Balamalele protestează și ușa se deschide larg, dând la iveală interiorul băii micuțe, iar fundația casei se cutremură când slobod cel mai sonor urlet pe care l-a auzit casa asta în ani întregi.

30

Pur și simplu imaginea aceea nu-mi iese din minte.

Nici măcar după ce ies în fugă din baie și sun la numărul de urgență. Nici măcar după ce sosesc paramedicii și declară că nu mai e nimic de făcut. Nici măcar după ce domnul Zimmerly este scos din casă pe o targă cu rotile, cu un cearșaf tras pe față.

— Sunteți în regulă, domnule Porter? mă întreabă un polițist tânăr, îmbrăcat în uniformă albastră.

Tresar când aud trântindu-se ușile ambulanței. Desigur, pleacă fără să pornească sirenele. Nu e nicio grabă. Am știut în secunda când l-am găsit pe vecinul meu zăcând pe podeaua din baie, cu o baltă de sânge în jurul capului.

— Îhî, bălmăjesc eu, chiar dacă nu sunt deloc în regulă.

Îmi doresc să-mi pună cineva o pătură pe umeri sau ceva de genul ăsta, fiindcă nu mă pot opri din tremurat. Este umilitor.

— Se mai întâmplă, spune polițistul cu un aer autoritar, chiar dacă pare abia trecut de douăzeci de ani. Bătrânul avea nouăzeci și trei de ani, continuă el. Probabil că a alunecat în baie și s-a lovit la cap. Vedem mereu astfel de accidente.

Nouăzeci și trei de ani, Isuse. Habar n-aveam că e atât de bătrân.

— Îhî, spun din nou.

Mijește ochii la mine.

— Aveți pe cineva care să stea cu dumneavoastră?

N-am absolut pe nimeni, dar nu e nevoie ca polițistul să afle povestea vieții mele.

— Am o colegă de apartament, îi spun fără alte detalii.

Dă din cap, ca și când ar fi suficient. Sunt convins că îl așteaptă o noapte grea și ultimul lucru pe care și-l dorește este să dădăcească un bărbat de treizeci și doi de ani. Oricum, o să fiu bine. Da, a fost un șoc să văd cadavrul. În noaptea asta o să am coșmaruri. Dar o să fiu bine.

Spre deosebire de domnul Zimmerly.

— Aș vrea doar să confirm cu dumneavoastră încă o dată…

Polițistul scoate din buzunarul gecii ceea ce pare a fi un mic iPad.

— De ce vă aflați în casa domnului Zimmerly?

— Eram îngrijorat, pentru că nu-și băgase tomberoanele înăuntru și de obicei face mare scandal pe tema asta. Am știut că trebuie să se fi întâmplat ceva rău.

Nu trebuie să-i mai spun și că am bătut la ușa vecinului meu cu intenția de a-i face un tămbălău cât casa.

Polițistul dă înțelegător din cap.

— Da. Am avut și eu un vecin din ăsta. Deci… aveți cheia casei?

— Nu. Ușa era deschisă.

— Deschisă?

— Vreau să zic descuiată.

— De obicei o lasă descuiată?

— Habar n-am.

— Deci când ați observat că este descuiată, ați intrat?

Dau din cap.

— Voiam doar să mă asigur că este bine, dar am văzut niște mâncare lăsată pe blatul din bucătărie. Și lumină venind din baie, așa că…

Mă trezesc că mă înec. Nu știu de ce. Nici măcar nu-l plăceam pe nemernicul ăla.

— Este în regulă.

Polițistul bate cu degetul în ecranul iPad-ului, apoi îl bagă la loc în buzunarul hainei.

— Cred că este suficient.

Dau din cap, incapabil să vorbesc.

— O să-i dau un telefon fiicei sale, îmi spune el. S-o anunț ce s-a întâmplat.

— Domnul Zimmerly avea o fiică?

— Așa se pare, confirmă polițistul. Locuiește departe, în California. Probabil că nu prea țineau legătura.

De când îl cunosc eu, n-am văzut niciodată pe cineva ieșind din casa domnului Zimmerly. Categoric, nicio femeie îndeajuns de tânără încât să-i fie fiică. (Cu toate că, ținând cont de vârsta lui, și fiica aceea ar trebui să

aibă cel puțin șaizeci de ani.) Deci omul ăsta avea o familie de care n-am știut niciodată, și totuși se pare că nimănui nu-i păsa absolut deloc de el.

Cumva, gândul îmi zboară la Krista. Și la felul cum mi-am imaginat o viață împreună. Fără ea, n-am pe nimeni. Așa cum nici domnul Zimmerly n-avea pe nimeni.

Minunat. O să sfârșesc acru și singur, obsedat de tomberoanele de gunoi, până când, într-o bună zi, o să cad mort în baie.

Imediat ce ultimul dintre cei sosiți la fața locului se face nevăzut, scot telefonul din buzunar și îi scriu un mesaj Kristei:

A murit domnul Zimmerly.

Sunt însuflețit de apariția câtorva punctulețe pe ecran, indicând faptul că s-ar putea să-mi răspundă. Deși am mai fost păcălit și altă dată de punctulețele alea.

Însă apoi apare și răspunsul:

Îmi pare rău. Ești bine?

Un pic șocat. Dar cel puțin nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tomberoane.

Îmi răspunde:

Măcar atât.

Krista vorbește cu mine. Chiar este un semn bun. Poate că a avut perioada de liniște care-i trebuia și e pregătită să se întoarcă la mine. Din moment ce am reușit să-i captez atenția, mai trimit un mesaj:

Mi-e dor de tine.

Punctulețele apar din nou. Pâlpâie o vreme pe ecran și rămân așa, ținându-mi respirația și așteptându-i răspunsul.

Însă acesta nu mai vine.

31

Sunt la spălătoria din colț.

Nu este locul unde mi-aș dori să fiu, mai ales după ce am petrecut mare parte din noaptea trecută răsucindu-mă și foindu-mă în pat, chinuit de coșmaruri despre cum am descoperit cadavrul domnului Zimmerly.

Însă nu prea am de ales. N-o mai am pe Krista să-mi spele hainele la ea la serviciu și nu mai am încredere în uscătorul și mașina de spălat rufe de acasă.

Așa că acum am fost retrogradat la folosirea spălătoriei de la două cvartale distanță. Este weekend, așa că n-am altceva de făcut; am aruncat hainele în mașină, iar acum stau într-un colț și navighez pe telefon, cu coșul pentru rufe la picioare, lângă sticla de detergent care emasculează tot, cu eticheta ei etalând un animal de pluș. Mai am încă douăzeci de minute, până când o să pot băga rufele la uscător.

Am o viață de-a dreptul interesantă.

Krista nu mi-a răspuns încă la mesajul în care-i spuneam că mi-e dor de ea. Dar faptul că mi-a răspuns totuși la celelalte mesaje este un semn bun. Poate că, *cine știe,* n-o să mor singur în baie.

Cu toate că, în clipa asta, aș da orice să pot trăi iar singur în propria casă.

Seara trecută n-am văzut-o deloc pe Whitney. Presupun că a sosit acasă la un moment dat, noaptea târziu, dar nu era prin zonă când m-am dus la culcare. Mă așteptam să fiu trezit de bufniturile alea puternice venite din camera de deasupra mea – le așteptam însă ultimul etaj al casei a rămas cufundat în liniște toată noaptea. Nici măcar nu sunt sigur că dimineață era acasă. Firește, nu ne vorbim, deci nu e ca și când și-ar face simțită prezența.

În timp ce aștept să se termine programul mașinii de spălat, scriu numele lui Whitney în motorul de căutare al Google. Prima dată când am căutat-o n-am obținut mai nimic, dar acum mă simt mult mai motivat. Și plictisit.

Din nou, rezultatele sunt minime. Verific toate rețelele sociale, una câte una, dar nu găsesc niciun cont cu acest nume. Femeia aia e o fantomă.

Apoi îmi vine o idee.

Când a venit să vadă camera de închiriat, m-a lăsat să-i pozez permisul de conducere. Găsesc fotografia, încă salvată în galeria din telefonul meu, și o decupez din permis. Apoi accesez un website pentru recunoaștere facială și încarc poza. Îmi țin respirația, așteptând să apară rezultatul căutării.

Se pare că Whitney are un chip foarte comun, fiindcă pe ecran îmi apar pagini întregi cu fotografii. Navighez prin pozele a zeci de femei care seamănă cu Whitney, dar sunt departe de a fi ea. O fotografă pe nume Cherilynn. O ingineră de software pe nume Alexandra. O doctorandă pe nume Amanda.

Niciuna nu mi se pare cunoscută. Niciuneia nu i-am greșit în vreun fel în trecut. Nu că aș fi greșit prea multor femei. La job pot fi un mare nemernic, dacă și când e cazul, dar în general am fost un bărbat cumsecade cu toate femeile cu care am ieșit. Au existat, firește, și câteva excepții. O petrecere din ultimul an de liceu, când m-am giugiulit cu o majoretă în baie, în timp ce prietena mea pregătea niște shoturi în bucătărie. A mai fost momentul cu sperietura unei posibile sarcini, în anul doi de facultate, când recunosc că aș fi putut reacționa mai bine.

Totuși, am reușit să spun cuvintele potrivite, apoi fetei i-a venit ciclul în mod miraculos și ne-am despărțit.

Oricum, Whitney nu este una dintre fetele alea. Nu am fost niciodată împreună. Nu am văzut-o în viața mea înainte să vină să locuiască la noi. Fac rămășag pe viața mea.

Mă scoate din toate mințile încercarea asta de a-mi da seama ce se petrece. Cine e femeia pe care am primit-o în casa mea? Și, mai important de-atât, ce vrea de la mine?

Plin de frustrare, las telefonul jos și îmi întind picioarele, lovind din greșeală sticla cu detergent de rufe. Aceasta cade și, evident, pentru că n-am fost în stare să strâng cum trebuie capacul, detergentul se împrăștie peste tot, pe podea. Categoric, nu e cea mai bună zi a mea. De fapt, se pare că nu este cel mai bun *an* al meu.

Merg în baia spălătoriei și iau de acolo un pumn de prosoape de hârtie, ca să curăț mizeria pe care am făcut-o. Mă întorc la balta de detergent lichid și mă ghemuiesc lângă ea. Mă rog, cel puțin o să am ceva de făcut până să mut hainele în uscător. În halul ăsta am ajuns.

Însă în timp ce stau aplecat deasupra detergentului vărsat, simt cum mă lovește în față o aromă de citrice. Până acum n-am sesizat-o, dar, cu tot detergentul ăsta vărsat din sticlă, este dureros de evidentă.

Limonen.

E limonen *în* nenorocita de sticlă de detergent.

Apuc recipientul aproape gol. Același produs pentru piele extrem de sensibilă pe care l-am folosit dintotdeauna, fără chimicale sau parfumuri adăugate. Citesc eticheta, ca să mă asigur că nu conține limonen. Și nu conține. Ceea ce înseamnă că a pus cineva detergent cu limonen în sticla asta, fără știința mea.

În sfârșit, totul capătă un sens. În sfârșit, înțeleg de ce aveam reacția aceea alergică la toate hainele spălate de mine, chiar dacă sterilizam obsesiv mașina de spălat rufe, înainte de fiecare utilizare. Pentru că-mi *spălam hainele în limonen.*

Sunt atât de furios, încât îmi vine să arunc cât colo sticla cu detergent. Iau impulsiv telefonul și, fără să stau pe gânduri, îi trimit un mesaj Kristei:

Whitney mi-a pus limonen în detergentul de rufe! De-asta am avut erupția aia agresivă! Ți-am spus că ea e în spatele chestiei ăsteia!

Regret îndată ce trimit mesajul. Krista deja crede că între mine și Whitney se petrece ceva ciudat. Mesajul ăsta nu ajută deloc.

Încerc să șterg mesajul, dar apoi văd bifa de „citit”, deci acum e prea târziu. Krista a citit ce am scris. Și, din nou, nu-mi răspunde.

OK, se pare că recâștigarea Kristei n-o să fie defel atât de simplă pe cât am crezut. Dar în momentul ăsta trebuie să mă concentrez la cum s-o dau afară pe Whitney din casa mea. N-o să-mi pot recupera viața până când nu pleacă femeia aia.

Însă înainte de asta, trebuie să merg să-mi cumpăr alt detergent și să-mi spăl hainele. Din nou.

E momentul să scap de porcăria asta.

32

Din moment ce Krista a plecat și eu sunt falit, după ce termin cu rufele mă îndrept spre zona de restaurante orientale, ca să-mi iau ceva de mâncare pentru cină.

Nu mă judeca. Adevărul este că-mi plac tarabele alea cu mâncare – mirosul ispititor de usturoi copt și carne la grătar mă cucerește de fiecare dată. Ba chiar admir oarecum felul în care nu au niciodată prețuri afișate și par să născocească din senin o sumă, după ce ți-au pregătit deja comanda. Din nefericire, de când a făcut o intoxicație alimentară gravă de la una dintre tarabele alea de la intrarea în Central Park, Krista n-a mai vrut să cumpărăm mâncare de aici. Însă acum nu-i cu mine, iar asta e cu totul altă gheretă. Nu e corect să-i discriminezi pe toți din oraș din cauza unuia a cărui mâncare a făcut-o pe Krista să vomite încontinuu, două ceasuri.

Aștept la rând să-mi iau lipia cu falafel, când simt în ceafă furnicătura aceea specifică, de parcă m-ar privi cineva. O ignor cât pot de mult, fiindcă, hei, orașul e foarte aglomerat și mereu ești înconjurat de oameni, mai ales de unii ciudați care se holbează la cei așezați la rând să-și ia de mâncare.

Însă senzația pare să persiste și mă deranjează suficient încât să răsucesc capul și să mă uit în spate, doar ca să-mi dovedesc mie însumi că sunt paranoic. Și aproape că îmi vine să mă mai uit o dată.

La standul de ziare aflat alături văd un bărbat care mă privește fix.

E mic și costeliv, cu hainele șifonate și un barbișon neîngrijit. Când mă prinde uitându-mă la el, își ferește privirea, ca și când ar fi brusc interesat de oferta de gumă a gheretei cu ziare. Se uita oare la mine sau doar se gândea la o variantă de mâncare pentru cină? Sunt sigur că e vorba despre a doua variantă. Sunt pe cale să alung din minte povestea, doar că…

Figura lui îmi pare extrem de cunoscută.

Mă holbez la șapca de baseball pe care o poartă pe cap, încercând să-mi stimulez memoria. Este o șapcă albă, cu imaginea unui pinguin din desene

animate. Nu te-ai aștepta ca un adult să poarte așa ceva și sunt convins că am văzut-o și altă dată.

Apoi îmi amintesc. A fost unul dintre cei care au venit să vadă camera de închiriat, înainte ca Whitney să-și facă apariția. Tipul care voia să dea o gaură în perete, așa că am fost nevoit să-l dau afară. Și nu e doar asta, căci sunt sigur că l-am mai văzut cel puțin o dată de atunci.

Ridică iar privirea și, de data asta, când ne uităm unul la altul, nu se mai ferește.

Ies din rând – chestie care mă enervează groaznic, fiindcă stau deja la coadă de zece minute – și mă îndrept spre standul cu ziare. Bărbatul își potrivește șapca pe cap și pleacă din nou privirea.

— Scuză-mă! îi spun. E vreo problemă?

Nu-mi răspunde. Ia un pachet de Mentos și cercetează cu atenție eticheta. Îmi dreg zgomotos vocea.

— Am spus *scuză-mă.*

La început sunt convins că o să continue să mă ignore, dar apoi își aranjează iar șapca și ridică bărbia să mă privească drept în ochi.

— Ce i-ai făcut lui Whitney, șuieră el la mine, a fost absolut *dezgustător.*

Rămân cu gura căscată. Ce mama dracului? De unde o cunoaște omul ăsta de pe stradă pe Whitney? Nu poate fi o simplă coincidență, nu? Și ce i-am făcut eu ei, atât de dezgustător?

— Ce-ai spus? șuier eu.

— M-ai auzit foarte bine.

De data asta nu-și mai ferește privirea. Se uită drept în ochii mei – provocându-mă.

În acel moment realizez că sunt cu cel puțin o jumătate de cap mai înalt decât ciudatul ăsta sfrijit și că am și cel puțin douăzeci de kilograme în plus. N-am mai fost la sală la fel de mult ca atunci când n-aveam serviciu, dar tot mă bucur de o masă musculară considerabilă. N-am dat în viața mea un pumn cuiva, însă dacă mă decid s-o fac acum, îl pun la pământ. Și să dea naiba, m-aș simți *bine de tot.*

Fac un pas spre el, cu sângele clocotind de furie.

— Ce-ai zis?

Mica nevăstuică face ochii mari – știe că nu mă joc și că aș putea să-l fac afiș dacă-mi pun mintea. O ia la fugă în josul străzii, amintindu-mi un pic de șobolanii pe care-i văd pe șinele de la metrou.

Măcar nu-s chiar atât de paranoic pe cât credeam că sunt. Insul acela chiar se holba la mine – nu a fost doar în imaginația mea. Însă asta nu mă face să mă simt câtuși de puțin mai bine.

Fiindcă habar n-am de ce mă privea atât de insistent.

33

M-am cam îmbătat.

Pescuiesc din frigider a patra bere. Sau e a cincea? Le-am pierdut numărul undeva pe drum.

Pe când lucram la Coble & Roy, cinci beri nici nu s-ar fi simțit. Însă de când am plecat din companie, n-am mai avut ocazia să beau atât de des. De obicei nu consum mai mult de o bere, seara, și doar de vreo două ori pe săptămână. Așa că acum *simt* berile astea. Însă am nevoie să-mi amorțesc suferința. Încă nu sunt beat criță, dar mă îndrept într-acolo.

Viața mea s-a dus dracului de tot. Mi-am pierdut jobul de vicepreședinte. Nu știu cum o să plătesc ipoteca luna viitoare, din moment ce mi-am consumat toate rezervele și nici măcar chiria plătită de Whitney nu-i suficientă ca să acopere diferența. Krista a plecat.

Iar chiriașa mea are de dus la capăt o răzbunare pe care n-o înțeleg.

După ce-mi termin ultima bere, mă împleticesc spre bucătărie ca să mai iau una. Nu mă pot abține să nu observ că în ultimele câteva zile se pare că au revenit și musculițele de oțet. Nici nu vreau să mă gândesc la ce putregai o mai fi ascuns Whitney pe undeva prin bucătărie. Acum nu am energia să caut.

Răsucesc capacul sticlei și-l arunc în gunoi. Iau o înghițitură lungă și mă întorc pe canapea. Însă chiar când să intru în living, mă împiedic de covor și îi îndoi colțul, apoi cad în genunchi.

Înjur în barbă. S-ar putea să fiu mai beat decât am crezut. Covor idiot. Nu știu cum am reușit să mă împiedic în el, dar, când încerc să îndrept colțul la loc, îmi dau seama că tot covorul este mutat din loc. Colțul ăla ar fi trebuit să se afle sub canapea, însă acum nu-i acolo – de aia m-am împiedicat în el.

Nu știu cum de n-am observat până acum, dar la un moment dat, în ultimele câteva săptămâni, covorul ăsta a fost mutat din loc. De obicei stătea sub măsuța de cafea, iar acum mai mult de jumătate este *pe lângă* măsuță, acoperind diurnul de la canapea spre bucătărie. Îmi amintesc că mi

s-a părut ceva ciudat în aspectul livingului, însă până azi n-am putut să-mi dau seama exact ce este.

De ce-ar fi mutat cineva covorul de la locul lui?

În ciuda (sau poate datorită) stării mele de ebrietate, decid să așez covorul la locul lui. Trag într-o parte măsuța de cafea, care îl ținea la locul lui, apoi îl târăsc pe podea. Dar, pe măsură ce-l mut, observ ivindu-se de sub el, pe parchet, o pată maronie, destul de mare.

Ce e *asta?*

De ce am o pată pe parchet? Mijesc ochii, încercând să-mi dau seama la ce naiba mă uit. Nu era acolo când m-am mutat, dar se află aici de suficient timp încât orice-ar fi provocat-o să se fi îmbibat în scândurelele parchetului. Cum te alegi cu o pată *sub* covor, acesta rămânând curat?

Oare a mutat cineva covorul, special ca s-o ascundă?

Mijesc ochii la pata maronie cu un diametru de aproximativ cincisprezece centimetri. Nu știu ce este. Pare că a vărsat cineva un pahar cu vin pe jos.

Mă las pe vine lângă cercul maro, neregulat, și-mi trec degetele pe suprafața parchetului. S-a uscat de mult. Mă întreb dacă pot s-o curăț.

Mai fac un drum în bucătărie și iau de acolo un pumn de șervețele, plus un spray de curățare de sub chiuvetă. O să mă enervez îngrozitor pe Whitney dacă a vărsat pe parchetul meu vreo porcărie pe care nu mai pot s-o curăț. Asta ar însemna reținere directă din garanție.

Pulverizez din plin soluție de curățare pe podea și aștept șaizeci de secunde să acționeze. Probabil că nu-i destul, dar nu vreau să-mi petrec toată noaptea curățând parchetul, așa că fac o primă încercare cu prosoapele de hârtie. Spre ușurarea mea, o parte din substanța de pe jos se curăță. Doar că…

N-am observat asta când pata era uscată, dar acum, când văd ce s-a luat pe șervețele, e limpede că m-am înșelat în privința culorii. Pata nu-i maronie.

Este roșu-închis.

Probabil vin. E culoarea potrivită. Mă rog, nu chiar – nu are albastrul acela violet asociat uneori cu vinul, însă asta trebuie să fie. Ce altceva? Ce alt lichid roșu-închis mi-ar putea păta parchetul din living?

OK, ar mai putea fi ceva.

Da, este exact culoarea sângelui. Un roșu mult mai asemănător cu sângele decât cu vinul. Și are și un miros ciudat, metalic. Însă n-are cum să fie asta.

De unde să existe o pată de sânge în casa mea?

În timp ce mă holbez la șervețelele pe care le țin în mână, încercând să pun cap la cap lucrurile din creierul meu amorțit de bere, aud clopoțelul soneriei de la intrare. Sar în picioare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. E vreo șansă să se fi întors Krista? N-am mai primit nicio veste de la ea, dar poate că s-a decis să treacă pe aici.

Chiar dacă a venit doar să-și ia niște haine, tot sper ca ea să fie la ușă.

După o scurtă ezitare, întind covorul la loc pe podea, așa încât să acopere pata de pe parchet. Deși am reușit să curăț un pic din ea cu șervețelele, încă este destul de vizibilă. Și, la urma urmelor, nu vreau s-o vadă Krista.

Însă nu pe ea o zăresc prin vizor. În fața ușii stă un bărbat îmbrăcat în costum negru. Nu știu cine este și o clipă rămân lipit de ușă, încercând să-mi dau seama de ce mama naibii ar suna ciudatul ăsta la ușa mea la opt seara.

Apoi sună din nou.

— Cine e? întreb eu prin ușă.

— Sunt detectivul Garrison, de la poliția din New York, răspunde el îndeajuns de tare încât vocea să-i răzbată prin ușă. Ați putea să-mi acordați o clipă, domnule Porter?

De ce să vină un detectiv la mine la ușă? Mă uit peste umăr la covorul care acum acoperă ceea ce ar putea fi foarte bine o pată de sânge pe parchetul din casa mea. Dar nu se poate să fi venit pentru asta.

Rahat! Nu vreau să las un detectiv să-mi intre în casă acum – sau vreodată, dacă e să spun cinstit. Dar ce pot face? Să-i spun să plece, să-l rog să vină mai târziu?. Asta nu-i o opțiune reală.

În cele din urmă, întredeschid ușa. Abia după ce mă lovește aerul rece de noiembrie îmi dau seama că sunt în maiou și chiloți. Nu este exact înfățișarea potrivită pentru discuția cu un detectiv. Dar sunt convins că a văzut și chestii mai rele de-atât.

Detectivul are o prezență relativ modestă. Cam la vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu-închis și ochii căprui. Fără trăsături deosebite, în afara unor riduri adânci în obraji, care-l fac să pară probabil mai în vârstă decât este de fapt. Singurul lucru remarcabil în privința lui este vocea, mai profundă decât ai bănui-o la înălțimea și statura sa.

— Blake Porter? mă întreabă el.

— Îhî.

— Sunt detectivul Garrison, se prezintă el, cu toate că a mai făcut-o o dată, prin ușă. Speram să vă pot adresa câteva întrebări. E vorba despre vecinul dumneavoastră.

Nu sunt deloc încântat să invit un detectiv în casa mea, mai ales când sub covor există ceva relativ dubios. Dar, pe de altă parte, am acoperit pata. Iar detectivul nu anchetează o crimă. Habar n-am de ce vrea să discute cu mine despre domnul Zimmerly, dar pare inofensiv. N-are ce să fie așa incitant în cazul unui bătrân care a alunecat în baie și s-a lovit la cap.

— Desigur.

Fac un pas înapoi, mototolind prosopul de hârtie pe care-l țin în mâna dreaptă.

— Intrați.

Detectivul intră în casă și închid ușa după el, împiedicând aerul rece să mai pătrundă înăuntru. Mă foiesc de pe un picior pe altul, așa golaș cum sunt, dorindu-mi să fi tras pe mine măcar niște pantaloni. De ce nu m-am îmbrăcat în pantaloni înainte să răspund la ușă? Ce naiba e cu mine?

— Frumoasă casă, comentează detectivul.

— Mulțumesc.

Încerc să zâmbesc, dar nu-mi iese decât un rânjet strâmb.

— Deci… despre ce e vorba? E totul în regulă? Domnul Zimmerly e tot mort, nu?

Tresar. Uau, gluma asta a fost de un prost gust teribil. Din expresia de pe chipul detectivului deduc că și el o consideră la fel. Dar nu poți fi arestat pentru un simț al umorului dubios.

— Tot mort, îmi confirmă detectivul Garrison.

— Îmi pare tare rău pentru el, adaug eu, încercând să par un pic mai sensibil.

— Oh? își arcuiește el una dintre sprâncenele stufoase. De ce vă pare rău?

— Pentru că, știți, a căzut și s-a lovit la cap.

Mă scarpin pe antebrațul mâinii libere, în care nu țin prosoapele de hârtie, cu toate că nu mă mănâncă în mod deosebit. Am rezolvat definitiv problema iritației de pe corp de când am înlocuit detergentul și îl țin încuiat la mine în cameră când nu-l folosesc.

— Și poate că, dacă aș fi ajuns mai repede acolo – înainte să fie prea târziu –, l-am fi putut salva.

— Nu prea cred.

— În fine, poate că nu era posibil. Dar n-avem de unde ști cu siguranță.

Detectivul ridică privirea spre mine.

— De fapt, din examinarea medicală reiese că vecinul dumneavoastră n-a murit lovindu-se în cădere.

„Poftim?”

— Nu înțeleg, spun eu clătinând din cap.

De ce i-au mai făcut autopsie unuia de nouăzeci de ani? Nu mi se pare o folosire judicioasă a resurselor medicale.

— A fost o moarte accidentală. Și e bine că i-au făcut autopsia, pentru că legistul consideră că rana de la cap nu corespunde cu o posibilă lovitură de chiuvetă sau de cadă. Crede că a fost făcută cu forță brută.

Mă uit țintă la el.

— Poftim? Ce vreți să ziceți?

— Zic că vecinul dumneavoastră a fost lovit în cap.

Detectivul se încruntă.

— Omul a fost ucis.

34

Mă copleșește un val de amețeală. Trebuie să mă țin de perete ca să nu mă prăbușesc pe podea. Cele patru sau cinci beri băute îmi fierb în stomac.

— Ați băut, domnule Porter? mă întreabă detectivul Garrison.

Nu-mi place tonul din întrebarea lui. Este seara târziu și sunt la mine acasă. E dreptul meu să beau câteva beri, dacă vreau. Amendamentul 21 și toate alea.

— Un pic. Sunt doar… sunt surprins. Sunteți sigur?

— Foarte sigur, spune Garrison. De asemenea, am găsit urme din sângele bătrânului și pe un ceas vechi de pe polița șemineului.

„Ceasul.”

L-am văzut când m-am uitat la fotografiile de pe poliță. Îmi amintesc că m-am gândit la cât de mult seamănă cu cel de la noi din bucătărie – aproape identic. Apoi îmi dau seama…

Când am văzut ultima dată ceasul din bucătărie?

— Așa că am vorbit cu vecinii, continuă Garrison, încercând să-mi dau seama dacă a văzut cineva ceva.

— Eu n-am văzut nimic, spun repede. Am fost la serviciu toată ziua.

— Da, corect, dar legistul a zis că bătrânul a murit în seara de dinainte. Deci ați văzut pe cineva intrând sau ieșind din casa lui în seara precedentă?

— Nu, murmur eu. N-am… n-am văzut nimic.

În seara precedentă? Asta înseamnă că sandviciul de pe blatul din bucătărie nu era prânzul lui, ci o cină tristă și săracă. Se pregătea să mănânce și el ceva, când criminalul a intrat în casă și l-a lovit în țeastă cu ceasul ăla vechi, ucigându-l.

Simt brusc nevoia disperată să merg în bucătărie, să mă asigur că ceasul nostru este la locul lui. Trebuie să fie o simplă coincidență. *Trebuie.*

— …nu se înțelegea? întreabă detectivul.

Într-un fel sau altul, l-am redus la tăcere în capul meu și nu am mai auzit ce mă întreabă. Am mintea încețoșată. Isuse, am nevoie de o cană de cafea sau ceva de genul ăsta.

— Poftim? spun într-un final.

Garrison nu pare deloc amuzat.

— Știți pe cineva cu care domnul Zimmerly nu se înțelegea?

— Nu chiar, îi răspund. Era o persoană foarte închisă.

— Îhî.

Dă încet din cap.

— Dar dumneavoastră? Dumneavoastră vă înțelegeați bine cu domnul Zimmerly?

Nu-mi place încotro se îndreaptă discuția, dar îi cânt în strună.

— Nu eram cei mai buni prieteni sau lucruri de genul ăsta. Dar ne înțelegeam OK.

— Și atunci de ce v-ați certat săptămâna trecută?

Dintr-odată, simt cum regret o mulțime de decizii din trecutul recent.

— A fost o prostie. Ceva despre ridicatul tomberoanelor. Chestii idioate, ca între vecini.

— Chestii idioate, ca între vecini, repetă el.

— Exact.

Înclină capul.

— Și ați aruncat cu un tomberon în el?

Rahat.

— Nu am intenționat să-l lovesc.

Las capul în jos.

— Uitați care e treaba. Nu era vorba despre el. Tocmai fusesem părăsit de iubita mea și…

— V-a părăsit iubita?

De ce naiba tot repetă ce zic? Îmi trec o mână tremurândă prin părul care îmi pare extrem de murdar. Când am făcut duș ultima dată?

— Trecem prin niște momente dificile, atâta tot. Am decis să facem o pauză.

— Îhî.

Încăperea se învârte cu mine. Trebuie să mă așez, ca să nu mă prăbușesc din picioare. Oare detectivul ăsta chiar crede că mi-am ucis vecinul? Este posibil așa ceva?

Însă de ucis, l-a ucis cineva. Acel cineva care l-a izbit în cap cu un ceas metalic greu. Nu reușesc să pun lucrurile cap la cap.

— Domnule Porter, continuă Garrison, mă întreb dacă n-ați putea veni cu mine la secție, ca să dați o declarație oficială. O să vă oferim o cafea și stăm frumos de vorbă acolo, apoi putem termina cu toate astea.

— Nu… nu cred că…

— De asemenea, ar fi minunat să avem amprentele dumneavoastră la dosar. Doar ca să vă excludem complet și să terminați cu bătaia asta de cap.

Îmi vrea amprentele.

Nu-i a bună.

Încă am creierul încețoșat de la toată berea aia, dar sunt destul de lucid încât să știu că nu trebuie să merg la secție fără un avocat și nici să încep să-i ofer detectivului informații pe care le poate folosi mai târziu ca să mă incrimineze.

Totodată, trebuie să scap de ceea ce sunt aproape sigur că este o pată de sânge pe parchetul din living, precum și de șervețelul însângerat mototolit în pumnul drept.

— De fapt, spun eu, nu mă simt deloc bine. Nu cred că vă pot ajuta prea mult în momentul ăsta. Cred… trebuie să merg la culcare.

— Vă duc eu bucuros până la secție, spune el. Am parcat chiar în capătul străzii.

Am sentimentul îngrozitor că, dacă accept acum să merg la poliție, s-ar putea să nu mai plec de-acolo.

— Îmi pare rău, îi spun, nu pot merge acum. Doar dacă nu… nu sunt obligat să merg, nu?

Detectivul Garrison rămâne neclintit preț de o clipă și sunt înfricoșat de moarte ca nu cumva să scoată o pereche de cătușe pe care să mi le prindă de încheieturi și să apoi să mă *oblige* să merg cu el la poliție. Însă nu face nimic. Doar clatină din cap.

— Nu, spune el. Nu sunteți obligat. Cel puțin nu încă.

Nu încă. Asta nu sună deloc grozav pentru mine. Dar e mai bine decât să fiu încătușat.

— În regulă atunci, adaugă detectivul. Eu o să plec. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Respir ușurat, iar el se răsucește pe călcâie și pornește spre ieșire. Chiar pleacă. Slavă cerului că pleacă. Țâșnesc și eu spre ușă, ca să-i deschid.

— S-ar putea să mai am câteva întrebări, domnule Porter, îmi spune el în timp ce mă chinui să descui, căci în acest moment n-am degetele pe deplin funcționale. Vă rog să nu plecați nicăieri.

— Desigur, reușesc să îngaim. Sunt bucuros să ajut cu ce pot.

Nu-s bucuros deloc. Sper să nu se mai întoarcă vreodată.

Mă uit pe geamul de la ușă, ca să fiu sigur că detectivul dispare în josul străzii și se întoarce la mașina lui. Ce naiba a fost asta? Oare domnul Zimmerly chiar a fost ucis? Cum e posibil așa ceva? Cine ar ucide un om atât de bătrân? Adică, na, încă vreo câteva luni și natura și-ar fi făcut singură treaba.

Doar dacă nu cumva…

Este chiar o coincidență faptul că domnul Zimmerly a fost ucis imediat după ce am avut o altercație cu el chiar în stradă, vizibilă pentru toată lumea? Ce ar descoperi detectivul acela dacă l-aș lăsa să-mi ia amprentele?

Pornesc în grabă spre bucătărie, aproape împiedicându-mă în picioare. Primul lucru pe care-l fac este să arunc șervețelul murdar de sânge în fundul coșului de gunoi. Apoi privirea îmi cade spre celălalt capăt al blatului din bucătărie, unde pusese Krista ceasul cel vechi, cumpărat din târgul de vechituri, pe când viața noastră era încă frumoasă.

În locul ceasului nu este decât un spațiu gol.

Rahat.

De când lipsește ceasul ăla? Nici măcar asta nu știu. Toată săptămâna trecută este ca o ceață. Însă mi-e limpede că ceasul din bucătăria noastră este unul și același cu acela folosit pentru uciderea domnului Zimmerly. Apoi ucigașul l-a lăsat pe polița șemineului, știind că va fi identificat drept armă a crimei. Și sunt sigur și că e plin de amprentele mele, firește.

Dar poate că lucrurile nu sunt chiar atât de înfricoșătoare pe cum par. Este foarte posibil ca… habar n-am… Krista să-i fi oferit ceasul în dar domnului Zimmerly. Și să fi ajuns din întâmplare arma folosită de vreun spărgător ca să-l reducă la tăcere.

Doar că, nu știu de ce, nu cred că aceasta este explicația.

Revin în living cu inima bătând să-mi sară din piept. Trag din nou covorul și să mă uit la pata de pe parchet. Acum, că am înmuiat-o, culoarea s-a modificat foarte clar din maroniu în roșiatic. Și când îmi apropii nasul de podea, nu simt deloc miros de vin.

În broască se răsucește o cheie și ridic brusc capul. Reușesc să sar în picioare chiar în clipa în care Whitney intră în casă, îmbrăcată într-o jachetă subțire. Când mă vede, ridică spre mine ochii ei căprui.

— Salut, Blake! Am întrerupt vreun moment special între tine și parchetul de pe jos?

Este oare posibil ca *Whitney* să fie responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu domnul Zimmerly? Oare ea a luat ceasul din bucătărie și l-a lovit pe bătrân în cap, ca să-mi însceneze mie crima? În ciuda tuturor celor întâmplate, mi-e foarte greu să mi-o imaginez făcând în mod deliberat ceva atât de diabolic. Dar nu e imposibil. Nu poți ști niciodată de ce este capabil cineva.

Arăt spre podea, recunoscător dezinhibiției date de alcool.

— Ce-i cu pata asta, Whitney?

Intră în joc, apropiindu-se de locul unde stau. Se uită la pată, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

— Pare că o să-ți fie al dracului de greu să scoți asta din parchet.

— Tu ai făcut-o?

Clipește nevinovată.

— Frate, chiar devii paranoic de-a dreptul, așa-i? Poate că ar trebui să mai reduci băutura.

— Am băut *trei* beri, spun printre dinți.

OK, patru. Poate cinci.

— Și poate ca tu ar trebui să încetezi să te mai porți ca o scorpie manipulatoare.

— Și ce-ai de gând să-mi faci?

Își încrucișează brațele la piept, fulgerându-mă cu privirea.

— Același lucru pe care i l-ai făcut și domnului Zimmerly?

Rămân cu gura căscată. Vorbește serios?

— M-a abordat un detectiv azi-dimineață, când ieșeam.

Se vede că-i face plăcere expresia de pe chipul meu.

— M-am asigurat să știe și el că Herb nu era preferatul tău pe lumea asta.

Valul de furie pe care-l simt aproape că mă copleșește de tot. Cum *îndrăznește* să-mi aducă poliția pe cap? Da, bătrânul mă enerva uneori, dar n-aș fi intrat peste el în casă să-l ucid, doar pentru că a țipat la mine.

— Nu i-aș fi făcut *niciodată* vreun rău domnului Zimmerly. Doar nu mă crezi în stare de așa ceva!

— Nu știu de ce să te cred în stare. Ai constant accese de furie incontrolabilă din nimic. Ești absolut paranoic. Efectiv, m-ai *amenințat.* Și, indiferent de ora la care mă întorc seara acasă, dau peste tine bănănăind de colo-colo prin casă, ca în transă. Doar Dumnezeu știe de ce ești capabil.

E adevărat ce spune? Nu bănănăiesc prin casă toată noaptea. Da, în ultima vreme am dormit ca naiba. Dar nu e chiar *atât* de rău.

Sau este?

Nu, nu este. Whitney încearcă să mă facă s-o iau razna. Încearcă să mă facă să cred că-mi pierd mințile. Ba chiar a reușit să mă facă să mă întreb dacă nu cumva sunt responsabil pentru ce i s-a întâmplat vecinului meu, chiar dacă eu știu că nu sunt. Este o persoană absolut diabolică.

Dintr-odată sunt copleșit de nevoia irepresibilă de a-mi înfige degetele în gâtlejul ei sfrijit. Sunt mult mai puternic decât ea. Nu trebuie decât să strâng ceva mai tare și n-o să-i mai văd în veci zâmbetul ăla batjocoritor.

Ar fi atât de ușor…

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la femeia aceea medium, care a venit la noi înainte de-a o găsi pe Whitney. Părea foarte sigură că voi înjunghia pe cineva chiar aici, în living. A spus că m-a văzut ghemuit deasupra trupului neînsuflețit al Kristei. Frica din ochii ei era reală – îndeajuns de reală încât să-i spună Kristei să plece cât mai poate. La momentul acela, am crezut că totul e o mare prostie.

Dar dacă femeia avea dreptate? Sau a intuit măcar o parte din adevăr?

Dacă viziunea ei a fost reală, dar a greșit în privința fetei care zăcea moartă pe podea?

Fac un pas în spate, șocat de propriile gânduri. N-o să înjunghii pe nimeni. Nici nu încape discuție în privința asta. Ce naiba îmi face Whitney asta?

— O să… o să merg la culcare, bombăn în barbă.

Nu sunt obosit, dar trebuie să plec de-aici. Trebuie să mă îndepărtez de Whitney înainte de-a face vreun gest pe care să-l regret.

Pornesc cât pot de repede pe scări, spre dormitorul meu, simțind permanent ațintită asupra mea privirea lui Whitney.

35

A doua zi dimineață mă trezesc cu o mahmureală cumplită.

Capul îmi bubuie ca pe vremuri, la douăzeci de ani, după vreo beție crâncenă. Nu am mai avut de ani buni o mahmureală ca asta și pe atunci obișnuiam să beau mult mai mult. De când am început relația cu Krista, mi-a trecut și cheful să mai ies cu prietenii, și să dau dintr-o beție în alta.

Sper că va reveni curând acasă.

Sunt încă în pat când aud soneria de la intrare. Apuc perna de lângă mine și mi-o apăs pe față, sperând ca oricine-o fi la ușă să se care sau să răspundă Whitney. Însă când aud soneria pentru a doua oară, îmi dau seama că nu se va întâmpla nici una, nici alta. În plus, trebuie să merg la serviciu. Nu sunt deloc preferatul lui Kenny.

Într-un final reușesc să mă ridic din pat, împleticindu-mă, ceea ce-mi întețește durerea de cap. Am gura ca lipită cu aracet. Nu știu cum o să fac față astăzi la serviciu. Ar trebui să sun și să spun că sunt bolnav, chestie pe care o detest. Cândva eram foarte mândru de etica mea profesională.

Ies din cameră și aud niște voci venind de la parter. Se pare că până la urmă a deschis Whitney și cel care a venit e vreun cunoscut de-al ei. Acum, că nu mai trebuie să mă duc eu să răspund, mă îndrept direct spre baie și fac pipi timp de cinci minute lungi.

De data asta, înainte de a coborî la parter îmi trag pe mine o pereche de pantaloni de trening. Dacă a venit cineva în vizită la Whitney, parcă aș prefera să nu fiu în chiloți. Deși chestia asta e ciudată, pentru că pe ea n-o vizitează *niciodată* nimeni. A ieșit în oraș de câteva ori, dar nu a invitat pe nimeni aici. Nici măcar o dată. Nu are niciun prieten – sau, mă rog, n-am văzut eu să aibă. Oare ăsta nu-i semn clar de sociopatie?

Când ajung la jumătatea scării, o văd pe Whitney vorbind încet cu cineva, în living. Îi atinge ușor brațul, îmi ia o secundă să-mi dau seama cine este și trebuie să clipesc de câteva ori, fiindcă nu sunt convins că văd bine.

E Malcolm.

Poartă costum și cravată, căci se află probabil în drum spre o altă zi plină la Coble & Roy, făcând munca pe care ar fi trebuit s-o fac eu. Cobor iute restul treptelor, ignorându-mi bubuiturile din cap. Ce caută Malcolm aici? A venit să-mi vorbească despre Krista? Sau are de-a face cu Coble & Roy? Și de ce stă de vorbă cu Whitney ca și cum ar fi prieteni vechi?

Înainte să apuce ei să mă vadă, rămân o vreme pe scară, încercând să aud despre ce vorbesc. Însă nu reușesc să prind nimic din conversație. Mai cobor o treaptă, ținându-mi respirația și străduindu-mă să fac cât mai puțin zgomot.

— Blake! mă strigă Malcolm. Salut, salut, salut!

M-a prins.

— Salut!

Cobor și restul treptelor, incapabil să simulez măcar un zâmbet fals.

— Ce se petrece aici?

Malcolm și Whitney schimbă câteva priviri, lucru pe care-l găsesc extrem de ciudat. Whitney își îndeasă mâinile în buzunarele hainei, îi aruncă un zâmbet lui Malcolm și se îndreaptă spre ușă.

— Trebuie să plec la serviciu, spune ea. Te las să vorbești cu Blake.

Despre ce naiba e vorba?

— De unde te știi cu Whitney? întreb eu pe un ton cât pot de lejer.

Ezită o fracțiune de secundă.

— Lucrează la braserie, la Cosmo. Îmi place la nebunie locul ăla.

Pare a avea sens, Doar că nu pricep ce tot aveau de vorbit împreună. Totuși, nu pot întreba de-a dreptul.

— Deci despre ce e vorba?

— Ascultă, Blake.

Își îndeasă în buzunarele trenciului pe care-l poartă peste costum.

— Vreau să mă scuz pentru cum m-am purtat când am ieșit împreună la Cooper. Știu că în ultima vreme ai trecut prin multe, iar eu m-am purtat ca un nesimțit.

— OK…

Scuzele lui par sincere, dar momentul ales e foarte ciudat.

— Deci de asta ai venit? Ca să-ți ceri scuze?

Malcolm se scotocește prin buzunarele trenciului. La început îmi spun că încearcă să găsească ceva de spus în continuare, dar apoi îmi dau seama că,

de fapt, caută ceva anume. După câteva secunde, scoate o cutiuță din catifea albastră și simt cum mă lasă inima.

— Nu, murmur eu. Nu.

— Îmi pare foarte rău, Blake, spune el.

— Nu.

Fac un pas înapoi, ca și când cutia din catifea albastră ar fi otrăvită.

— Nu vreau să primesc aia din mâna ta. *Nu* așa se pune capăt unei logodne.

— Nu s-a terminat de tot.

Încearcă să-mi pună mâna pe umăr, dar mă scutur violent.

— A spus că are nevoie de spațiu și vrea să primești înapoi inelul. A spus… crede că banii obținuți din vânzarea lui te-ar putea ajuta s-o scoți la capăt cu ratele, o vreme.

Urăsc că are dreptate. Banii pe care i-aș obține din vânzarea inelului mi-ar mai asigura o lună sau două. Dar după aceea? Tot voi ajunge să pierd tot.

— Blake…

Pe chipul lui Malcolm se citește o expresie plină de milă.

— Tot mai simte ceva pentru tine. Trebuie doar să-i dai un pic de timp.

Înghit cu greu nodul din gât.

— Te rog să pleci.

— Blake…

— Pleacă… și gata. *Acum.*

În ultimii zece ani, am plâns o singură dată, la moartea mamei. Însă sunt pe cale s-o fac și acum. Și nu vreau să se întâmple în fața lui Malcolm.

Așază cu blândețe cutiuța din catifea pe masa de cafea. Îmi aruncă o ultimă privire și se strecoară afară.

În secunda în care ușa se închide după el, mă prăbușesc pe canapea și îmi acopăr fața cu mâinile. Nu. *Nu.* Nu se poate termina în felul ăsta. Trebuie s-o văd. Trebuie să-i vorbesc.

Scot telefonul din buzunar. Înainte să apuc să mă răzgândesc, îi trimit un mesaj:

Trebuie să ne vedem, Krista.

Pe ecran apar din nou punctulețele acelea și îmi țin respirația, sperând că îmi va răspunde. Nădăjduiesc să-mi spună că e de acord să ne vedem.

Nu cred că-i o idee bună.

Prostii. Dacă ea crede că se poate despărți de mine prin intermediul lui Malcolm, o să mai primească ceva la pachet. Mă uit la ceas – curățătoria se deschide abia peste trei ore. Categoric se află încă acasă. Cu mâinile tremurând, îi mai trimit un mesaj:

Vin chiar acum la Becky. Trebuie să te văd.

Mă holbez la ecran, așteptând să mă amenințe că sună la poliție. Nu știu ce-o să fac dacă o să-mi spună una ca asta. Nu vreau să mă aresteze, mai ales că mă îngrijorează deja bănuielile pe care e posibil să i le fi stârnit detectivului de aseară. Așa încât adaug:

Te rog.

Strâng telefonul în mână așteptând răspunsul ei, care sosește după câteva secunde:

OK. Vino peste o oră.

Am timp exact cât să fac și un duș.

36

Apartamentul lui Becky și Malcolm se află la mică distanță de mers pe jos de casa mea, așa că după ce ies de la duș îmi pun pantofii sport și pornesc spre ei.

Ajung în dreptul clădirii cu cinci minute înainte de ora stabilită. Aștept afară, dând ture pe trotuar, până când oamenii încep să-mi arunce priviri ciudate. Scot telefonul și folosesc camera ca să mă asigur că arăt OK, dar adevărul este că par un pic răvășit. Chiar dacă abia am ieșit de la duș, am părul ud și ciufulit de la vânt și-mi dau seama că mi-am mai pus și tricoul pe dos.

Îl scot de pe mine, ceea ce presupune câteva manevre ciudate, pentru că am și o haină pe deasupra. Reușesc să-l întorc și apoi mi-l trag peste cap. Îmbrac iar jacheta și realizez brusc că în fața mea se află o femeie cu părul blond platinat, care mă privește fix.

— *Blake?* rostește ea dintr-o răsuflare.

Luat ca din oală și având în vedere că părul îi arată diferit față de ultima dată când am văzut-o – o fi mai scurt? mai lung? —, îmi ia câteva secunde până o recunosc pe fosta mea iubită.

— Gwen?

— *Chiar* tu ești.

Gwen pare uluită, cu toate că mie mi se pare că nu m-am schimbat prea mult față de acum doi ani, când mă vedeam cu ea.

— *Ce faci* acolo?

— Aveam tricoul…

Gesticulez neajutorat spre tricou.

— În fine… ăăă… tu ce mai faci, cum îți merge?

Scoate pieptul în față și e dificil să nu observ că tricoul ei categoric nu este pe dos. Și nici nu mai miroase a țigări. Mă întreb dacă a reușit să se lase.

— Minunat, să știi, spune ea și sesizez în voce un ton care mă surprinde. Am fost promovată la job și săptămâna trecută m-am logodit.

Apoi îmi înfige drept în față un diamant enorm.

Nu înțeleg de ce-mi aruncă în ochi succesele astea, fiindcă *ea* a fost cea care s-a despărțit *de mine,* efectiv fără motiv. Mă rog, mai degrabă a început o ceartă tâmpită în urma căreia ne-am despărțit. Nu știu dacă ea crede că poartă vina pentru această despărțire, însă din felul în care mă privește, nu pare să-mi poarte sentimente prea calde și cordiale.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Gwen.

Și chiar așa și e – mai mult sau mai puțin. N-am de gând să încep să-mi enumăr și eu reușitele, printre care se evidențiază concedierea de la job și faptul că am fost părăsit de iubită.

— Pare că-ți merge grozav.

Mă măsoară din privire.

— Iar ție pare că…

Nu-și termină propoziția. N-are decât.

Mă uit la ceas – s-a făcut timpul să urc.

— În fine, mă bucur că te-am văzut, dar trebuie să plec.

Îmi aruncă o privire stranie, pe care nu mă străduiesc prea mult s-o înțeleg.

— Da, și eu la fel. Atunci… ăăă… ne mai vedem, Blake.

Sunt gata să pariez pe o mie de marafeți pe care nu-i am că n-o s-o mai văd vreodată.

Întâlnirea neașteptată cu fosta mea iubită nu prea m-a pregătit moral pentru revederea cu Krista. Eram anxios și înainte de asta, iar acum mă simt mult mai rău. Dacă, peste doi ani, dau pe neașteptate peste Krista pe stradă și abia dacă o s-o recunosc? Gândul ăsta face să mi se strângă inima.

Uitasem că blocul unde locuiesc Becky și Malcolm are portar, așa că încercarea mea de a-mi croi drum cu forța înăuntru probabil că n-ar fi funcționat. Din acest motiv, mă bucur că, după ce-mi rostesc numele, portarul îmi face semn cu mâna să intru. Cât urc cu liftul până la etajul doisprezece, bat neîncetat în podea cu piciorul drept și rezist cu greu tentației de a mă învârti ca un leu în cușcă.

Ajung în fața ușii apartamentului și mă izbește drept în față aroma de scorțișoară. Categoric am stresat-o rău pe Krista, fiindcă face fursecurile ei cu scorțișoară. Aroma lor îmi provoacă un val de nostalgie – îmi este atât de

dor de ea! Sunt și mai hotărât s-o recuceresc. Îndrept umerii și bat ferm la ușă.

Eram absolut convins că Becky va sta în prag, pe post de gardian, așa că mă surprinde un pic s-o văd pe Krista deschizând ușa. Și-a strâns părul blond-rozaliu în obișnuitul ei coc dezordonat, are buzele roz, ca vata de zahăr, și pare și ea un pic obosită și răvășită, cinstit să fiu. Însă asta o face și mai frumoasă.

N-a trecut decât o săptămână de când am văzut-o și mi se pare că parcă a trecut un an. Nu-mi doresc decât s-o trag spre mine și s-o strâng într-o îmbrățișare de nivelul zece.

— Krista, spun cu voce sugrumată.

Nu cred că ochii ei plini de lacrimi sunt doar în imaginația mea.

— Bună, Blake.

Am în buzunarul hainei inelul cu diamant. Sunt gata să i-l înapoiez.

— Pot să intru? o întreb.

Trage adânc aer în piept.

— Bine. Doar un minut.

Când intru în apartament, simt și mai tare mirosul de scorțișoară. O urmez pe Krista în bucătărie, unde își pune o mănușă termorezistentă și scoate din cuptor o tavă cu fursecuri proaspăt făcute. Apoi așază tava lângă alta, unde se răcește încă o șarjă de prăjiturele. A copt *o grămadă.* E limpede că-i nefericită.

— Miros grozav, îi spun. Ca întotdeauna.

Reușește să zâmbească vag, dar nu-mi oferă un fursec.

— Mulțumesc.

— Mi-e dor de fursecurile tale.

— Mulțumesc.

— Mi-e dor *de tine,* Krista.

Își ferește privirea, cu obrajii îmbujorați.

— Blake…

— Te rog, mai dă-mi o șansă.

Dau s-o prind de mână, dar se ferește, ca să n-o ajung.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine și Whitney. Jur pe viața mea.

— Cred că nu s-a întâmplat nimic, oftează ea, dar chiar și așa, ești obsedat de femeia aia într-o manieră absolut nesănătoasă. Numai despre ea vorbești, Blake!

— Nu-i adevărat.

— Ba e foarte adevărat. Te porți de parc-ar fi diavolul în persoană, dar nu este decât un om ca oricare altul. Un om *drăguț.*

Strâng din dinți.

— Whitney o fi multe lucruri, dar numai drăguță *nu* este. De fapt…

De fapt, cred că există posibilitatea ca Whitney să-l fi ucis pe domnul Zimmerly.

Cred că este posibil ca la noi în living să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

Cred că s-ar putea ca Whitney să încerce să-mi însceneze o crimă.

În timp ce rostesc aceste cuvinte în mintea mea, îmi dau seama cât de nebunesc sună. Whitney să-mi însceneze o crimă? E complet ridicol. Nu pot spune așa ceva cu voce tare. Dacă Krista chiar crede că sunt obsedat de Whitney, aș înrăutăți lucrurile dacă i-aș spune ce cred cu adevărat. Chiar adevărat fiind.

— Îmi fac griji pentru tine, Blake.

Se încruntă atât de tare, încât i se unesc sprâncenele.

— Îmi fac griji că… pierzi contactul cu realitatea. Sunt înfricoșată. Ești atât de paranoic, încât nu asculți nimic din ce-ți spun.

OK, categoric nu-i pot spune că o bănuiesc pe Whitney că l-a ucis pe domnul Zimmerly.

— Sunt bine, Krista, insist eu. Jur că sunt bine. Singurul motiv pentru care n-aș fi bine este plecarea ta de acasă.

— Trebuia să plec, se încruntă ea din nou. Îmi pare rău, dar ți-ai pierdut complet controlul. Nu mai puteam face față.

— La ce să faci față? i-o întorc eu.

— Blake…

— Vorbesc serios! La ce te referi?

Nici nu-mi dau seama că ridic tonul până când n-o văd pe Becky apărând brusc în spatele meu, cu brațele încrucișate la piept. Își drege sonor vocea.

— Cred că e timpul să pleci, Blake, spune ea.

Mă uit când la una, când la cealaltă. Becky se uită la mine, iar Krista pare doar tristă. Nu e corect. N-am greșit cu nimic. N-am înșelat-o niciodată pe Krista și faptul că Whitney pune lucruri la cale nu este doar rodul imaginației mele.

Krista poate că nu mă crede, dar eu știu că femeia aia are ceva cu mine. M-a luat la țintă efectiv din clipa când s-a mutat la noi.

Fac apel la Krista:

— Putem să mai stăm un pic de vorbă, te rog?

— Nu, răspunde Becky cu voce categorică.

Nu înțeleg de ce trebuie să stea ea de pază.

— E momentul să pleci. De asemenea…

Becky mă cântărește de sus până jos din privire.

— Ți-ai pus tricoul cu fața în spate.

Cobor privirea și văd eticheta în față. Fir-ar să fie. Probabil că l-am răsucit când l-am întors de pe dos pe față. Cât de complicat poate fi să te îmbraci cu un nenorocit de tricou?

— Bine, cedez eu. O să plec.

Mă uit spre tava de fursecuri puse la răcit pe blat. Oare o să mai apuc vreodată să gust din bunătățile pregătite de Krista?

— Stai.

Trebuie să-mi fi observat expresia, pentru că apucă spatula de pe blat.

— Stai să-ți dau câteva fursecuri – să ai pe drum.

Sunt destul de sigur că n-o să fiu în stare să le mănânc, pentru că sunt ultimul lucru pe care-l am de la ea, dar o las să mi le împacheteze. Îmi întipăresc în minte momentul acesta, privindu-i degetele subțirele cum apucă prăjiturile de pe tavă – unghiile vopsite cu un lac roz-pal, care-i face mâna să pară și mai fragilă. Strecoară vreo șase fursecuri într-o pungă cu sigilare și o închide, ca să rămână proaspete. Face un pas în față și-mi pune punga în buzunarul hainei.

Este un gest de o intimitate stranie, care mă face să cred că, în ciuda tuturor celor petrecute, există totuși o șansă ca noi doi să fim iar împreună, într-o bună zi.

Măcar dacă aș putea scăpa de Whitney.

— La revedere, Blake.

— La revedere, Krista, reușesc să îngaim.

Se întinde spre mine și mă îmbrățișează cam la nivelul șapte, destul de strâns ca să-mi mai dea încă o mică speranță. O țin și eu în brațe îndeajuns încât Becky să-mi arunce o privire dezaprobatoare. Însă Becky n-are decât să se ducă naibii.

Într-un fel sau altul, o să-mi recâștig iubita.

37

Primul lucru pe care-l fac la întoarcerea acasă este să mă asigur că Whitney nu-i aici. După ce mi-e limpede că sunt singur, îmi iau laptopul și mă așez pe canapea. Aștept să pornească și deschid cazierul lui Whitney, pe care l-am descărcat pe hard-disk înainte de mutarea ei aici, acum aproape cinci luni.

Nu conține prea multe. Cazierul confirmă că n-a fost niciodată arestată sau închisă. Nu există mandate de arestare active. Practic, acest document spune că, și dacă Whitney o fi comis vreo infracțiune vreodată în viața ei, nu a fost prinsă până acum.

Dar nu aceasta e informația pe care o caut.

Verificarea antecedentelor menționează și locul unde s-a născut. Telmont, o localitate din New Jersey de care n-am auzit niciodată. Mă uit pe Wikipedia. Unde se menționează că este un mic orășel din ținutul Sussex, cu o populație de cincisprezece mii de suflete. Se află cam la două ore cu mașina de Manhattan.

N-am fost niciodată acolo. Sunt absolut sigur de asta. Dar există ceva în legătură cu numele acestui orășel care îmi atrage atenția.

O cercetare un pic mai amănunțită dezvăluie că așezarea e atât de mică, încât n-are decât un liceu. Accesez site-ul liceului Telmont, unde apare și un număr de telefon.

Mă uit la cifrele de pe ecranul laptopului. Nu știu exact ce naiba fac. Doar pentru că Whitney s-a născut în Telmont, New Jersey, nu înseamnă că a și făcut liceul acolo. Când eram la Becky, am observat că ea și Krista mă priveau de parcă mi-aș fi pierdut mințile – de parcă le-ar fi fost *frică* de mine iar acum, când stau aici, pe canapea, căutând online licee din New Jersey, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva aveau și ele un pic dreptate.

Cu toate astea, instinctul meu îmi spune că aici se petrece ceva.

Telefonul abandonat pe măsuța de cafea începe să vibreze. Îl apuc și simt cum mi se întoarce stomacul pe dos când văd cine mă sună. Rahat – este Kenny. Am uitat complet să sun la serviciu și să spun că sunt bolnav. Apăs butonul de pe ecran, ca să preiau apelul.

— Porter, latră el în receptor. Unde ești? Știi că în douăzeci de minute avem întâlnirea aia cu Haywood.

La fostul meu job, eu aș fi condus întâlnirea aia. Acum fotocopiez diferite documente și torn cafea în căni. Și iau notițe, firește.

— Îmi pare rău. Sunt foarte bolnav. Nici n-am putut să mă dau jos din pat de dimineață.

La capătul celălalt urmează o tăcere lungă.

— Ești bolnav?

— Da, m-a lovit când să mă trezesc. Febră, frisoane. Chestii de-astea nasoale de tot.

— Știi ceva, îmi spune el, Davidson te-a văzut pe stradă azi-dimineață. Când era în vest, pe drum spre metrou.

Oare e posibil? *Am fost* în vest, când m-am dus acasă la Becky și Malcolm. Dar Davidson e un mare nemernic și ar fi capabil să inventeze așa ceva doar ca să-mi facă mie necazuri.

— Zicea că-ți scoseseși tricoul de pe tine, adaugă Kenny.

OK, categoric eu eram ăla.

— Oh, e tot ce reușesc să îngaim.

— Deci nu ești bolnav.

— Eu doar…

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să împărtășesc problemele mele personale unui șef care deja mă antipatizează.

— Am avut o dimineață dificilă. Am nevoie de o zi liberă.

— Lucrul pe care nu-l apreciez absolut deloc este minciuna, îmi spune pe un ton sever. Puteai cere o zi liberă. Și puteai s-o faci la *începutul* zilei, de exemplu. În schimb, a fost nevoie să te sun eu, fiindcă n-ai catadicsit să-ți faci apariția, iar când te-am sunat, m-ai mințit. Însă după lucrurile pe care le-am auzit despre tine, presupun că n-ar trebui să mă surprindă.

— Îmi… îmi pare rău, bâigui eu.

— Nu vrei să vii azi la job? Bine. Dar să nu te mai deranjezi să vii nici mâine.

— Kenny…

— O să-ți trimitem lucrurile prin poștă. La revedere, Porter.

Apoi îmi închide telefonul în nas.

M-a concediat. Nu-mi vine să cred. De fapt, îmi *vine* să cred, pentru că nu arătam prea mare entuziasm nici când mă duceam la birou. Nu pot păstra nici măcar un job temporar.

O să spună și agenției că am fost concediat. Și ce-o să urmeze după aceea? Habar n-am. Presupun că-mi vor găsi un alt post, la fel de degradant. Categoric voi fi nevoit să vând casa.

Cumva, Whitney este în spatele tuturor acestor lucruri. Doar că nu înțeleg cum și de ce.

Mă reîntorc la ecranul laptopului. Liceul Telmont. Este încă dimineață, deci categoric o să-i găsesc acolo dacă sun. Și pot face atâta lucru.

Apăs cele zece cifre pe ecranul telefonului. Începe să sune imediat. Strâng telefonul în palma transpirată brusc. Nu știu exact ce fac, dar trebuie să încep de undeva. Am nevoie de mai multe informații despre Whitney Cross, iar acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul de unde să-mi încep cercetările.

După ce sună de câteva ori, de la capătul celălalt îmi răspunde o voce plăcută de femeie.

— Liceul Telmont, ciripește ea.

Îmi dreg vocea.

— Da, alo. Mă numesc… John Sanders. Am în vedere angajarea unei persoane și încerc să obțin o copie după foaia matricolă. Candidata mi-a spus că ați putea dumneavoastră să mi-o trimiteți.

— Da, sigur că se poate, spune femeia pe ton vesel, doar că o să avem nevoie de acordul scris al fostei noastre eleve.

Fir-ar să fie, am avut eu o presimțire că asta va spune.

— Păi vi l-am trimis prin fax azi-dimineață. Nu l-ați primit?

Spre ușurarea mea, începe să râdă.

— Oh, ba probabil că da. Azi am primit un teanc de acte prin fax și n-am apucat încă să le verificăm pe toate. Sunt sigură că e printre ele.

— Categoric ar trebui să fie, o asigur eu.

O aud pe fundal cum tastează ceva.

— Cum se numește candidata?

— Whitney Cross.

Bătăile în tastatură încetează brusc.

— Whitney Cross?

— Corect.

— Whitney Cross a candidat pentru un job?

— Da. E vreo problemă?

Aud cum femeia de la celălalt capăt trage adânc aer în piept.

— Poate că nu e treaba mea să vă spun asta, dar…

— Ce este?

— Dacă Whitney candidează la un job în compania dumneavoastră, vă recomand cu căldură să alegeți alt candidat.

Strâng telefonul mai tare în mână.

— De ce?

Vocea femeii coboară câteva tonuri.

— Whitney Cross… este extrem de periculoasă. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș ține cât mai departe de ea.

38

Whitney Cross este extrem de periculoasă.

Mi-ar fi prins foarte bine să am această informație *înainte* de-a o lăsa pe Whitney să se instaleze în casa mea.

— Periculoasă? chițăi eu în receptor.

— Îmi pare rău, domnule…

Îmi ia o secundă să-mi amintesc numele fals pe care i l-am spus.

— Sanders.

— Domnule Sanders, se corectează ea. Nu vreau să răspândesc zvonuri. Și, oricum, s-a întâmplat acum multă vreme.

— Are referințe foarte bune.

Lucru adevărat, de altfel. Am vorbit personal cu șeful lui Whitney de la braserie, precum și cu o prietenă care a spus că i-a fost colegă de cameră, iar amândoi au lăudat-o peste măsură. *N-am cunoscut până acum persoană mai drăguță și mai responsabilă,* mi-a zis șeful ei.

— Oh, sunt convinsă, spune femeia. Whitney s-a priceput dintotdeauna să facă oamenii să spună ce vrea ea să spună.

— Dar cum de v-o amintiți? A terminat liceul acum ceva vreme.

— N-aș putea uita *în veci* ce-a făcut Whitney. Credeți-mă.

— Deci… ăăă…

Mă foiesc pe canapea.

— Ce-a făcut, mai exact? Are un cazier curat.

— Păi da, îmi imaginez că așa e, recunoaște femeia. Whitney se pricepea de minune și să rămână cu mâinile curate. Vă pot trimite foaia matricolă, ca să vedeți că are note foarte bune. Era extrem de deșteaptă.

— Dar?

— Era și foarte manipulatoare, spune ea cu voce joasă. Una dintre fetele acelea înconjurate tot timpul de prieteni, dar îți dădeai seama că niciunul nu era prieten *adevărat.* Și, dacă cineva făcea ceva ce nu-i plăcea ei, își făcea un scop în sine din a-i distruge viața.

— Să-i distrugă viața?

— Ei, sunt doar niște presupuneri, domnule Sanders.

Brusc, nu mai pare dispusă să-mi ofere și alte amănunte.

— Nu vreau să răspândesc zvonuri pe seama ei. Poate că s-a schimbat.

Dimpotrivă, femeii acesteia pare să-i placă *la nebunie* să răspândească zvonuri. Nu trebuie decât s-o fac să vorbească.

— Tot ce-mi spuneți rămâne confidențial, o liniștesc eu. Dar candidează pentru o poziție importantă și trebuie să mă asigur că este persoana potrivită.

— Oh! Înțeleg.

— Așa încât, dacă este ceva ce-ar trebui să știu, aș aprecia dacă mi-ați spune. Mi-ați face o mare favoare.

— Da, înțeleg.

Coboară atât mai mult vocea, încât sunt nevoit să ciulesc zdravăn urechile ca s-o aud.

— Uitați, au existat o grămadă de povești despre isprăvile din adolescență ale lui Whitney, dar eu n-am fost martoră la niciuna dintre ele. N-am văzut cu ochii mei de ce este capabilă până la dezastrul cu iubitul ei din clasa a douăsprezecea.

— Iubitul ei?

— Îl chema Jordan Gallo, continuă femeia. Un puști destul de simpatic. Jucător de fotbal. Se vedea cu Whitney cam de un an. Și apoi se pare c-a înșelat-o cu altă fată – știți cum sunt băieții. Drama obișnuită din liceu, pe care o vezi de un milion de ori. S-au despărțit, iar ea și-a făcut un scop în viață din a-l distruge pe băiat.

— Oh.

Nu pare așa de grav. După cum a spus și ea, pare o dramă tipică din anii de liceu. Sunt surprins că femeia aceasta și-o amintește și după cincisprezece ani.

— Domnule Sanders, Jordan Gallo s-a aruncat de pe acoperișul școlii.

Încremenesc.

— Poftim?

— Fata aia l-a *terorizat,* șoptește femeia la telefon, îmi amintesc că l-am văzut cu câteva zile înainte de-a se sinucide și arăta îngrozitor. De parcă ar fi fost bântuit de o fantomă.

— Cum adică l-a terorizat?

— Am auzit doar zvonuri. Sunt doar o biată secretară de școală.

Șoapta a devenit aproape imposibil de auzit și trebuie să apăs telefonul pe ureche.

— Chiar după despărțire, a fost prins trișând; i-au găsit în rucsac subiectele pentru un examen care urma să vină, deși băiatul s-a jurat că n-are habar cum au ajuns acolo. Nu a fost exmatriculat, însă a fost exclus din echipa de fotbal. Fotbalul era totul pentru el și încerca să obțină și o bursă la facultate. Ceea ce, desigur, nu s-a mai întâmplat.

Face o pauză, ca și când ar fi rămas atârnată în amintirea aceea.

— Iar apoi a venit momentul când Jordan și-a deschis dulapul și l-a găsit fojgăind de insecte.

Aproape c-o aud la telefon cum se înfioară de scârbă.

Povestea lui Jordan Gallo este diferită de a mea, și totuși ciudat de familiară.

— Dar asta nu e tot, adaugă secretara. Chiar dacă Jordan începuse să se poarte ciudat cu puțin timp înainte de-a muri, părinții lui au insistat că n-ar fi fost în stare să se sinucidă.

— Ei ce credeau că s-a întâmplat?

— Se pare că Jordan și Whitney obișnuiau să urce pe acoperiș, ca să fie singuri, îmi explică ea. Părinții lui au susținut că ea l-a împins și a făcut ca totul să pară o sinucidere.

— Asta e…

Tușesc.

— Uau! E teribil ce-mi spuneți. A fost acuzată de ceva?

— Părinții au încercat să meargă la poliție și să ceară să fie cercetată această pistă, spune femeia. Dar Whitney a dispărut. Pur și simplu a fugit din oraș. Nici n-a mai catadicsit să termine liceul. Nici măcar părinții ei n-au știut unde a plecat – sau cel puțin așa au pretins.

— Oh!

— Am fost convinsă că a plecat din țară, cade femeia pe gânduri. Părea genul de persoană care să-și dorească să călătorească prin lume. În orice caz, a trebuit să plece din oraș pentru că aici se încinsese cam tare atmosfera. Dacă ar fi rămas, probabil că ar fi fost acuzată.

— Ei bine, acum se află în Manhattan, spun eu cu voce slabă. Deci…

— Oh, Doamne, v-am împuiat capul, așa e? oftează secretara. Uitați ce e, nu voiam să vă supăr. Toate astea nu sunt decât zvonuri și evenimentele

s-au petrecut acum multă vreme.

Cu toate astea, Whitney nu s-a schimbat deloc.

— Nu-i nicio problemă, reușesc eu să îngaim. Categoric este important ce mi-ați spus.

— Mai doriți și foaia matricolă, domnule Sanders?

— Ăă, da. Da, ar fi grozav.

Îi recit numărul meu virtual de fax, care-mi trimite documentele primite direct în contul de e-mail. Secretara deosebit de îndatoritoare de la liceu își ia la revedere și-mi urează succes, iar eu rămân să aștept faxul cu foaia matricolă a lui Whitney.

După ce închid telefonul, încerc să-mi liniștesc tremurul mâinilor. Mă duc la baie să-mi dau cu niște apă pe față și, când mă uit în oglinda de deasupra chiuvetei… observ că arăt ca o epavă. Am părul ciufulit și slinos, cearcăne vinețiii sub ochi și par cu zece ani mai bătrân decât acum câteva luni. Chiar și dinții pare că și-au pierdut strălucirea aceea perlată pe care-o aveau înainte.

Mă întreb cum arăta iubitul lui Whitney înainte de-a se prăbuși în gol de pe acoperiș.

Bietul Jordan Gallo, ce puști nefericit! A comis un singur păcat împotriva lui Whitney Cross, iar ea l-a pus să plătească prețul suprem.

Și acum îmi face și mie același lucru. Doar că, în acest caz, nu înțeleg motivul.

Mă șterg pe față și mă îndrept spre bucătărie. Am un chef nebun de-o bere, doar ca să mă liniștesc nițel, dar sunt conștient că este abia zece dimineața. Nu vreau s-o apuc pe drumul ăsta. Aleg să-mi pun un pahar cu apă de la robinet. Cât timp îmi umplu paharul, alung o musculiță ce mă bâzâie în față. În ultima vreme, muștele au revenit în număr și mai mare, și în soiuri diverse. Mă întreb dacă nu cumva Whitney a mai pitit niște fructe putrede pe undeva, prin bucătărie. O cred în stare.

De data asta, observ că muștele s-au adunat pe lângă spațiul liber dintre dulapurile de bucătărie și frigider, lat cam de șapte-opt centimetri – îndeajuns încât să strecori acolo un măr sau o pară putredă, ceva de genul ăsta. Trebuie să fie ceva în locul acela. Sunt sigur de asta.

Scot telefonul din buzunar și aprind lanterna. O îndrept spre spațiul cu pricina și, firește, zăresc ceva ce seamănă cu o pungă de hârtie îndesată între dulap și frigider.

Pe de-o parte, sunt tentat s-o las acolo. Nu mai vreau să am de-a face cu larve și viermi – cel puțin nu acum. Însă când mă aplec să mă uit mai bine, simt o putoare care-mi întoarce stomacul pe dos. Miroase altfel și mult mai rău decât punga cu fructe.

Ce naiba e acolo?

Mă las pe vine lângă frigider. Bag mâna în spațiul de lângă el, încercând să apuc punga de hârtie. Dar nu am brațul destul de lung. Nu ajung până acolo. Mai am nevoie de câțiva centimetri.

Mă ridic și scotocesc printr-unul dintre sertare, de unde scot un polonic. Revin lângă frigider și de data asta folosesc polonicul ca să aduc punga mai aproape, s-o scot de-acolo. După câteva încercări, reușesc s-o apuc de un colț și s-o trag afară.

Dacă mai aveam în mintea mea vreun dubiu că orice-ar fi în punga aia e sursa mirosului și a muștelor, îndoiala aceea s-a spulberat. Chiar înainte să apuc să mă uit înăuntru, duhoarea de putreziciune mă copleșește de tot. Insectele se luptă să ajungă cât mai aproape de conținutul pungii, oricare ar fi el.

Trebuie să mă uit înăuntru. Trebuie să știu ce e în pungă. Nu vreau, dar trebuie să văd.

„Fii bărbat, Blake. Cât de rău poate să fie?”

Încă îmi tremură mâinile. Cercetez atent interiorul pungii de hârtie maro, încercând să văd mai bine fără să vărs conținutul pe blatul din bucătărie. Pare că sunt trei obiecte micuțe, fiecare cam de șapte-opt centimetri lungime.

Ce mama dra…

Oh, Dumnezeule.

Oh, *Dumnezeule.*

Este mult mai rău decât am crezut.

39

Î n pungă nu sunt fructe putrezite.

Aș vrea să fi fost asta. Ar fi fost mult mai bine.

În pungă sunt *degete.*

Îmi ia mai bine de o secundă ca să-mi dau seama. Pentru că degetele sunt decolorate și umflate și, *totodată,* nu te aștepți să deschizi o pungă de hârtie și să găsești trei degete înăuntru. Chiar dacă te aștepți la ceva îngrozitor, nu te aștepți la *asta.*

Însă ce mă face să-mi pierd cumpătul cu totul sunt unghiile vopsite cu lac roz.

Mi se strânge stomacul și sunt năpădit de un val copleșitor de greață. Prins între punga cu cele trei degete și norul de muște care-mi dă târcoale, cred c-o să mi se facă rău. Însă trag adânc aer în piept, în câteva respirații adânci și șuierătoare, și îmi revin. Mă rog, sunt cât poate fi de OK un ins care ține în mână o pungă de hârtie cu trei degete înăuntru. Simt cum mă furnică propriile degete.

După ce-mi recapăt controlul asupra propriului corp, bag mâna în buzunar după telefon. Tastez o cifră, apoi încă una, însă mă opresc înainte de-a o apăsa pe ultima.

Poate că n-ar trebui să sun la poliție.

Prea pare gestul evident pe care l-ar face cineva în situația asta. Aceste degete aparțin unei ființe omenești și sunt destul de sigur că n-au fost aduse aici, în casă, cu permisiunea persoanei respective. Cum să explic poliției așa ceva? *Păi da, mă uitam și eu prin bucătărie și am găsit trei degete. Ce ziceți de chestia asta?*

Totodată, nu mă pot abține să nu mă gândesc la domnul Zimmerly și la felul cum micul său accident s-a dovedit a nu fi deloc un accident, la cum dovezile încep să indice faptul că aș fi responsabil de asta.

Dacă și degetele acestea conduc tot spre mine? Nu știu cum ar fi posibil așa ceva. La urma urmelor, nu știu pe nimeni care să fi fost ucis sau dat

dispărut – mă rog, în afară de domnul Zimmerly, dar sunt destul de sigur că el avea toate degetele. Și mai există și pata aceea ciudată de sânge de pe parchet, pe care n-am reușit încă s-o îndepărtez de tot. Este posibil ca și asta să fie tot opera lui Whitney?

Așez punga pe blatul din bucătărie. Ca în transă, îmi accesez e-mailul de pe telefon, căci am primit un mesaj nou în inbox. Este foaia matricolă a lui Whitney, de la liceul Telmont. Numele îmi sună în continuare familiar. Aș putea să jur că l-am mai auzit undeva. Navighez prin document și, exact așa cum mi-a spus secretara la telefon, văd pagini întregi cu discipline școlare și note mari. Dar nu mă interesează nimic din toate acestea. În toată foaia matricolă nu există decât o singură informație care-mi atrage atenția.

Adresa de acasă a lui Whitney.

Iată unde locuia pe când era în liceu. Și există o șansă destul de bună ca familia ei să locuiască încă acolo. Simt că în povestea lui Whitney este mai mult decât a știut să-mi spună secretara și sunt disperat să capăt niște răspunsuri. E ceva important ce nu știu despre Whitney Cross, iar locul ei de baștină s-ar putea să fie cheia.

Trebuie să vorbesc cu părinții. Trebuie să înțeleg de ce-mi face asta.

Am varianta să-i sun, dar e posibil să nu-mi răspundă la întrebări prin telefon. Nu, trebuie să mă duc personal acolo.

Introduc adresa în aplicația cu hărți din telefon. Până în Telmont faci cam două ore cu mașina. Mă uit la ceas. Dacă plec acum, ajung pe la amiază. Firește, n-am mașină, iar asta complică lucrurile. Telmont nu este genul de oraș accesibil cu transportul public. Și cine știe dacă părinții lui Whitney mai locuiesc la aceeași adresă? Poate că au plecat deja din oraș, așa cum ar face oamenii normali a căror fiică este acuzată de crimă.

Ar trebui să sun la poliție. Asta ar face o persoană normală care respectă legea, atunci când găsește dosite prin bucătărie părți dintr-un corp omenesc.

Doar că mie nu-mi iese deloc din minte povestea lui Jordan Gallo. A bietului puști care a îndrăznit s-o înșele pe Whitney Cross. N-am niciun dubiu că ea a fost responsabilă pentru moartea lui și că a reușit s-o facă să pară sinucidere. Am sentimentul că, dacă o să sun la poliție, o să ies din casă încătușat.

La naiba! O să merg până la Telmont.

40

Chestia cu transportul chiar o să fie problematică. Mai precis, nu am mașină și e scump să închiriez.

De cele mai multe ori, e o problemă să deții automobil propriu când locuiești în Manhattan. Străzile sunt periculoase, locurile de parcare, pe sponci și transportul public ajunge peste tot. Așa că nu există niciun motiv să te complici cu așa ceva.

Mulți dintre foștii mei prieteni de la Coble & Roy aveau totuși mașini. Vehicule luxoase pe care le foloseau drept simbol al statutului lor social și cu care mergeau în călătorii de plăcere, în weekend. Fiind crescut într-o familie săracă, nu m-am îndurat niciodată să cheltuiesc o avere pe un Porsche care să stea oricum adăpostit în garaj în cea mai mare parte a timpului. Însă nu am mai ținut deloc legătura cu vechii prieteni, așa că nu pot să-i sun din senin și să-i rog să-mi împrumute mașina.

Singura persoană pe care o știu și care are și mașină e Malcolm. Cu greu se poate spune despre noi că suntem prieteni, dar poate că, după ce mi-a furat jobul și mi-a adus vestea că m-a lăsat logodnica, o să se simtă și el dator cu o faptă bună. Din fericire, am numărul de telefon al lui Malcolm salvat în telefon.

Înainte de a face orice altceva, îndes la loc, unde am găsit-o, punga cu degetele umane. În felul acesta, în caz că se întoarce acasă, Whitney n-o să-și dea seama că am descoperit ce-a ascuns în bucătărie. Manevra asta mă face să mă simt cu un pas înaintea ei.

Deși prin minte îmi trece un gând fugar că amprentele mele se găsesc acum peste tot pe pungă. Caut numărul de telefon al lui Malcolm și dau să apăs pe el, însă apoi ezit, amintindu-mi cum pălăvrăgea amical cu Whitney azi-dimineață. Treaba aia a fost foarte ciudată. Pe de altă parte, are sens și explicația lui, că o știe de la braserie. Nu există niciun motiv să n-am încredere în el. În ultima vreme cam bănuiesc pe toată lumea.

În cele din urmă apăs pe buton. Sună de câteva ori. S-ar putea să nu-mi răspundă. La urma urmelor, cel mai probabil este la serviciu. Eu sunt singurul ratat fără job. Dar am măcar libertatea mea – deocamdată.

— Alo? îmi inundă urechea vocea gravă a lui Malcolm. Blake? Tu ești?

Îmi dreg vocea.

— Ăă, da.

— Este totul în regulă, omule?

— Da, categoric.

Asta s-ar putea să fie cea mai mare minciună pe care am spus-o în viața mea.

— Uite ce, am nevoie de o favoare.

— Sigur. Despre ce e vorba?

— Te rog să-mi împrumuți mașina ta.

— Mașina mea?

Pare uluit.

— De ce ai nevoie de mașina mea?

— Am nevoie să fac un drum în afara orașului.

— Unde?

— Nu departe. Doar până în New Jersey.

— *Jersey?*

Nu s-ar fi arătat mai surprins de-atât nici dacă i-aș fi spus că plec pe Lună.

— De ce te duci *acolo?*

— În vizită la un prieten.

— Dar ce zici de varianta cu TRENUL?

— Este un pic… mai departe.

Țin încă în mână foaia matricolă a lui Whitney, deja mototolită în pumnul meu stâng.

— Unde ai mașina? În garajul de la bloc?

— Da, dar…

Ezită.

— Nu știu ce să zic de chestia asta, Blake. Te trezești așa, dintr-odată, că trebuie să mergi la mama dracului, în New Jersey? Și dacă ai un accident, nici măcar nu știu dacă mă acoperă asigurarea. Tu ai asigurare?

Evident că nu am. De ce-aș avea, din moment ce n-am mașină?

— Conduc foarte prudent. Îți promit că totul va fi în regulă.

— Îmi pare rău, frate.

Oftează.

— Aș vrea să te ajut, dar… nu cred că asta e o idee bună. Însă ia ascultă, ce-ar fi dacă am ieși să bem ceva și să discutăm despre asta sau…

— N-am nevoie să ies *să beau ceva*! îl reped eu. Am nevoie de *mașină.*

N-ar fi trebuit să țip la el. Îmi dau seama, din tăcerea care se lasă, că s-a supărat. Dacă aș fi avut vreo șansă cât de mică să vrea să mă ajute, acum am spulberat-o și pe aia.

— Sigur ești OK? mă presează el.

— Las-o baltă, mormăi în receptor, apoi închid.

Ok, Malcolm n-are de gând să-mi împrumute mașina. Însă nu-i nicio problemă. Pot închiria ceva. N-am nevoie de el.

Într-un fel sau altul, o să reușesc. O să duc lucrurile până la capăt și dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac.

41

Până la urmă, închiriez o Corolla.

Costă mai mult decât eram dispus să cheltuiesc, dar n-o să fie așa de grav dacă returnez mașina până la finalul zilei, ceea ce ar trebui să pot face. Și, oricum, am plătit cu cardul de credit, iar factura va veni peste vreo două săptămâni. E o problemă pentru viitorul Blake.

A trecut deja de ora prânzului când reușesc să mă aștern la drum. E mai aglomerat decât mă așteptam, însă pe autostradă conduc cât de repede am curaj. Țin ochii pe GPS-ul din telefon, iar inima îmi bate tot mai tare cu fiecare kilometru lăsat în urmă.

Ajung în Telmont cam pe la 3.30 după-amiaza. Așa cum mă așteptam, este un orășel liniștit, cu străzi înguste și o mulțime de căsuțe cu gard din scânduri. Îmi amintește de micul oraș din apropiere de Cleveland, unde am locuit în copilărie împreună cu familia mea. Abia am așteptat să scap de acolo și să fac ceva cu viața mea, dar acum simt în suflet un ghimpe de nostalgie. N-ar fi fost chiar atât de rău să trăiesc și ca adult într-un astfel de loc și am sentimentul că i-ar fi plăcut și Kristei.

Poate că, după ce toate astea se vor fi terminat, o să ne mutăm împreună undeva, în afara orașului. S-o luăm de la capăt într-un alt loc, unde costul vieții nu e atât de nebunesc. Asta, cu condiția să o pot recuceri.

De aceea mă aflu aici. Ca să înțeleg care-i treaba cu Whitney și s-o pot recâștiga pe Krista de partea mea.

Și, în plus, să-mi dau seama ce naiba caută degetele alea la mine în bucătărie.

GPS-ul mă direcționează spre o casă vopsită în galben-pal, cu un gard care încercuiește parțial peluza din față. Locul e foarte pitoresc – genul de căsuță unde orice copil ar fi fericit să crească, înconjurat de o grămadă de frați și surori, poate și cu un câine sau doi. E greu de imaginat cum ar putea cineva care a copilărit într-o astfel de casă să se transforme într-o persoană ca Whitney.

Parchez lângă bordură, aproape de casă. Îmi trebuie câteva minute să mă îmbărbătez, dar într-un final ies din mașină și mă îndrept spre ușa din față, pictată într-o nuanță de galben mult mai aprinsă decât restul casei – aș zice cam stridentă. Aproape că ți-e și greu s-o privești.

Spun în gând o rugăciune scurtă, apoi apăs pe butonul soneriei. Și aștept.

După un minut, îmi este limpede că n-o să-mi deschidă nimeni. Mă uit în jur, ca să văd dacă mă zărește cineva, apoi arunc o privire pe fereastra de lângă ușa de la intrare. Înăuntru este întuneric. Nu-i nimeni acasă.

O apuc înapoi pe alee, spre stâlpul unde e cocoțată cutia poștală. Mai arunc o privire împrejur, apoi deschid cutia. Verific primul plic din teanc și constat că este destinat unei anume Jeannette Cross.

Asta înseamnă că am nimerit în locul potrivit. Aici a crescut Whitney Cross și aici locuiesc în continuare părinții ei.

Ei bine, mi-a luat două ceasuri să ajung aici, așa că n-o să plec până când nu reușesc să vorbesc cu cineva. Dacă n-au plecat în vreo călătorie, presupun că vor veni acasă până diseară.

Așa că mă întorc la mașina mea închiriată și aștept. Mă las pe spate în scaun și închid ochii pentru o clipă.

Sunt groaznic de obosit, dar nu-i nicio șansă să reușesc să adorm. Ar fi imposibil, mai ales că de fiecare dată când închid ochii văd acele trei degete cu unghii vopsite roz, aruncate în punga din hârtie maro. Cui aparțin acele degete? Chestia asta mă bântuie îngrozitor.

Apoi mă lovește un gând care-mi provoacă fiori reci pe șira spinării.

Ar putea fi degetele Kristei?

Nu, e imposibil așa ceva. Doar am văzut-o azi-dimineață: apoi am venit acasă și am găsit degetele în bucătărie. Da, am venit pe jos și am mers agale, dar nu văd cum ar fi putut Whitney s-o ucidă pe Krista, să-i taie degetele și apoi să le ascundă în bucătărie. Nu e fizic posibil.

Oare?

Nu, nu, nu. Nu se poate. Degetele erau… adică sunt aproape sigur că erau în descompunere. Așa încât, și dacă Whitney ar fi reușit imposibilul, tot n-ar putea fi degetele Kristei. Deși n-am apucat să mă uit bine la ele. N-am văzut bine decât lacul ăla de unghii, care se întâmpla să fie în același roz-bombon, de vată de zahăr, pe care-l purta și Krista în dimineața asta, când a scos fursecurile din tavă să mi le pună la pachet.

Scot telefonul cu mâna tremurând și îi dau un mesaj:

Ești bine?

Nu trebuie să-mi răspundă. Nu trebuie să facă nimic altceva decât să-mi citească mesajul și să văd bifa aceea care înseamnă „citit”.

Însă bifa nu apare. Mesajul nu este nici măcar livrat la destinatară.

OK, încep să fiu paranoic. Da, sunt destul de sigur că erau degetele unei femei și da, lacul de unghii era în aceeași nuanță cu a celui purtat de Krista, dar tot nu văd cum ar putea fi chiar degetele ei. Krista este bine. Am văzut-o azi-dimineață. Este *bine.*

Iar dacă nu este, o s-o ucid pe Whitney cu mâinile goale.

42

Aștept în mașină de peste o oră.

La un moment dat, mi s-a făcut foame. Am sărit peste micul-dejun, iar la prânz n-am mâncat decât o pungă de chipsuri de la un magazin din apropierea reprezentanței de mașini închiriate. După prima oră de așteptare, îmi amintesc de punguța cu fursecuri de la Krista. Îmi propusesem să le păstrez, dar stomacul îmi ghiorăie îndeajuns de insistent încât să mă decid să mănânc câteva. Aroma de scorțișoară îmi invadează gura și simt cum mi se pune un nod în gât. Sper că nu sunt ultimele fursecuri pe care mi le-a făcut vreodată.

Gândul acesta aproape că mă sufocă.

În ultima oră, m-am uitat de nu știu câte ori la telefon, ca să văd dacă mi-a răspuns. Până acum, niciun semn. Trebuie să am încredere că nu există nicio posibilitate ca acele degete să fie ale ei. Pur și simplu, nu a fost timp suficient. Krista este foarte bine. Doar că…

Nuanța de roz a lacului de unghii semăna foarte bine cu cea pe care o purta ea azi-dimineață. Sunt aproape sigur. De fiecare dată când mă gândesc, mi se strânge stomacul.

De ce nu-mi răspunde la mesaj?

Când se face aproape cinci după-amiază, văd un Chevrolet intrând pe aleea de acces a căsuței galbene. Mă las în jos în scaun și mă uit cum din mașină coboară o femeie cu părul blond-închis, cam la șaizeci de ani, care se îndreaptă spre ușa de la intrare. Trebuie să fie mama lui Whitney. Seamănă un pic cu ea.

Mai aștept câteva minute. Nu vreau să dau buzna peste femeie în secunda în care a intrat în casă. O să-i dau timp să se descalțe și să-și tragă sufletul. Apoi, după ce se liniștește și ea, o să mă duc să bat la ușă. Între timp, mai mănânc un fursec.

După ce trec zece minute de când a intrat în casă, ies și eu din mașină. Exact ca mai devreme, o pornesc pe aleea ce duce la intrare, de data asta

știind că o să-mi răspundă cineva la ușă. Sper doar să nu-mi spună ceva ce nu vreau să aud.

Apăs pe butonul soneriei și dinăuntru răzbate foșnet de pași. Nu m-am gândit deloc cum s-o abordez pe mama lui Whitney. Am în minte câteva povești de rezervă, dar mi se pare că niciuna nu ține. Dacă-și dă seama că vreau s-o prostesc, o să-mi trântească ușa în nas și cu asta s-a terminat.

Îmi răspunde o femeie care presupun că e doamna Cross. Mai de aproape, nu mi se mai pare că Whitney seamănă atât de tare cu ea – probabil a luat mai mult de la tatăl ei. De departe i-am dat cam șaizeci de ani, dar acum, când suntem față în față, deslușesc limpede rețeaua de riduri ca o plasă de păianjen din jurul ochilor și privirea bântuită care-mi amintește de imaginea mea din oglindă.

În momentul acela, mă hotărăsc să-i spun adevărul.

— Doamna Cross?

Îmi aruncă o privire prudentă.

— Da…

— Eu sunt Blake Porter. Și… uitați care e situația. Acum cinci luni, am luat în gazdă o persoană pe nume Whitney Cross. Și eu…

Preț de o clipă simt că nu mai pot continua, căci îmi vin în minte toate lucrurile îngrozitoare care mi s-au întâmplat de când s-a mutat Whitney în casa mea iubită. Mâncarea putrezită din bucătărie. Faptul că m-a părăsit Krista. Uciderea domnului Zimmerly. Iar acum degetele acelea retezate, aparținând Dumnezeu știe cui. („Te rog, nu Kristei.”) Este absolut copleșitor. Și, cu toate că în momentul în care am plecat la drum credeam că aici voi găsi răspunsul, acum nu mai sunt sigur de asta.

Dacă întâlnirea aceasta nu rezolvă absolut nimic?

Doamna Cross ridică privirea spre mine și pare să vadă același lucru pe care l-am văzut și eu la ea. Întinde mâna și mi-o așază pe umăr, iar mie îmi trece prin minte un singur gând: „Femeia aceasta mă înțelege.”

— Intrați, domnule Porter, spune ea. Trebuie să stăm de vorbă.

43

Doamna Cross se oferă să-mi ia haina, dar prefer s-o țin pe mine, simțind că există o mică posibilitate să fiu nevoit s-o șterg de-aici. Mă conduce în living și mă invită să mă așez pe o canapea de un alb imaculat, cu perne mari și pufoase.

La fel ca restul casei, și livingul arată confortabil și cochet. Mi-e ușor să mă imaginez stând aici, în miez de iarnă, cu șemineul duduind și o cană de cacao caldă în mână.

Mama lui Whitney se așază vizavi de mine, pe o sofa de două locuri din același set alb, fără să mă slăbească o clipă din ochi. Începe să vorbească pe un ton măsurat, iar tremurul ușor din voce e singurul care arată într-adevăr ce simte.

— Deci locuiești sub același acoperiș cu Whitney, repetă ea.

— Da.

Coboară privirea, netezind cu grijă o cută de pe fusta bej.

— Am crezut că a murit. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrece.

Este șocant să auzi o femeie vorbind cu atâta lejeritate despre moartea propriei fiice. Însă acum, cunoscând-o pe Whitney, nu-i deloc surprinzător.

— Am nevoie de ajutor, continui eu. Îmi distruge viața și habar n-am de ce.

— Chiar pare ceva ce-ar face Whitney.

Îmi aruncă un zâmbet fără pic de umor.

— Însă dacă s-a decis să-ți distrugă viața, are un motiv. Mereu există un motiv.

N-am nicio idee care-ar putea fi motivul acela. N-am văzut-o în viața mea, până în ziua în care s-a ivit la noi la ușă, căutând o cameră de închiriat. Da, am fost nepoliticos cu ea la braserie, dar nu mi se pare ceva atât de grav. Trebuie să existe un alt motiv.

— Dă-mi voie să-ți spun o istorioară despre fiica mea, începe doamna Cross, îndreptându-se de spate. Am și un băiat, mai mic. Pe când el avea

patru ani, iar ea șapte, băiatul i-a stricat din greșeală o jucărie. Nu a făcut-o intenționat – avea *patru* ani. A doua zi i-am dus pe amândoi la locul de joacă, iar ea a așteptat să ajungă amândoi până în punctul cel mai înalt al unor schele de cățărat și l-a împins de acolo. Joey mi-a povestit ce s-a întâmplat cât timp i-au pus mâna în ghips, la urgență.

Își încrucișează picioarele.

— Când am confruntat-o mai târziu pe Whitney în legătură cu asta, nu mi-a răspuns decât: „Așa pățești dacă nu ești atent.” Ca urmare, după aceea am dus-o la terapie, însă nu i-a plăcut, așa că i-a pus capăt.

— I-a pus capăt?

În privire îi apare o expresie abătută.

— A început să-mi fure lucruri – obiecte la care știa că țin foarte mult, precum colierul cu diamante al bunicii sau o scrisoare veche de la răposatul meu tată. Apoi le distrugea, lăsând resturile într-un loc unde știa că le voi găsi.

— Isuse!

— Am învățat să fiu foarte prudentă în preajma fiicei mele, domnule Porter. Și crede-mă când îți spun că n-a fost cel mai rău lucru pe care l-a făcut. Nici pe departe.

Înghit cu greu. Dacă aș fi știut măcar o parte din lucrurile astea – oricât de puțin din ele – înainte de-a o lăsa pe Whitney să se mute la noi în casă… Acum am bănuiala că am deschis o ușă care nu mai poate fi închisă.

— Am auzit și despre Jordan Gallo.

Femeia tresare.

— Da, a fost o situație îngrozitoare.

— Ea a… Adică, dumneavoastră credeți că ea a fost cea care…

— Dacă ea l-a ucis?

În ochii doamnei Cross se ivește o luminiță amuzantă și, preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva ce naște din pisică șoareci mănâncă.

— Doar Whitney știe răspunsul la această întrebare. Mă rog, Whitney și Jordan. Dacă ar trebui să-mi dau cu părerea, aș zice că da, cred că ea l-a împins de pe acoperiș. Însă nu pot spune cu certitudine. Whitney are un fel anume de-a te face atât de nefericit, încât sinuciderea pare dintr-odată o opțiune rezonabilă.

Vorbele ei mă cutremură până în adâncul sufletului, dacă mă gândesc la ultimele luni.

— Da.

— Dacă n-ar fi fost ea, soțul meu s-ar afla încă printre noi.

Coboară privirea.

— N-a mai putut să reziste. A făcut atac de cord la o lună după dispariția lui Whitney.

— Când a dispărut unde s-a dus?

— La început n-am știut, răspunde doamna Cross. Și nici acum nu știu sigur. Familia Gallo a făcut mult scandal pe tema asta, deci n-o condamn că a vrut să plece de-aici. Am dat-o dispărută, dar poliția a considerat că a fugit de-acasă și, din moment ce nu exista niciun mandat de arestare pe numele ei, nici nu s-a obosit prea mult s-o caute.

Înclină capul gânditoare.

— Categoric a plecat din țară la un moment dat. La trei ani după ce a dispărut, ne-a trimis o carte poștală din Braga, Portugalia.

Braga, Portugalia. La fel ca numele Telmont, și acesta îmi aprinde niște beculețe în minte. De ce nu-mi pot aminti mai bine? E atât de frustrant!

— Dar am știut că a revenit în cele din urmă în Statele Unite, adaugă ea.

— De unde ați știut? A luat legătura cu dumneavoastră?

— Nu.

Doamna Cross se apleacă în față, ca și când s-ar pregăti să-mi spună un secret.

— Pentru că, la șase ani după aceea, fata cu care o înșelase Jordan a fost găsită moartă.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea să spună. Iubitul din liceu o înșală pe Whitney cu altă fată și pe el îl ucide imediat, apoi așteaptă *șase ani* și o ucide și pe ea. Pentru o infidelitate tâmpită, de liceu.

Asta înseamnă să fii bolnav cu capul rău de tot.

— Așa că trebuie să înțelegi, domnule Porter, spune femeia, că, dacă i-ai făcut ceva lui Whitney, nu va renunța niciodată. Nici după un an, nici după zece. Indiferent cât îi ia, o să se asigure că ai plătit prețul.

Îmi îngrop fața în mâini. Nu pricep. N-am văzut-o în viața mea înainte de a se muta la noi, cu atât mai puțin să fi comis vreun păcat capital împotriva ei. De ce-mi face asta? De ce?

— Ești bine? mă întreabă doamna Cross cu blândețe. Pot să-ți aduc ceva? Un pahar cu apă?

Ridic privirea și dau din cap.

— Aș vrea niște apă. Mulțumesc.

Mă cuprinde o deprimare cumplită. Sperasem ca venirea aici să-mi rezolve toate problemele, dar n-a rezolvat nimic. Doamna Cross nu știe mai bine decât mine cum să-și controleze fiica. Și tot nu pricep de ce m-a luat Whitney în colimator.

Doamna Cross mă lasă singur în living și dispare în bucătărie. Mă ridic ca să-mi întind picioarele și mă îndrept spre șemineu, pe a cărui poliță sunt așezate câteva poze înrămate. Una cu doamna Cross și un bărbat despre care presupun că este răposatul ei soț. Încă una, cu un bărbat cam la douăzeci de ani – probabil fiul ei.

Are și o fotografie de familie făcută, se pare, cu mult timp în urmă. Doamna Cross pare cu cel puțin cincisprezece ani mai tânără. Între cei doi părinți stau doi adolescenți – o versiune mult mai tânără a bărbatului din cealaltă poză și o fată adolescentă. Mă uit țintă la poză preț de o clipă și simt cum în stomac îmi urcă o senzație de vomă.

Ce mama dracului se petrece aici?

Doamna Cross revine cu paharul cu apă. Îmi desprind ochii de la fotografia de familie și mă întorc să mă uit la ea. Împung cu arătătorul spre poză.

— Cine e *aia?*

— E o poză de familie, spune ea pe un ton defensiv. Doar pentru că fiica mea a făcut lucruri îngrozitoare, nu înseamnă că trebuie s-o uit de tot.

— Dar…

Clatin din cap.

— Cine e fata aia din poză?

Femeia se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— E Whitney. Fiica mea.

— Dar… nu este…

Mă răsucesc să cercetez iar poza, ca să mă asigur că nu e de vină imaginația mea. Apoi mă uit iar la doamna Cross. Și acum sesizez asemănarea.

— Domnule Porter?

Doamna Cross încrețește fruntea.

— Ești bine, tinere?

Nu, nu sunt deloc bine. Sunt departe de-a fi bine și situația nu-i nici măcar amuzantă.

Pentru că adolescenta din acea fotografie nu este femeia care locuiește în camera de închiriat din casa mea, cea care mă terorizează de luni de zile. Cea care-și spune Whitney Cross. Nu, adolescenta din poză este cu totul altcineva.

Este *Krista.*

44

Capul mi se învârte fără oprire.

Preț de o clipă, vederea mi se îngustează ca într-un tunel și trebuie să mă țin de polița șemineului ca să nu mă prăbușesc. Doamna Cross pare un pic panicată. Poate regretă că m-a invitat înăuntru.

— Domnule Porter? spune ea pe un ton îngrijorat.

— Eu…

Trag de câteva ori aer în piept, încercând să nu-mi pierd cunoștința.

— Eu doar…

Cum e posibil ca persoana aceea îngrozitoare descrisă de doamna Cross să fie Krista *mea?* Este ridicol. Nu are niciun sens.

Și totuși…

Într-un fel, chiar are sens. Are cât de poate de mult sens.

Oh, nu!

În minte îmi vine un gând îngrozitor. Trebuie să ies de-aici. Situația tocmai a devenit din rea, extrem de rea.

— Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine, doamnă Cross, îi spun. Dar trebuie să…

Pare să înțeleagă. Mă conduce spre ieșire și o șterg de-acolo cât de repede pot, icnind în aerul proaspăt, însă trebuie să mă așez urgent. Da, am nevoie de asta, și trebuie să mai fac un lucru: să dau un telefon. Cât mai repede, imediat.

Mă îndrept în fugă spre mașină. Mă așez și încep să caut un anumit număr în telefon. Nu e ușor, având în vedere cât de tare îmi tremură mâinile. Găsesc numele Stacie Parker și apăs pe el, ca s-o sun pe asistenta fostului meu șef.

„Te rog, răspunde. Te rog.”

După ce sună de câteva ori, intră mesageria vocală. Nu răspunde. Poate că n-a pățit totuși nimic. Uneori, oamenii nu răspund la telefon în timpul zilei.

Capul mi se învârte atât de tare, încât abia dacă pot gândi limpede. Trebuie să mă concentrez din răsputeri ca să-mi stăpânesc tremuratul mâinilor și să deschid aplicația de Facebook de pe telefon. Îi găsesc imediat profilul, cu chipul acela drăguț și zâmbitor. Apăs pe el și observ că ultima postare nu-i aparține lui Stacie. Este un anunț făcut de altcineva și recunosc numele colegei ei de apartament.

Încă încercăm să dăm de Stacie. Dacă are cineva vreo informație sau a auzit de ea, vă rugăm să ne dați îndată de știre! Încă sperăm că va reveni acasă, bine și sănătoasă!

Doar că Stacie n-o să mai vină acasă, nici bine și nici sănătoasă. Și atunci când o vor găsi, vor constata că-i lipsesc trei degete cu unghiile vopsite în roz.

Rahat. Rahat, rahat, rahat.

S-a întâmplat o singură dată. Doar o *singură* dată. Nu a însemnat nimic. Lucram atât de mult, încercând să obțin promovarea aia, iar ea era mereu acolo, așa că pur și simplu… am călcat strâmb.

O prostie cât casa. Am știut-o și atunci și, imediat după aceea, i-am spus lui Stacie că nu se va mai întâmpla niciodată. Eram pur și simplu recunoscător că n-a aflat Krista.

Doar că, se pare, Krista știa. A știut în tot acest timp. Credeam că totul este *bine* între noi. Urma să ne căsătorim, pentru numele lui Dumnezeu!

Îndes telefonul în buzunarul hainei, încercând să-mi dau seama ce naiba să fac mai departe. Când să scot mâna din buzunar, simt înăuntru un petic de hârtie pe care nu l-am observat până acum. Îl scot și descopăr o foaie smulsă dintr-un carnețel și împăturită de câteva ori.

Ce-i chestia asta?

Despăturesc hârtia, pe care sunt câteva rânduri scrise de mână. Cineva a scris cu cerneală neagră un bilețel. De fapt, seamănă teribil cu scrisul meu de mână. Eu sesizez diferența, dar un observator oarecare probabil că n-ar vedea-o.

> *Îmi pare rău pentru tot. N-am făcut față pierderii jobului – a fost mult prea mult pentru mine. Nu mai pot continua, după ce am luat atâtea vieți. Am decis că e mai bine să-i pun capăt chiar acum.*
>
> *Blake*

Ăsta este cumva un *bilet de sinucigaș?*

Oare mi l-a strecurat Krista în buzunarul hainei? Dacă mă gândesc la ce i-a făcut iubitului ei din liceu, pare să fie un *modus operandi* al ei. Doar că eu nu-s mort, așadar de ce găsesc un bilet de sinucigaș în buzunar? N-are niciun sens. La ce folosește un astfel de bilet din moment ce sunt încă în viață?

Când o să mă întorc în oraș o să dau peste Krista așteptându-mă pe acoperișul casei, gata să mă împingă? Sau o să mă aștepte în bucătărie, înarmată cu un cuțit? Orice-ar fi plănuit, acum îi cunosc jocul. N-o să-i dau ocazia să mă scoată țap ispășitor și să facă să pară o sinucidere. Și-a ratat șansa.

Doar dacă nu cumva…

Întorc iute capul spre locul pasagerului. Punga se află încă pe scaun, dar n-a mai rămas în ea decât un fursec.

Fursecurile.

Krista știa că vin s-o văd. Știa că sunt pe drum și primul lucru de care s-a apucat dimineață a fost să coacă fursecuri. Știa c-o să le mănânc – sunt preferatele mele.

Băga-mi-aș!

Deschid larg portiera Corollei. Sar din mașină și mă îndrept direct spre niște tufe de la marginea proprietății Cross. Apoi îmi îndes arătătorul pe gât până când îmi dau lacrimile. Însă nu mă opresc. Nu pot să mă opresc până nu-mi vomit tot conținutul stomacului în țărâna de sub tălpi.

PARTEA A II-A

KRISTA (NĂSCUTĂ WHITNEY CROSS)

Nu-ți face griji. Au meritat-o amândoi.

45

CU OPT LUNI ÎNAINTE

Iau prânzul cu Becky la braseria Cosmo.

Becky este o persoană foarte potrivită să ți-o faci prietenă. Ori de câte ori cunosc pe cineva cu care aș putea să mă împrietenesc, îi evaluez calitățile și defectele. Becky este incredibil de loială – genul de prietenă care să mă ajute într-o bună zi să îngrop un cadavru, dacă va fi nevoie de așa ceva, ceea ce, retrospectiv, a fost nevoie în cazul meu. De asemenea, este mult mai puțin atrăgătoare decât mine, așa că nu va reprezenta o tentație pentru un eventual partener. Din acest motiv, i-am cultivat prietenia încă de la revenirea mea în țară, din Portugalia. Ba chiar l-am convins pe Blake să-i găsească ratatului ăluia de bărbat al ei un job la el în companie.

— Deci tu și Blake ați fixat data nunții? mă întreabă ea scufundând un cartof prăjit în movilița de sos din farfurie. Sunt categoric de părere că toamna e cel mai bun anotimp ca să te căsătorești. Toată lumea crede că vara e mai bine, însă toamna devreme este *mult* mai frumos.

— Blake a fost foarte ocupat la serviciu, spun eu. Abia dacă am avut timp să ne sărbătorim logodna.

— Oh, fac pariu că ați sărbătorit-o, îmi face ea cu ochiul. Nu-și poate lua mâinile de pe tine. Și este atât de *sexy*! Ești foarte norocoasă, Krista.

Știu deja că Becky îl consideră pe Blake sexy, din felul nerușinat în care flirtează cu el. Dar are dreptate – chiar sunt norocoasă. La urma urmelor, Blake are tot ce ți-ai putea dori. Este inteligent și, pe deasupra, motivat și de succes. Dacă o să întemeiez o familie împreună cu el, ne va oferi tot ce avem nevoie, lucru grozav având în vedere că eu abia mă târăsc de la o lună la alta cu salariul de la curățătorie. Este și de treabă, dar nu într-atât încât să-l calce alții în picioare. Este loial – nu l-am prins niciodată uitându-se la alta. Și are o parte foarte tandră, chiar dacă n-o să recunoască vreodată. Îmi oferă cele mai grozave îmbrățișări pe care le-am primit vreodată de la

cineva, iar când mă cuprinde în brațe simt iubirea pe care o emană din toată ființa lui.

Abia aștept să ne căsătorim și să-mi petrec toată viața alături de el.

Ospătărița se apropie de masa noastră. Este foarte drăguță și are un aer foarte proaspăt, la fel ca mine, și îmi trece prin minte gândul că e genul de fată de care Blake s-ar putea îndrăgosti dacă nu m-ar iubi deja pe mine. Cu atât mai rău pentru ea.

Apoi citesc numele de pe ecusonul prins în tricou:

Whitney.

Vechiul meu nume. Îmi plăcea nespus când eram mai tânără și am detestat că a trebuit s-o iau de la capăt cu un nume nou. Dar nu puteam să-mi asum niciun risc – familia lui Jordan Gallo nu glumea deloc. Cu toate astea, mă încearcă nostalgia ori de câte ori cunosc pe cineva pe nume Whitney. Dintotdeauna am sperat ca în viitor, la un moment dat, să fiu din nou Whitney Cross, când lucrurile se vor mai liniști nițel.

— Să vă aduc ceva la desert? ne întreabă noua Whitney.

Becky ridică o sprânceană spre mine, dar scutur din cap.

— Doar nota, te rog.

— Imediat! spune Whitney.

Mă încântă entuziasmul ei. Am lucrat și eu ca ospătăriță și e de-a dreptul epuizant. Ea are o mulțime de clienți și tot reușește să-și păstreze zâmbetul pe buze. Deși mă întreb dacă nu cumva e atât de binevoitoare doar pentru că managerul pare să vină direct spre noi, cu o expresie acră pe față.

— Domnișoară Cross, spune el cu voce mohorâtă. Putem să vorbim un moment, te rog?

Domnișoară *Cross?*

Poftim?

Fata ne aruncă un zâmbet, în semn de scuză.

— Îmi pare rău, doar o clipă și mă întorc imediat cu nota.

Se îndepărtează în grabă și o aud pe Becky că-mi spune ceva, însă nu pot să mă concentrez. Fiindcă managerul tocmai i s-a adresat cu formula „domnișoară Cross”. O cheamă Whitney Cross.

Ăsta e numele *meu.*

Și nu este chiar un nume comun. Din câte știu, eram singura cu numele ăsta prin zonă. Iar acum a mai apărut una. Și nu doar asta, dar are cam vârsta mea. Înălțimea și alura mea. Ba chiar seamănă cu mine, dacă nu te

uiți prea atent, iar părul ei are culoarea părului meu înainte de a începe să-l vopsesc.

Asta este… interesant.

— Krista? mă atenționează Becky, spunându-mi pe nume.

În fine, nu chiar pe numele meu, ci pe celălalt, pe care mi l-am luat când n-am mai putut fi Whitney.

— Ești bine? Pari teleportată în altă parte.

— Ha?

Mă străduiesc din răsputeri să mă concentrez din nou la chipul rotund al lui Becky.

— Scuze. Pur și simplu am o grămadă de lucruri în minte.

— Și o să ai mult mai multe când o să planifici nunta cu Blake, mă tachinează ea.

Însă nu mă mai pot concentra defel la conversație. Trebuie să aflu cine e fata asta. Trebuie să aflu dacă mi-a furat numele.

Iar pentru asta am nevoie de Elijah.

46

Chiar dacă n-am mai vorbit de peste un an cu Elijah Myers, când îl anunț că aș vrea să ne vedem, spune că e disponibil într-o oră.

Ne întâlnim în locul obișnuit: un parc relativ liniștit în centrul Manhattanului, destul de îndepărtat de locuințele noastre, ale amândurora. N-am fost niciodată acasă la Elijah, dar știu că locuiește în Brooklyn. De câte ori ne întâlnim, vine cu trenul D către oraș.

Mă așteaptă pe o bancă în parc, purtând aceeași șapcă de baseball cu sigla Linux și cu pinguin pe care o are încă din liceu și care pare să fi cunoscut și zile mai bune. Barbișonul e un pic mai îngrijit decât ultima dată când l-am văzut, însă altminteri arată la fel ca întotdeauna. Abia dacă s-a mai împlinit și el un pic față de cum era în liceu.

Când mă vede, se ridică să mă întâmpine, cu ochii sclipind în felul acela în care sclipesc mereu când ne întâlnim după mai multă vreme.

— Whitney! mă strigă el.

— Krista, îl corectez, cu toate că în sinea mea mă înnebunesc când îmi spune Whitney.

E singura persoană care-mi mai zice așa.

— Desigur, iartă-mă, se corectează el repede. Doar că… mă bucur foarte mult să te văd.

Arată ca și când ar vrea să mă îmbrățișeze, dar n-o face și mă bucur. Elijah și cu mine n-avem genul acela de relație, deși sunt convinsă că lui i-ar plăcea s-o avem. Totuși, nu-și face iluzii. Știe că treaba asta nu-i de nasul lui.

Ne așezăm amândoi pe bancă, iar Elijah se trage de gulerul tricoului imprimat cu inscripția „Carnegie Mellon”. Mă privește curios prin ochelarii cu rame subțiri.

— Deci care-i problema? mă întreabă el. De ce ai nevoie?

— Tu ce crezi, spun eu cât de încet pot, există vreo șansă să fi început cineva să-mi folosească numele?

— În niciun caz, îmi răspunde el. Când am obținut cartea de identitate pentru Krista Marshall, numele era absolut curat. Am verificat de mai multe ori. Nu-l folosește nimeni altcineva.

Când am plecat de acasă, la șaptesprezece ani, el a fost cel care m-a ajutat să obțin noile acte. Era cel mai mare tocilar IT-ist de la noi din liceu și prin școală umblau zvonuri despre talentele lui de hacker. Ne-am cunoscut în clasa a noua, la orele de informatică, pe când eu credeam că o să merg la facultate și o să am o carieră în domeniu. N-a fost să fie. Însă l-am cunoscut pe Elijah, iar asta a fost cea mai importantă relație pe care mi-am făcut-o vreodată.

— Nu, îi explic eu, mă refer la Whitney Cross. Ar fi posibil să-mi folosească altcineva vechea identitate?

Întrebarea îl pune un pic pe gânduri. Apreciez că nu încearcă pur și simplu să-mi alunge îndoielile și îngrijorările. În privința asta, Elijah este foarte atent.

— Este posibil, recunoaște el. Whitney Cross a fost trecută pe lista persoanelor dispărute și tu n-ai mai folosit de multă vreme numele ăsta. Și am curățat de pe internet toate mențiunile despre tine și Jordan. Dacă o persoană caută o identitate alternativă, a ta e la îndemână.

Nu e răspunsul pe care îmi doream să-l aud.

— Oh!

Elijah se încruntă.

— De ce mă întrebi? Există vreo persoană pe care o bănuiești că-ți folosește numele?

Ezit, căci nu vreau să spun mai mult decât e nevoie. Iar Elijah are tendința de a pune prea multe întrebări.

— Poate.

— Aș putea să fac o mică cercetare, se oferă el.

Dau să protestez, dar adaugă:

— N-o să te coste nimic.

Niciodată nu-mi cere bani. Plătesc doar materialele în sine, cum ar fi pașaportul pentru Krista Marshall. Și chiar și atunci, sunt destul de sigură că a acoperit și el o parte din cheltuială.

— OK, încuviințez eu. Cercetează.

— Mă ocup.

Se lasă pe spate, sprijinindu-se de spătarul băncii.

— Și cum mai este… ăăă… Blake? Tot împreună?

Dintr-un motiv anume, nu mă surprinde că-și amintește de acum un an numele iubitului meu. Dar sunt surprinsă că n-a observat diamantul enorm de pe inelarul mâinii stângi. Ating reflex inelul și mă joc cu piatra enormă, răsucind-o în sensul invers al acelor de ceasornic.

— Da. De fapt, chiar ne-am logodit recent.

— Oh! Bine. Mă bucur pentru tine.

Sper că știe și el că, și dacă Blake n-ar exista în viața mea, noi doi tot n-am fi împreună. Însă nu i-am spus-o niciodată direct.

— Dar tu? îl întreb politicoasă. Ai pe cineva special în viața ta?

Se colorează ușor în obraji.

— Nu. Nu chiar.

— Ei bine…

Arunc o privire peste umăr. Un artist stradal și-a montat standul în spatele nostru și cântă simultan la chitară și la muzicuță. În jurul lui s-a adunat un grupuleț de oameni care-i aruncă bani în cutia deschisă a chitarei.

— Ar trebui să plec. Apreciez foarte mult ajutorul tău, Elijah.

— Nicio problemă.

Când mă ridic, se ridică și el. A fost mereu mic de înălțime – este cam cât mine, când port tocuri, ceea ce înseamnă că abia dacă ajunge la un metru șaptezeci. Nu acesta este motivul pentru care noi doi nu vom fi niciodată împreună. Însă nici nu ajută.

— La revedere, Whit… ăă, Krista, spune el. Te sun când o să am informații.

— Mulțumesc, Elijah.

47

Seara încerc să-l aștept pe Blake, dar e dificil, când el ajunge acasă aproape de miezul nopții.

Cu toate astea, merită. Pare atât de fericit când intră în casă și mă vede stând pe canapea și așteptându-l, poate cu o farfurie de fursecuri proaspete, abia scoase din cuptor! Zâmbetul acela luminos, până la urechi, îmi înmoaie genunchii chiar și acum, după aproape doi ani. Așa cum ziceam, abia aștept să fiu soția lui.

Chiar l-am iubit pe Jordan. Mi-am imaginat că ne vom căsători într-o bună zi, deși, trebuie să recunosc, știu că relațiile din liceu nu prea sunt făcute să dureze. Când mi-am dat seama că mă înșală, am fost pur și simplu *distrusă.* Mi-a frânt inima.

De aceea am făcut ce-am făcut. Nu sunt vreo sociopată criminală. Pur și simplu am știut că nu pot fi fericită cât timp Jordan este încă în viață și există în lumea asta.

Așa că *am reparat* lucrurile.

Blake este primul bărbat de care m-am îndrăgostit de la Jordan încoace. Prima dată când a venit la curățătorie ca să-și aducă un costum, am știut că el este alesul. De aceea i-am tot oferit reduceri inexistente la curățătorie, până când m-a invitat să ieșim împreună. Și categoric i-a luat destul de mult! Evident că era interesat de mine, așa încât, văzând că nu se hotărăște încă, am investigat un pic, ca să înțeleg ce se petrece.

După ce am obținut adresa lui Blake (trecută pe bonul de la curățătorie), am descoperit că se vedea cu o slăbănoagă blondă care fuma ca un furnal – un obicei *atât* de dezgustător! Odată, când se aflau împreună la restaurant, am plătit o chelneriță să-i atragă atenția iubitei lui că fusese în același loc cu doar câteva zile în urmă, cu o altă fată, purtându-se ca și când ar fi fost foarte atras de ea. Chelnerița a acționat când s-a dus Blake la baie, iar expresia de pe chipul iubitei sale a fost exact cea la care speram. Câteva zile mai târziu, Blake m-a invitat să ieșim la o întâlnire.

Fata cealaltă n-ar fi avut cum să-l facă fericit pe termen lung. I-am făcut o mare favoare.

Este aproape unu noaptea când îl aud pe Blake răsucind cheia în ușa casei de cărămidă cafenie, unde locuim împreună de câteva luni. Are trei dormitoare și am știut că Blake va pune marea întrebare încă de când a menționat că dormitorul din mijloc ar fi perfect pentru camera copiilor. A fost foarte dulce când a sugerat să ne luăm un peștișor de acvariu, ca să exersăm pentru momentul când vom deveni părinți, iar eu îmi iau foarte în serios responsabilitățile de mamă față de peștișor, ca să-i demonstrez cât de bine mă descurc. Și, deși încerc să fiu înțelegătoare în legătură cu munca lui, pentru că știu cât de importantă este pentru el această promovare, nu înseamnă că nu mi-e greu.

Totuși, îmi dau toată silința. Încerc să fiu soția pe care și-o dorește.

Mă ridic de pe canapea chiar în momentul în care intră în hol. Părul lui castaniu e un pic ciufulit și cravata îi atârnă desfăcută la gât. Îl privesc preț de o secundă. Este foarte chipeș, dar nu pare prea conștient de asta. Poate că de aceea nu-i atât de egoist cum au fost alți bărbați arătoși cu care m-am întâlnit de-a lungul timpului. În ultima vreme, vorbește tot mai mult despre cum și-ar dori să-mi ofere toate acele lucruri pe care, din pricina sărăciei, tatăl lui n-a reușit să i le ofere mamei sale înainte ca aceasta să moară. Blake se concentrează pe lucrurile mari, importante.

Intră în living și, când dă peste mine în picioare, mă aștept să văd același zâmbet încântat lățindu-i-se pe chip, în schimb, pare mai degrabă surprins.

— Krista. Nu știam că ești trează. E aproape unu dimineața.

— Te-am așteptat, spun eu cu mândrie.

— Oh!

— Și ți-am făcut și fursecuri.

Asta ar trebui să-i stârnească o reacție. Îi plac la nebunie fursecurile mele – prăjiturelele astea îi aduc mereu zâmbetul pe față. De data asta, însă, se bate pe stomac.

— Mai bine nu. Încep să fac burtă.

Nu face burtă – chiar deloc. Deși muncește o grămadă, merge și la sală cu religiozitate, de două ori pe săptămână, și aproape că a făcut șase pătrățele pe abdomen, nicidecum o burtă. Și de când îi pasă lui de asta? Pe cine încearcă să impresioneze? La urma urmelor, eu îl iubesc deja.

Blake se apropie să mă sărute și mă aștept la una dintre sărutările noastre obișnuite, prelungi, care se termină adeseori în dormitor. În schimb, îmi așterne un pupic pe vârful buzelor. Genul primit de nevasta alături de care ești de patruzeci de ani.

Iar când se desprinde, mai observ ceva:

Nasturii de la cămașă sunt încheiați greșit.

Sunt gata să fac prinsoare că ar fi imposibil ca Blake să fi stat toate cele șaisprezece ore la birou cu nasturii încheiați greșit la cămașă. La un moment dat, și i-a desfăcut pe toți. Și i-a închis apoi în grabă, înainte de-a veni acasă.

De asemenea, simt și o adiere de parfum.

Dar nu, cred că devin paranoică. Blake nu ar fi în stare să mă înșele. Spre deosebire de Jordan, el este un tip de treabă. Vrea să-și petreacă toată viața alături de mine. Vrea să umple cu copii dormitoarele de la etaj. Mă iubește.

Și totuși…

Îmi plimb degetele pe pieptul lui.

— Știi ceva, îi spun pe ton jucăuș. Nu sunt foarte obosită. E vreo șansă să ai chef de puțină distracție?

— Krista!

Mă privește uluit.

— E unu dimineața!

Nu că asta l-ar fi oprit vreodată până acum. Am făcut sex la toate orele posibile din noapte. *Mereu* are chef, dacă am și eu.

Mai puțin acum, se pare.

Se apleacă să-mi mai aștearnă un pupic pe buze.

— Îmi pare rău, în seara asta sunt frânt. Campania aia Henderson mă pune jos, pur și simplu. Dar mâine…

Reușește să zâmbească vag.

— O să te scutur de o să-ți meargă fulgii, OK? O lăsăm pe altă dată?

— Îhî, răspund eu descumpănită.

Mă privește o clipă, apoi mă surprinde cu o îmbrățișare strânsă.

— Te iubesc, Krista. Te iubesc mult. Abia aștept să mă căsătoresc cu tine, iubito.

— Și eu te iubesc.

Și chiar îl iubesc. Foarte mult.

Dar nu am încredere în el.

48

Blake sforăie.

Nu îndeajuns de tare încât să nu fie suportabil. Scoate zgomote slabe, ceva între o respirație profundă și un sforăit adevărat. Uneori este enervant, dar de cele mai multe ori mi se pare oarecum simpatic. Știi că-ți place un bărbat atunci când îi tolerezi sforăitul.

Însă cel mai important lucru este că sforăitul ăsta înseamnă că doarme profund.

Mă dau ușor jos din pat, cu ochii la el, ca să mă asigur că nu se trezește. Ajung lângă noptiera lui și iau telefonul din locul unde l-a pus la încărcat. Blake a tot vorbit în ultima vreme despre faptul că și-ar dori un telefon nou, dar nu a reușit încă să ajungă să și-l cumpere, fiindcă lucrează încontinuu. Și asta mă bucură acum, pentru că telefonul ăsta vechi încă funcționează cu amprentă digitală.

Cât de încet pot, îi apuc degetul mare și-l apăs pe ecran. Simte imediat că a fost deranjat. Scoate un mârâit, apoi se întoarce pe partea cealaltă, mormăind ceva în somn. Îmi țin respirația, așteptându-mă să-l văd cum deschide ochii. Însă nu e cazul. Doarme în continuare. Iar după o secundă, începe din nou să sforăie.

I-am deblocat telefonul. Ceea ce înseamnă că am acces la e-mailul lui, la fotografii și la mesaje. Pot să mă uit la ce vreau eu.

Unii ar spune că asta este o violare a intimității. Dar, din moment ce urmează să ne căsătorim, dacă o să începem o viață împreună, între noi n-ar trebui să existe secrete. Ce-i al meu este și al lui și ce-i al lui este și al meu. Și, din moment ce telefonul ăsta e al lui, atunci practic este și al meu. Deci am tot dreptul să caut în el.

Mi se pare extrem de improbabil să existe e-mailuri sau fotografii compromițătoare, așa că o să caut direct în mesaje. Este amestecul așteptat de mesaje de la colegii de la serviciu și mult prea multe de la șeful lui. În

cea mai mare parte, sunt liniștitor de neinteresante. Un singur nume îmi atrage atenția.

Stacie.

Stacie este asistenta șefului lui Blake și înțeleg că de multe ori are rolul de asistentă pentru tot departamentul. Am cunoscut-o anul trecut, la petrecerea de Crăciun, când a apărut îmbrăcată într-o rochie uluitor de scurtă, care nu lăsa prea mult loc imaginației. Cu toate astea, nu-i câtuși de puțin de nasul lui Blake.

Doar n-a îndrăznit să facă asta.

Sau a îndrăznit?

Deschid conversația cu Stacie. În cea mai mare parte conține chestiuni de la job, dar ultimul ei mesaj a fost trimis la unu și jumătate dimineața, o oră foarte stranie pentru trimis mesaje. Iar lucrul cel mai rău este conținutul:

M-am simțit foarte bine în seara asta.
Dacă te răzgândești vreodată și vrei
să repetăm experiența, știi unde mă găsești.

Ei bine, asta a fost.

Firește, nu mă pot abține să nu mă uit în continuare și prin celelalte mesaje ale lor, cu toate că după aceea regret. Unele sunt despre afaceri, dar în cea mai mare parte sunt flirturi. Este evident că ea flirtează mai mult cu el decât el cu ea, dar are și Blake o mare parte din vină. Navighez prin mesajele schimbate în seara asta.

Ești tot acolo, Porter?

Îh, da. Lucrez până târziu.
Dar tu ce mai cauți pe-aici?

Mi-am uitat geanta.
Am trecut s-o iau, apoi mă car.

Ești norocoasă.

Ar trebui să iei și tu o mică pauză.
Vrei să-ți țin companie?

Sigur că da.

Sunt ultimele trimise înainte de mesajul ei despre cum s-a simțit bine și cum ar trebui ei doi să repete experiența. Iar apoi el se împleticește spre casă la ora unu noaptea, mirosind a parfumul ei și cu nasturii de la cămașă greșit încheiați. Nu trebuie să fii inginer de aeronave ca să-ți dai seama ce s-a întâmplat.

Nemernicul naibii! Mi-a spus că mă *iubește.* Mi-a spus că vrea să ne căsătorim. Mi-a oferit un inel de logodnă. S-a prefăcut că e tip de treabă. Și, în tot acest timp, mă înșela. *Mă mințea.*

Pun telefonul la loc, pe noptieră. El încă doarme, suflând aerul printre buzele întredeschise. Are pe maxilar o umbră întunecată, ca întotdeauna înainte de bărbieritul de dimineață. Este sexy. Știu exact ce vede Stacie la el.

Îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă aș coborî la parter, în bucătărie, aș fierbe niște apă și i-aș azvârli-o pe față. Viața i s-ar schimba pentru totdeauna. Arsurile ar fi permanente – ar rămâne pe viață cu cicatricile de pe față. Poate că și-ar pierde vederea.

Nu m-ar mai înșela în veci, asta-i sigur.

Iau în considerare această variantă. O iau în considerare *foarte* serios. Dar, în cele din urmă, decid să n-o fac. Mai întâi, consecințele actului meu de a opări pe cineva în mod deliberat ar fi considerabile. Aș putea merge la închisoare. Iar dacă voi fi arestată, poliția își va da seama cu siguranță că sunt Whitney Cross, iar apoi chiar aș da serios de belele.

Credeam că Blake este alesul. L-am iubit.

De ce a trebuit să fie și el un nemernic infidel, ca toți ceilalți?

49

Tot restul nopții mă foiesc și mă răsucesc în așternuturi, cu gândul la mesajele acelea din telefonul lui Blake.

Când am descoperit că Jordan mă înșală, eram încă în liceu și locuiam în casa părintească. Nu pot spune că aveam cea mai bună relație cu ai mei – ar fi o evaluare prea optimistă. Mereu m-au învinuit pentru un accident stupid de când eram mică. Cine îi poartă pică unui *copil?* Tata m-a făcut sociopată, chiar dacă aveam doar șapte ani și nicio idee despre ce-ar însemna acest cuvânt. Oricum, Joey n-a avut nimic. Doar și-a rupt un braț. Nu a suferit cine știe ce traumatism cranian. Mâna aia ruptă nu l-a împiedicat pe prețiosul lor băiețel să obțină un job simandicos de bancher specializat în investiții.

După incidentul acela, relația mea cu tata n-a mai fost niciodată la fel, dar nici că-mi păsa mie ce crede el. Iar acum e mort, oricum.

E chiar așa îngrozitor să vrei ca oamenii care ți-au greșit să plătească pentru greșelile lor? Când eram la gimnaziu, iar prietena mea cea mai bună, Ashley Cerutti, a hotărât că nu mai sunt destul de cool ca să rămân în grupul ei, ar fi trebuit să ridic din umeri și să spun „nicio problemă”? Să stau deoparte, îmi timp ce ea îmi îndepărtează toți prietenii? Oricum, dacă nu voia să-i ia foc părul, poate ar fi trebuit să nu se dea cu atâta fixativ.

După ce toată școala a aflat că Jordan mă înșela, am fugit acasă, să-i spun mamei ce s-a întâmplat. Era în bucătărie, curățând cartofi pentru cină, când am intrat suspinând de mama focului.

Ea a ridicat din sprâncene:

— Ce s-a întâmplat, Whitney?

— M-a înșelat Jordan! m-am văicărit eu.

Ar fi putut să mă ia în brațe și să mă țină la pieptul ei, ceea ce și sperasem că va face. Voiam să plâng până mi se întunecă lumina ochilor, în timp ce ea mă mângâie pe păr și-mi spune că Jordan ăla e un gunoi nenorocit și că o să

găsesc pe cineva de un milion de ori mai bun. Apoi să mâncăm împreună niște aluat de fursecuri – chestia mea preferată.

În schimb, ea m-a privit și a spus:

— Poate dacă nu te purtai ca o nebună, nu te-ar fi înșelat.

Apoi s-a întors la curățat cartofii.

În noaptea aceea am mâncat singură aluat de fursecuri, la mine în cameră, suspinând în pernă și punând la cale un plan ca să-l fac pe Jordan să plătească.

Așa că, până la urmă, a fost bine că mama m-a repezit când i-am spus despre el. Fiindcă, fără asta, el nu și-ar fi dat seama niciodată de greșeala săvârșită. Nu ar fi aflat niciodată ce rău mi-a făcut, mai ales când suspina ca un apucat și mă implora să-l las să repare lucrurile – de parcă ar fi avut cum! Sunt sigură că la maturitate ar fi devenit o persoană îngrozitoare, care ar fi rănit multe alte femei. Am făcut lumii o mare favoare.

Când lucrurile au devenit serioase între mine și Blake și el m-a prezentat tatălui său, știam că trebuie să fac același lucru. La începutul relației noastre îi spusesem că tata a murit de atac de cord, dar am recunoscut că mama trăiește încă. Ar fi trebuit să-i spun că au murit amândoi, pentru că acum se aștepta s-o cunoască pe mama.

Nici nu se punea problema s-o cunoască pe mama mea adevărată. Însă am găsit în East Village o școală de actorie și am abordat-o pe una dintre profesoare, cu întrebarea dacă nu cunoaște cumva o cursantă de vârstă mijlocie interesată să câștige ceva bani dintr-un rolișor.

Așa am cunoscut-o pe Wanda.

Wanda avea cincizeci și doi de ani și era *perfectă.* Cu mama mea adevărată semăn mult mai mult, dar și cu Wanda aveam ceva în comun, de la părul ei vopsit blond până la tenul deschis. Ne-am văzut într-o cafenea micuță, din Washington Square Park, cu măsuțe în față, și acolo i-am explicat despre rolul pe care aș vrea să-l joace.

— Mie îmi place mult să coc fursecuri, i-am explicat eu. Așa că ai putea să-i povestești cum obișnuiam tot timpul să facem fursecuri, când eram mică.

Și mama mea adevărată făcea mereu prăjiturele, dar după accidentul lui Joey rareori le-am mai pregătit împreună. După momentul acela, nu prea a mai vrut să-și petreacă timpul cu mine.

— Eu nu prea mă pricep la prăjitureală, a recunoscut Wanda. Nu cred c-am făcut fursecuri vreodată în viața mea!

— Este simplu, i-am spus eu. Untul e secretul.

Apoi i-am explicat cum folosesc mereu unt de foarte bună calitate, pe care-l las să se odihnească la temperatura camerei timp de exact cincisprezece minute – nici mai mult, nici mai puțin. Wanda a dat din cap, luându-și notițe pe un petic de hârtie.

— Blake ăsta pare un tip de treabă, a spus ea după ce i-am explicat în detaliu cum se pregătesc niște biscuiți perfecți și cât de mult îi plac lui. Pare că și tu îl placi foarte mult.

— Oh, chiar îl plac.

S-a încruntat ușor, privindu-mă peste ceașca cu cappuccino.

— Atunci de ce nu-i spui adevărul despre mama ta? Fac pariu că ar înțelege. Adică nu vreau să te conving să nu-mi mai dai jobul, dar cred că adevărul este întotdeauna cea mai bună tactică.

În momentul acela, mi-am dorit cu disperare să-l fi putut prezenta pe Blake adevăratei mele mame. Mi-am dorit să fi avut o familie normală, să ne ducem împreună cu mașina până în Jersey, ea să-l sâcâie cu o mulțime de întrebări iscoditoare, iar el să se prefacă enervat și apoi să râdem amândoi mai târziu, amuzați de situație.

Însă nu-i pot mărturisi adevărul. Nu pot să-i spun că mama nu mă place fiindcă ea mă crede o sociopată și că nici nu știe cum mă cheamă în prezent sau poate chiar crede că am murit – nu, *speră* că am murit.

— Nu, i-am spus eu. N-ar înțelege situația.

Până la urmă am angajat-o pe Wanda, care și-a jucat perfect rolul. A fost amabilă, dar nu *prea* amabilă, ba chiar l-a perpelit un pic pe Blake, cu blândețe, în privința intențiilor sale față de mine. Mi-a plăcut la nebunie cum i-a răspuns el la toate întrebările. Am luat de câteva ori masa împreună, într-o atmosferă foarte plăcută, dar apoi i-am spus lui Blake, plină de regrete, că mama va trebui să se întoarcă acasă, în Idaho. Mă gândeam că Wanda va veni și la nuntă, dar pare că acest lucru nu se va mai întâmpla.

Nu, am terminat-o cu Blake.

În cele din urmă, pe la patru dimineața renunț la ideea că mai pot adormi. Mă dau jos din pat și traversez dormitorul, spre dulap. Scot de acolo o cutie de pantofi îndesată în spate de tot, și o iau cu mine în living.

Blake este complet neinteresat de pantofii mei, așa că nu-mi fac griji că mi-ar putea căuta prin cutii. Mă așez pe canapea și scot capacul cutiei pline cu scrisori netrimise, scrise cu mâna pe coli albe, împăturite în trei. Iau din teanc una dintre ele – datată cu o lună în urmă – și încep să citesc:

Dragă mamă,

Astăzi, Blake mi-a făcut o surpriză. Nu era vreo ocazie specială, însă în drum spre casă, venind de la metrou, a trecut pe lângă o florărie și mi-a cumpărat un trandafir roșu. Mi-aș dori mai mult ca oricând să vii la nunta noastră, pentru că aș vrea să vezi că sunt un om bun.

Tu și tata v-ați înșelat în privința mea. Nu-mi doresc decât să găsesc bărbatul potrivit, care să mă facă fericită.

Împăturesc la loc scrisoarea, incapabilă să citesc mai departe. E prea dureros să-mi citesc propriile cuvinte de pe vremea când credeam că Blake și cu mine vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Acum se destramă totul. Poate că aveam dreptate – poate sunt un om bun și nu am nevoie decât de bărbatul potrivit, care să mă facă fericită, însă nu Blake este bărbatul acela. Poate că nici nu există așa ceva. Mă gândesc iar la rolul jucat de Wanda, ca mamă a mea, când am ieșit cu toții la cină. Chiar dacă nu era nimic adevărat, atunci am avut parte de cele mai afectuoase gesturi oferite în ani întregi de o figură maternă. Când s-a terminat totul, am fost copleșită de dorul pentru mama mea cea adevărată.

Însă n-o pot vedea. N-o pot vedea pentru că nu mă pot întoarce în Telmont, iar ea oricum mă crede moartă, cel mai probabil. Și chiar dacă aș reuși s-o văd, nu mi-ar oferi liniștea de care am nevoie. Nu m-ar mângâia pe păr și n-ar mânca aluat de fursecuri împreună cu mine. Ea mi-ar spune să mă țin tare, fiindcă, dacă Blake m-a înșelat, e doar vina mea.

Nu-i de mirare că Blake nu mă iubește. Nici propria mamă nu m-a putut iubi.

Chiar și așa, în ultimii cincisprezece ani a devenit un obicei să-i scriu. Așa că iau o coală de hârtie și aștern pe ea încă o scrisoare pe care n-o voi trimite niciodată.

Dragă mamă

Ei bine, s-a întâmplat din nou. Bărbatul pe care-l iubesc m-a trădat în cel mai oribil mod.-Știu că tu nu mă consideri demnă de iubire și poate că ai dreptate. Tu

nu crezi că merit o viață fericită, alături de un bărbat cumsecade. Credeam că va fi cel care-ți va demonstra că greșești, dar el, în schimb, m-a făcut să par a proastă.

Cum a putut face una ca asta, mamă? Cum a putut să-mi spună că mă iubește și că vrea să se însoare cu mine, iar apoi să mă trateze așa?

Tu mereu m-ai sfătuit să las în urmă aceste lucruri. Dar ce voiai să spui, de fapt, era că ar trebui să-l las să scape basma curată.

Doar că eu n-o să permit una ca asta. N-o să-l las pe Blake să scape cu una, cu două, pentru ce mi-a făcut.

O să-l fac să plătească, la fel ca Jordan. La fel ca toți ceilalți.

Cu iubire,

Whitney

50

A doua zi, mă întâlnesc iar cu Elijah în parc.

Ar fi mai simplu să vorbim la telefon, însă el a fost mereu paranoic în legătură cu telefoanele. Sau cel puțin așa pretinde. O parte din mine crede că vrea doar să mă vadă.

Din nou, a ajuns înaintea mea. Spre deosebire de întâlnirea de ieri, îl găsesc deja în picioare, zâmbind când mă zărește.

— Salut! mă întâmpină el.

— Salut! îi răspund fără nicio expresie.

Se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

N-am spus nimănui ce am descoperit noaptea trecută. Dar am sentimentul că, din toți cei pe care-i știu, Elijah este singurul care poate păstra un secret.

— Am aflat că Blake mă înșală.

— Fir-ar al dracului să fie! răbufnește el. Ce idiot!

— Da, mormăi eu.

— Și cum ești?

Nu prea știu cum să răspund la această întrebare. Sunt atât de rănită și dezamăgită, încât abia dacă pot gândi limpede.

Dar măcar m-am asigurat c-o să-mi iasă și mie ceva din asta. Noaptea trecută, când am coborât în living, am găsit un stick de memorie pe care Blake îl ține la el în servietă. Îi place să aibă mereu un backup pentru toate dosarele clienților. Întotdeauna te poți baza pe el. Am copiat în propriul computer toate informațiile despre clienții lui. Intenționez să vând concurenței cât de mult pot. Nu doar că o să fac bani frumoși, cât să-mi pot reface viața, dar când zvonurile despre treaba asta vor ajunge la șeful lui, n-o să-și mai găsească de lucru în veci în acest domeniu.

Na, ar fi fost mai bine să-i dau brânci de pe acoperiș, dar nici așa nu-i rău.

— O să fiu bine, spun în cele din urmă. Așadar… ce-ai aflat despre ospătăriță?

— Informațiile alea n-au fost *deloc* ușor de obținut, spune Elijah cu o expresie sumbră. Însă s-a dovedit că ai avut dreptate. Îți folosește numele și codul numeric personal.

Chiar dacă mă așteptam, vestea mă umple de o furie chiar mai mare decât atunci când am aflat că Blake mă înșală. Fata aia mi-a furat identitatea. Mi-a furat numele. Nu era al ei, ca să-l ia și să-l folosească. Și totuși, a făcut-o.

Nemernica naibii!

— Numele ei adevărat este Amanda Lenhart, continuă el. A fost doctorandă în biologie.

A renunțat la o viață ca biolog, ca să servească pe la mese. Orice-ar fi făcut-o să-mi fure numele trebuie să fie grav de tot.

— Știi de ce a avut nevoie de o nouă identitate? îl întreb pe Elijah.

Clatină din cap. Este frustrant că nu știe, pentru că Elijah pare să știe orice.

— Nu există niciun mandat de arestare pe numele Amanda Lenhart. Așa că probabil e careva pe urmele ei. Cineva care o să-i facă rău dacă o s-o găsească.

Cumva, pentru mine nu are absolut nicio importanță dacă a avut sau nu un motiv rezonabil. Faptul că mi-a furat identitatea mi se pare cea mai îngrozitoare agresiune. Este mai rău decât ce-a făcut Blake?

Nu știu ce să zic. Amândoi merită să fie pedepsiți.

Mă joc cu inelul de logodnă și simt cum mă împunge un ghimpe de tristețe. O să-i returnez definitiv lui Blake inelul acesta superb cât mai curând. Și așa îmi vine o idee genială. Azi intenționam să-i spun că totul s-a terminat între noi, dar cred că o să mai aștept un pic. Cred că există o cale de a-i pedepsi pe amândoi, iar eu să scap cu fața curată.

În plus, odată ce Whitney/Amanda a murit, pot să-mi iau numele înapoi.

— Elijah, am nevoie de ajutorul tău cu încă o chestie.

El se apleacă în față, nerăbdător.

— Orice vrei.

O să-i dau lui Blake o lecție usturătoare. O să le dau amândurora o lecție usturătoare.

51

Blake e pe cale să-și piardă mințile.

Au trecut peste două luni de când și-a pierdut jobul, după ce i-am dat un pont șefului său despre informațiile vândute competiției. Treaba a mers chiar mai bine decât m-am așteptat. Wayne Vincent nici nu s-a mai obosit măcar să asculte și punctul de vedere al lui Blake și s-a asigurat că numele lui e pătat prin tot orașul. Acum nu-și poate găsi nimic de lucru. Face sport obsesiv, toată ziua, iar când nu e la antrenament, se joacă pe calculator. Și stă treaz toată noaptea.

I-am intrat și în laptop, așa că știu câți bani i-au rămas. Când am adus vorba să ne luăm un chiriaș, am știut că va fi nevoit să accepte.

Cât despre Amanda, nemernica aia care mi-a furat identitatea, a fost evacuată din apartament. De fapt, partea asta chiar nu mi-a pus probleme. N-am făcut decât să-l trimit pe Elijah la ea acasă, arătând cu totul neîngrijit și nespălat, și să-l pun să ciocănească pe la câteva uși, căutând-o pe „fata aia, Whitney, care vinde droguri”.

Așa că au aruncat-o în stradă, iar acum doarme pe o canapea, la o prietenă. M-a sunat a doua zi după ce am pus la Cosmo anunțul cu cameră ieftină de închiriat.

A trebuit să mai parcurg câțiva pași ca să mă asigur că este singura candidată de luat serios în considerare. În acest scop, am folosit o parte din banii câștigați din vânzarea informațiilor de pe stickul de memorie al lui Blake ca să angajez câțiva actori de la școala aceea de teatru, în roluri de colegi de apartament cât mai îngrozitori. Chiar și Elijah și-a jucat rolul lui – Blake a fost cât pe ce să-și iasă din minți când l-a văzut că scoate o bormașină și încearcă să dea o gaură în perete.

Amanda va veni mâine să vadă camera și sunt sigură că fața ei simpatică și înfățișarea îngrijită vor fi îndeajuns pentru ca Blake s-o lase să se mute în casă. Totuși, nu e nimic garantat. Mi-ar plăcea să-mi mai iau o măsură de precauție.

În drum spre casă, trec pe lângă o firmă din neon pâlpâitor, pe care scrie *Spiritism și parapsihologic.* Și în minte mi se aprinde un bec. Nu există nimic ce Blake să disprețuiască mai tare decât astfel de lucruri. Într-una dintre primele noastre întâlniri, i-am sugerat în joacă să mergem la o ghicitoare și s-a uitat la mine de parcă i-aș fi spus că luna e făcută din brânză franțuzească și că am topit-o și mi-am întins-o pe o felie de pâine.

O să fie perfect.

Intru pe ușa micuță, de sticlă, a prăvăliei. Locul e foarte strâmt și duhnește a tămâie. Este mai mic chiar și decât dugheana aia de la intersecția străzilor 70 cu 6 – unde găsești un *taco* excelent. Lumina principală vine de la o lustră violet, atârnată în tavan și cade pe o măsuță aflată în centrul încăperii. Masa e acoperită cu o învelitoare bleumarin pe care sunt desenate stele, soarele și Luna.

La masă stă așezată o femeie care prefiră un teanc enorm de cărți de joc, iar în fața ei nu se mai găsește nimic altceva în afară de un glob de cristal, plasat chiar în centru. Femeia pare să aibă cam șaizeci de ani; părul ei lung, argintiu, sclipește în lumina din încăpere. Ridică privirea spre mine și îmi zâmbește.

— Bună, drăguța mea! mă salută ea. Pe mine mă cheamă Quillizabeth. Pe tine cum te cheamă?

Quillizabeth? Uau, este chiar mai grozav decât mi-am imaginat.

— Krista.

— Krista.

În vocea ei se simte o notă de îndoială.

— Nu arăți ca o Krista.

Are dreptate și exact în privința asta trebuie să mă îngrijesc de situația cu Amanda. Sunt Whitney Cross, iar într-o bună zi voi fi din nou eu însămi. Dar n-am să-i dau acum toate aceste detalii.

— Ei bine, sunt o Krista.

Nu pare să accepte ușor că așa mă cheamă.

— Deci cum pot să te ajut… Krista?

— Păi, încep eu, poate sună un pic ciudat, dar…

— Ia loc, te rog.

Quillizabeth arată spre scaunul din fața ei.

— Ai mai avut parte vreodată de citirea viitorului de către un medium?

Mă așez în locul indicat.

— Nu. N-am avut.

— Pentru început, îți recomand o citire în palmă. Este cea mai bună modalitate de a te introduce în această experiență. Însă data viitoare putem face o citire mai de profunzime.

Nu mă interesează nimic din toate astea. Împărtășesc scepticismul lui Blake cu privire la chestiile paranormale, deși te poți distra pe cinste pe seama lor.

— De fapt, încep eu, am nevoie de ajutorul dumitale pentru altceva. O să te plătesc, firește. Oricât dorești.

Bătrâna ridică din sprâncene. Acum îmi dau seama că e îmbrăcată cu mai multe halate, puse unul peste altul. Oh, Doamne, Blake o să urască treaba asta!

— Vreau să te prefaci interesată de o cameră pe care o închiriem eu și iubitul meu, îi explic femeii. Doar, gen, să vii să vezi camera, apoi să spui o grămadă de chestii parapsihologice înfricoșătoare.

Quillizabeth strânge buzele într-o linie atât de subțire, încât aproape că-i dispar de tot.

— Nu pot spune pur și simplu o grămadă de „chestii parapsihologice” dacă nu le simt. Cu asta nu e de *joacă.*

— Nu, firește că nu e, rostesc eu repede.

Frate, femeia asta chiar e o figură.

— Mă gândesc doar că ar fi bine ca iubitul meu să audă o perspectivă parapsihologică asupra camerei aceleia, înțelegi? Ca să știm în avans dacă există vreo… gen, vreo problemă spirituală, înainte de-a închiria.

Își ia câteva clipe ca să cântărească ce i-am spus.

— Adică vrei să-l mint pe iubitul tău.

— Nu chiar să-l minți. Însă categoric cred că este important ca toată casa să fie curată din punct de vedere spiritual, iar el nu va accepta o vizită decât dacă ne prefacem că vii ca să închiriezi camera.

Îi cercetez chipul, întrebându-mă dacă ia de bun ce-i zic. Orice s-ar putea spune despre ea, doar nu că nu-și ia foarte în serios afacerea.

— Nu aprob înșelătoria, îmi spune ea. Dar agreez dorința ta de a neutraliza spiritual casa. O să vin. Și când voi veni, o să vă dau și recomandările mele.

— Ar fi minunat. Îți mulțumesc foarte mult.

Aveam în cap un întreg scenariu pe care să i-l dau acestei femei pentru când va veni în vizită, dar cred că orice va născoci ea pe cont propriu va fi mult mai bun. Abia aștept.

52

Blake este prins cu totul în conversația cu Quillizabeth.

Imediat după ce am așezat fursecurile pe farfurie, mi-am presărat niște făină pe bluză ca să am motiv să mă retrag în cameră, iar Blake să rămână singur cu ea. Când revin la parter, îl găsesc cu ochii bulbucați și părând că numără secundele până când va putea s-o dea afară din casă.

Intru în grabă în living, pretinzând că mă prezint femeii pe care am cunoscut-o deja ieri. În ciuda reținerii ei de a comite o înșelătorie, Quillizabeth face o treabă excelentă când se preface că acum mă vede pentru prima dată. Îmi întinde mâna și eu i-o scutur ușor.

Numai că, în secunda în care mâinile ni se ating, sare ca arsă. Face ochii mari și se dă un pas înapoi.

— Eu…

Vocea îi sună brusc răgușit, gros.

— De fapt, trebuie să plec. Casa asta… e prea mică. Și nici nu vreau să închiriez, de fapt.

Blake pare atât de ușurat, încât e aproape caraghios.

— OK, mă bucur că te-am cunoscut, spune el pe un ton un pic cam vesel.

Eu simulez îngrijorarea.

— Este totul în regulă?

Quillizabeth își mută privirea spre Blake. Dacă n-aș fi știut că joacă teatru, aș fi spus că este absolut îngrozită. Apoi se întoarce spre mine și spune pe un ton imperativ:

— Aș putea… să discut ceva cu tine afară, Krista dragă?

Afară? Nu prea cred. Vreau ca Blake să audă fiecare replică din acest rol.

— Despre ce e vorba? insist eu.

Quillizabeth mai face un pas înapoi.

— Afară. *Te rog.*

— Uite ce, Quillizabeth…

Blake pare de-a dreptul disperat.

— În curând trebuie să sosească altcineva ca să vadă camera, așa că…

— O să te ucidă, răbufnește bătrâna. Blake o să te ucidă, Krista. Trebuie să pleci de-aici.

Oh, Dumnezeule mare! Femeia asta merită un Emmy. Chiar și-a ratat chemarea.

— O să te înjunghie cu un cuțit de bucătărie.

Quillizabeth arată spre podeaua de sub picioarele noastre.

— Și o să se întâmple chiar *aici.*

Blake pare un pic panicat. Vrea neapărat să scape de ea din casă. Îi pune o mână pe spate și femeia sare cât colo, de parcă ar fi atins-o cu fierul roșu.

— Te rog să mă crezi, Krista.

Quillizabeth se întinde să mă prindă de încheietură cu mâna ei noduroasă.

— Ai grijă. Viziunile mele… n-au dat greș niciodată.

Până la urmă, eu sunt cea care-o conduce la ușă, fiindcă insistă că trebuie să-mi vorbească. E în regulă. Oricum vreau să-i dau ceva pentru efort. A fost uimitoare. Amanda își va face curând apariția și contrastul o să fie uluitor. Până la sfârșitul săptămânii o să se mute aici.

Însă îndată ce ieșim din casă, Quillizabeth mi se atârnă de braț și refuză să plece.

— Trebuie să mă asculți, Krista. Bărbatul acela – Blake – este periculos.

— Blake? râd eu, scoțând câteva bancnote din portofel. Nu, nu prea cred. Și acum nu te mai poate auzi, deci poți să ieși din rol. Dar ai fost foarte tare.

— Ce rol? răbufnește ea. N-a fost niciun rol. *Am văzut-o.* L-am văzut ghemuit deasupra trupului tău neînsuflețit. Am văzut sângele împrăștiat peste tot pe podea.

În ciuda faptului că-i sunt foarte recunoscătoare, începe să mă cam enerveze.

— Blake n-o să mă ucidă. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

— Am văzut! insistă ea. Eu… de ani buni n-am mai avut viziuni premonitorii atât de puternice. Dar asta a fost limpede ca lumina zilei.

Întinde mâna să mă prindă de încheietură, iar degetele ei îmi mușcă în carne.

— O să te ucidă, Krista. Trebuie să pleci de-aici. *Acum.*

Simt un fior rece pe șira spinării. Nu cred nimic din prostiile astea, dar este ceva în siguranța bătrânei care mă înfricoșează de-a dreptul. Chiar

crede că Blake o să mă ucidă. Crede c-o să mă înjunghie mortal în propriul living.

Ceea ce e ridicol.

Reușesc să-mi smulg mâna din strânsoarea ei.

— În regulă, *destul.*

— Krista…

— Nu, îi spun pe ton ferm. Sunt bine. Orice-ai fi văzut… nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Crede-mă.

Quillizabeth nu pare că ar avea de gând să plece și, preț de o clipă, mă tem să nu fiu nevoită să chem poliția, însă în cele din urmă îmi aruncă o ultimă privire înfricoșată și pleacă clătinându-se. Rămân în prag uitându-mă după ea, ca să mă asigur că nu zăbovește pe stradă. Sau nu cumva, Doamne ferește, să se întoarcă.

Dintotdeauna am fost convinsă că toate chestiile astea parapsihologice sunt niște tâmpenii, dar se pare că Quillizabeth chiar are acest dar. Fiindcă aici, în casă, urmează să se întâmple ceva îngrozitor. Doar că nu Blake va fi cel aplecat deasupra trupului meu însuflețit.

Ci eu o să fiu, aplecată deasupra trupului său.

53

Amanda locuiește de o săptămână la noi.

Am prins-o deja stând cu Blake pe canapea, în creierii nopții, un pic cam aproape unul de altul, uitându-se la televizor. Dacă sunt lăsați nesupravegheați, e doar o chestiune de timp până când între ăștia doi o să se întâmple ceva – lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba.

Însă nu e cazul. Pentru că, până la finalul zilei de mâine, Blake și Amanda se vor detesta unul pe altul.

În dimineața asta mă trezesc foarte devreme, în timp ce Blake încă doarme dus. Am vrut să fiu sigură că doarme buștean toată noaptea, așa că ieri i-am făcut niște fursecuri cu sedative. Am făcut rost de medicamente săptămâna trecută, când l-am convins pe medic să mi le prescrie, inventând o poveste despre cum am probleme cu somnul. N-a fost prea complicat – oricum nu prea dorm bine de când mi-am dat seama că sunt logodită cu un infidel. Am încercat unul dintre fursecuri și, dacă ești atent, îți dai seama că rămâi cu un ușor gust amărui în gură, dar abia dacă se simte. Blake nu a sesizat nimic și aseară a mâncat trei bucăți.

Am vrut să mă asigur că doarme, fiindcă am multe lucruri de făcut.

L-am auzit oferindu-se să împartă cu Amanda fulgii lui Frosted Flakes. Firește că a simțit nevoia să fie amabil cu o fată așa drăguță. Ei bine, Amanda e pe cale să profite de pe urma amabilității lui. Iau de pe blat cutia de Frosted Flakes, plină cam pe jumătate. Apoi arunc conținutul în gunoi.

Următoarea mișcare este să iau două mere din fructieră și să le bag într-o pungă de hârtie. Mă urc pe blat și le îndes pe cel mai înalt raft al unui dulap de sus. O să dureze un pic, dar până la urmă merele alea o să putrezească. Deja avem în bucătărie musculițe de oțet și, cu un pic de încurajare și o sursă de hrană, o să fim invadați de-a dreptul. Blake e disperat cu curățenia și chestia asta o să-l scoată din minți.

Următoarea oprire este în baie, unde îi golesc sistematic sticla de săpun și pe cea de șampon, precum și o cantitate importantă din pasta de dinți.

Produsele mele rămân neatinse. Le poate folosi dacă dorește, deși a pomenit că nu suportă deloc să „miroasă ca o fată”.

În cele din urmă, scot sticla de detergent de rufe pe care am cumpărat-o și am ascuns-o în dulapul de pe hol. Blake este extrem de alergic la detergentul parfumat, mai ales la cel care conține o substanță chimică numită limonen. Am aflat asta chiar de la începutul relației noastre, când am vrut să-i spăl și lui niște haine, ca o iubită de treabă, și a luat-o razna rău de tot fiindcă am folosit un detergent cu limonen. *Îmi apare o iritație nasoală de tot, chiar și de la o cantitate foarte mică.* După cum s-a dovedit, aceasta este o informație extrem de utilă.

Torn cu grijă cam o lingură din detergentul meu în sticla cu detergent hipoalergenic a lui Blake. Închid capacul și scutur energic, ca să amestec bine limonenul. O deschid și adulmec conținutul. Nu miroase a citrice, dar la următoarea folosire o să i se îmbibe zdravăn în haine.

N-o să mă suspecteze pe mine. La urma urmelor, locuim împreună de multe luni. Amanda e singura nou-venită în ecuație.

Destul de curând, o să le treacă cheful de flirtat unul cu altul. O să se urască îngrozitor.

Iar ăsta e doar începutul.

54

Blake este în pat când se întoarce Amanda acasă din schimbul de seară de la braserie. Navighează pe telefon și nici nu pare să audă ușa trântindu-se.

Mă întreb dacă vorbește cu Stacie. N-am mai verificat, fiindcă nici nu mai contează. Ce urmează să i se întâmple o să i se întâmple oricum.

— Mă duc jos să-mi iau niște apă, îi spun. Vrei ceva?

Clatină din cap că nu. Poate că e prins într-un schimb de mesaje cu Stacie. Sau cu altă femeie.

Ajung la parter și dau peste Amanda în bucătărie, bând apă dintr-unul dintre paharele noastre. În ciuda faptului că i-am dat acordul să ne folosească lucrurile, simt un val de iritare la gândul că o și face. Încă un lucru pe care l-a luat de la mine și pe care în curând mi-l voi lua înapoi.

— Bună, Whitney! spun pe un ton vesel.

Simt numele acesta ca un acid pe limbă.

Ridică ochii ușor înroșiți.

— Oh. Salut, Krista!

Intru în bucătărie și mă sprijin de blat într-o poziție care să pară destul de prietenoasă.

— Este totul în regulă?

— Oarecum.

Reușește să-mi arunce un zâmbet în colțul gurii.

— Blake s-a supărat groaznic pe mine că i-am mâncat cerealele, deși chiar el mi-a zis că e OK.

— Ți-a zis că e supărat?

Văd cum îi zvâcnește maxilarul.

— A trecut pe la braserie și a țipat la mine când eram la serviciu.

Oh, Blake! Aproape că izbucnesc în râs. Nu e deloc stilul lui, dar în ultima vreme a fost foarte stresat și abia dacă doarme noaptea.

— Îmi pare foarte rău că ți-a făcut una ca asta. Este inacceptabil.

— Nici măcar n-am mâncat atât de multe! spune ea. Abia dacă m-am atins!

— Blake este…

Îmi aleg cu grijă cuvintele.

— Este o persoană dificilă. Nu-i ușor să trăiești alături de unul ca el și îi place ca lucrurile să rămână exact așa cum sunt. Trebuie să fiu cinstită cu tine. Nu a fost încântat să luăm pe cineva în chirie, dar a acceptat din cauză că ne descurcăm greu cu banii de când și-a pierdut jobul.

Amanda dă din cap, în semn de înțelegere.

— Aveam eu bănuiala că a fost concediat…

— Oh, a fost, îi confirm. A existat… în fine, s-a întâmplat un *incident.* Iar acum, firește, are dificultăți să găsească altceva.

Nu pot să-i ofer toate detaliile scandaloase, dar i-am sugerat deja că Blake a făcut o greșeală. Va fi îndeajuns ca să înceapă să i se miște rotițele în cap.

— Uite ce, continui eu, mie-mi place cu tine aici, Whitney. O să mă asigur că Blake n-o să te mai deranjeze, dar ar fi o idee bună să nu-i stai în cale. N-are rost să stârnim dragonul.

Se freacă pe față. Pare obosită.

— Da. Categoric mi-am învățat lecția. Să-ți spun cinstit, sperasem că vom fi prieteni. Pare un tip de treabă.

Din expresia de pe chipul ei, sunt destul de sigură că mai gândește și altele despre el. Am văzut cât de aproape s-a așezat de Blake când stăteau amândoi pe canapea, singuri, în noaptea aceea. Tip de treabă sau bun la pat? Nu voia să fie prietena lui. Îl voia *pe el.*

Iar asta e pe cale să se schimbe radical.

55

Eu și Blake nu prea mai ieșim să cinăm.

Am cam rămas fără bani, așa că masa în oraș a devenit un lux pe care nu ni-l mai permitem. Din fericire, mie îmi place să gătesc și să fac prăjituri, așa că nu o văd ca pe cine știe ce sacrificiu.

Însă astăzi e vineri și am decis să ieșim în oraș. Mergem la un restaurant mexican ieftin și aparent banal, recunoscut pentru felul cum își garnisește felurile de mâncare cu tot felul de mirodenii și sosuri delicioase. Practic vorbind, localul e mai potrivit pentru mâncarea la pachet, fiindcă te duci tu și comanzi la tejghea. Însă au și câteva mese și, după ce faci comanda, ei îți aduc mâncarea la masă. Și dacă iei și o margarita, o s-o primești într-un pahar cu umbreluță.

Blake s-a așezat vizavi de mine și așteptăm să vină mâncarea. El și-a luat un burrito cu friptură, iar eu un burrito la farfurie, ca să evit carbohidrații – la urma urmelor, în curând voi fi iar singură. Blake e îmbrăcat într-un tricou cu mânecă scurtă și se scarpină absent pe braț. Are o iritație îngrozitoare de la lingura aia de detergent parfumat pe care am amestecat-o în detergentul lui hipoalergenic. Pielea iritată e roșie și acoperită cu bubulițe, peste care și-a lăsat și el, pe toată lungimea brațului, niște zgârieturi urâte de la scărpinat, fiindcă îl mănâncă îngrozitor.

Sub ochi are cearcăne vinete, căci nu doarme deloc bine. Deja suferea de insomnie de când și-a pierdut jobul, plus că am mai avut și eu ideea genială de a pune pe telefon niște bubuituri puternice, în miezul nopții. Ascund telefonul pe dulap, așa încât să pară că sunetele vin de undeva de deasupra noastră, iar apoi, în secunda în care Blake iese din cameră ca s-o confrunte pe Amanda, le opresc. Mă îndoiesc că în ultima lună a reușit să se bucure măcar de o noapte de somn bun. Este ușor să faci pe cineva să-și piardă mințile atunci când îl cunoști îndeajuns de bine.

Aproape că-mi pare rău de el.

Aproape.

Acum, el și Amanda au ajuns să se urască de moarte. Am ajutat și eu substanțial la asta, lăsând numeroase post-it-uri pe ușa ei, pe interior, ca venind din partea lui Blake. Biletele conțineau cerințe precum: „nu mai lăsa lumina aprinsă în bucătărie” sau „te rog să ceri cu douăzeci și patru de ore înainte permisiunea de-a folosi televizorul nostru”, toate semnate cu numele lui. Când se mai întâlnesc prin casă, ea pare că ar vrea să-l sugrume cu mâinile goale. Dacă ar fi avut unde să se ducă, ar fi plecat până acum. Dar pentru că ultimul proprietar de la care a închiriat crede că vinde droguri, nu prea mai are multe opțiuni.

— Mă gândesc să vând casa, răbufnește Blake dintr-odată.

Simt că-mi stă inima. Dacă vinde casa, Amanda va fi nevoită să se mute. Și tot planul meu s-ar nărui.

— Poftim? Dar iubești casa asta.

— O iubesc, recunoaște el. Dar, Krista, nu mi-o mai pot permite. Nu mai pot să plătesc ratele la ipotecă. O să găsesc ceva mai ieftin, poate în Queens sau ceva de genul ăsta.

— În Queens? Oh, Dumnezeule, va trebui să facem amândoi o navetă îngrozitoare.

— Știu.

Își trece o mână prin păr, ciufulindu-l ușor. Cândva era cel mai stăpân pe sine tip pe care l-am cunoscut eu vreodată, iar acum a devenit o epavă.

— Dar ce vrei să fac? Nu am de unde să plătesc ipoteca.

— Dar Whitney?

Se strâmbă, ca de fiecare dată când îi menționez numele.

— Ce-i cu ea?

— Am cheltuit deja și chiria pe două luni, și garanția. Va trebui să-i dăm banii înapoi.

— Mda…

Suntem întrerupți de ospătarul care ne aduce coșulețele cu mâncare. Blake se uită la porția lui de burrito, de parcă ar fi ultimul lucru din lume pe care să vrea să-l mănânce. Se scarpină iarăși pe brat.

— Nu știu ce să zic, spune el într-un final. Nu văd altă soluție.

Trebuie să găsesc o cale de a nu-l lăsa să vândă, măcar pentru o vreme. Însă mă distrage chipul cunoscut al unui bărbat care intră în restaurant, se îndreaptă spre tejghea și se așază la coadă, în spatele unei familii cu doi copii.

Este Elijah.

Ce mama dracului caută aici?

Blake aruncă o privire peste umăr.

— Hei, ăla nu e tipul care a venit atunci să închirieze camera?

Clipesc nedumerită.

— Ce tip?

— Ăla mic și sfrijit, cu barbișon și cu șapca aia cu pinguin?

Îi aruncă încă o privire.

— Îmi amintesc șapca aia stupidă. Tu n-o mai ții minte?

Clatin încet din cap.

— Chiar deloc. Au venit mulți atunci. Să zicem că-mi pare un pic cunoscut…

Fir-ar al dracului să fie, Elijah! Acum, când Blake a devenit din nou atent la mine, Elijah s-a întors să se uite insistent la noi. Prezența lui aici nu este o coincidență. Locuiește în Brooklyn. Nu s-a nimerit din întâmplare într-un restaurant mexican oarecare, unde am ieșit noi să mâncăm vineri seara.

Oare mă *urmărește?*

— Scuză-mă, îi spun lui Blake. Trebuie să merg la baie.

Îmi iau poșeta și mă grăbesc spre baia cu o singură cabină, care mai are și o plăcuță cu mențiunea „defect” prinsă pe ușă. Însă de deschis se deschide, așa că intru și trag ușa după mine. Vasul toaletei e înfundat cu hârtie igienică – și inutilizabil –, dar nu de aceea am venit aici. Mă încui înăuntru și caut în telefon numărul lui Elijah. Răspunde după al doilea țârâit.

— Ce cauți aici? șuier eu în receptor, înainte să-i dau măcar ocazia să mă salute. Mă urmărești?

— Nu, spune el iute.

— Elijah…

— OK, bine. Un pic.

Își drege vocea.

— Sunt îngrijorat pentru tine, Whitney.

— *Krista.*

— Blake nu arată deloc bine, continuă el. Pare… scăpat de sub control.

Neonul din baie pâlpâie ușor.

— Da, și asta-i toată ideea, ce dracu’!

— Da, dar… Ești în siguranță alături de el? Dacă are o cădere nervoasă?

— Blake n-o să-mi facă niciun rău.

— Dar dacă îți face? Mai știi ce-a zis femeia aia medium?

Îmi dau ochii peste cap. Nu-mi vine *să cred* că a adus vorba despre asta. I-am povestit doar pentru că mi s-a părut ridicol de amuzant și voiam să povestesc și eu cuiva. Mă rog, le-am povestit și lui Becky și Malcolm, dar atunci a trebuit să mă prefac că aș crede profeția aceea.

— Blake nu este violent, îl liniștesc pe Elijah. Crede-mă, n-o să-mi facă niciun rău. Nu cred că a dat vreodată cuiva un pumn, în viața lui.

— Îmi fac griji pentru tine…

Mă simt ca un rahat că am țipat la Elijah, când el are intenții atât de bune. Își face griji pentru mine, atâta tot.

— Te rog să nu mă mai urmărești, îi spun. Blake tocmai te-a recunoscut. Dacă o ții tot așa, o să observe că te ții după noi și o s-o ia razna.

— OK.

Se pare că, în sfârșit, am reușit să-l conving.

— O să încetez. Îmi pare rău.

Încep să realizez că, deși Elijah a fost cel mai important aliat al meu de când am plecat de-acasă, a început să devină și o verigă slabă. Știe prea multe și își face prea multe griji. Asta e o problemă.

Însă trebuie s-o las deoparte deocamdată.

Am alte lucruri de care să mă ocup.

56

Sunt în living, cu Becky la telefon, și vorbim despre un subiect care a devenit preferatul nostru în ultima vreme: Blake și felul în care își pierde mințile pe zi ce trece.

— Îmi fac griji pentru tine, Krista, spune Becky.

Însă ea nu e îngrijorată la fel ca Elijah. Ci exact așa cum îmi doresc eu să fie.

— N-ai de ce, îi spun pe un ton care pare menit s-o liniștească pe ea, deși eu însămi sunt îngrijorată. Blake este… mă rog, categoric se petrece ceva cu el, dar va fi bine. Nu a… adică na, nu mă amenință sau ceva. Și nu m-a bătut niciodată.

— Și chiar vrei să aștepți să se întâmple? mă presează Becky.

Amanda intră pe ușă. Pare epuizată de la job. Îmi face fără vlagă cu mâna, apoi pornește împleticindu-se pe scări spre etajul doi.

— Dacă vrei, spune Becky, ești binevenită să stai cu mine și cu Malcolm cât dorești tu. Avem o cameră în plus…

— E foarte drăguț din partea ta, Becky, dar nu e nevoie să faci asta. O să fiu bine.

— Îți amintești totuși ce-a zis femeia aia medium? Dacă chiar o să te înjunghie mortal?

Simulez un hohot de râs aproape convingător.

— N-o să se întâmple una ca asta, Becky.

Dar când o spun, am grijă să las o notă de tulburare în voce. Ca și când aș crede, de fapt, că există riscul ca Blake să-mi facă rău. Becky mai spune ceva, dar n-o mai ascult, pentru că aerul este spintecat brusc de un țipăt asurzitor. Strâng mai tare telefonul în mână, privind spre tavan.

— Becky, trebuie să închid.

— OK, acceptă ea să încheie conversația. Dar dacă face vreun gest violent, vii imediat aici. Malcolm are mașină și suntem acolo în cinci minute, să te luăm.

— Mulțumesc, îi spun cu vocea înecată în lacrimi. Ești o prietenă tare bună, Becky.

Închid și pornesc pe scări către etajul doi. Amanda n-a țipat decât o dată, dar, când mă apropii de camera ei, o aud limpede cum suspină. Acum ce s-a mai întâmplat?

Bat ușor la ușă.

— Aman… ăăă, Whitney?

Urmează o pauză lungă, apoi îmi răspunde:

— Ce e?

— Sunt Krista. E totul în regulă?

Deschide larg ușa. Chipul ei drăguț e brăzdat de lacrimi și are ochii roșii și umflați.

— Whitney, ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— Blake mi-a împrăștiat peste tot în pat fructe putrezite, pline de viermi, reușește ea să spună între două suspine. Asta a făcut iubitul tău.

Fac ochii cât cepele. *Blake* a fost capabil de așa ceva? Uau, chiar că a scăpat de sub control. Poate că nu-i chiar atât de inofensiv pe cât l-am crezut.

Îmi acopăr gura cu mâna.

— Oh, Dumnezeule mare, ce îngrozitor! Ai vreo idee de ce-ar face așa ceva?

— Pentru că e nebun de legat! suspină ea. Este o persoană *oribilă.* Îmi lasă încontinuu bilete din alea răutăcioase și mă privește de parcă m-ar vrea moartă.

Se uită peste umăr spre pat, unde se află, într-adevăr, niște mere putrede, acoperite de viermi fojgăitori care s-au împrăștiat pe pătura care acum va trebui aruncată cu totul. N-am crezut în veci că Blake *va face ceva* după ce va descoperi punga cu fructe mucegăite.

— Nu cred că mai pot face față situației. S-ar putea… s-ar putea să fiu nevoită să mă mut.

Nu e bine deloc. Amanda vrea să plece, iar Blake o ține una și bună cu vânzarea casei. Va trebui să accelerez un pic cursul evenimentelor.

— Și unde o să te duci? o întreb.

— Nu știu, spune ea neajutorată. Am profitat deja de toți prietenii cât am dormit la ei pe canapea, înainte de a veni la voi, și nu-mi mai vine să apelez iar… Și… nici nu prea mai am bani.

Amanda îmi face confidențe. S-ar putea să fie un moment bun să-i mărturisesc că știu adevărul despre ea. Vreau să aibă încredere în mine, iar acesta e un pas foarte important. Însă și mai important de-atât este ca ea să recunoască ce-a făcut. Pentru că trebuie să fiu sigură sută la sută.

— Ascultă.

Mă strecor în camera ei și închid ușa după mine, ca să fim singure.

— Vreau să știi că… știu.

În privire îi pâlpâie frica, dar încearcă să-și păstreze cumpătul.

— Ce știi? La ce te referi?

— Știi la ce mă refer… Amanda.

Icnește și face un pas înapoi.

— Eu… eu nu…

— Am un prieten IT-ist care mi-a spus că permisul tău de conducere pare fals, așa că am săpat nițel. Dar nu-ți face griji. Blake nu știe. Nu am spus nimănui.

Se încruntă.

— N-ai spus *nimănui?*

Bingo.

— Nicio vorbă, nimănui.

Amanda se prăbușește pe marginea patului, evitând mărul putrezit și larvele. Își îngroapă fața în mâini.

— Nu știu cum s-au întâmplat toate astea. Cum de-a ajuns viața mea *așa?*

— Dacă vrei să vorbești despre asta…

Ridică privirea spre mine.

— Juri că n-o să spui nimănui?

— Jur pe viața mea.

Iar partea asta e cu totul adevărată.

Închide ochii strângând din pleoape și o pereche de lacrimi gemene i se preling pe obraji.

— Mama avea cancer. Cancer de stomac. Prognosticul era groaznic, mai ales fără tratament. Dar tratamentul… Nu era deloc ieftin, iar asigurarea ei nu-l acoperea.

— Oh! murmur eu.

— Nu e genul de lucru pentru care să mergi la bancă, să primești un împrumut pentru chimioterapie, murmură și ea, evitând să mă privească în

ochi. Așa că am împrumutat banii de la altcineva. Cineva care nu mi-a pus prea multe întrebări.

— Înțeleg.

Presupusesem că Amanda se ascunde din motive necurate. În schimb, ea încerca să facă rost de bani pentru tratamentul mamei sale, bolnave de cancer. Cumva, asta mă enervează și mai tare. A avut o mamă care a iubit-o într-atât încât să facă orice ca să-i salveze viața. E de-un milion de ori mai mult decât ce-am primit eu vreodată de la mama.

— Și evident că până la urmă mama tot a murit.

Amanda râde amar.

— Toți banii ăia, și chimioterapia, și voma, și părul căzut, iar ea n-a reușit să supraviețuiască nici măcar cât era prognosticul fără tratament. Apoi au început să mă vâneze pentru bani.

Tresare.

— Nu e genul de lucru pentru care să poți declara falimentul personal, înțelegi, nu? Dacă nu le aduceam banii, mă ucideau.

— Așa că ți-ai schimbat numele…

— Am folosit puținii bani rămași ca să-mi cumpăr o nouă identitate, îmi explică ea. Whitney Cross era o adolescentă dispărută cu ceva timp în urmă, probabil ucisă sau ceva de genul ăsta. Ea nu-și mai folosea identitatea, iar eu aveam nevoie de ea.

Scrâșnesc din dinți. Nu am fost *ucisă,* pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba! Pur și simplu nu mi-am folosit adevărata identitate pentru o vreme. Dar asta nu-i dădea ei dreptul *să mi-o ia.* Faptul că nu i s-a întâmplat nimic de când a devenit Whitney Cross înseamnă că ar fi sigur și pentru mine să-mi recapăt vechiul nume.

Asta, firește, dacă nu mi l-ar fi *furat* ea.

— Deci asta-i jalnica mea poveste. Dacă spui cuiva, sunt moartă, evident. Așa încât sper să n-o faci.

Mă așez lângă ea pe marginea patului.

— Secretul tău este în siguranță, o liniștesc din nou. De fapt, mi se pare minunat cum ai încercat să-ți salvezi mama.

— Și n-a folosit la nimic, spune ea. Mama s-a înfuriat îngrozitor aflând cum am făcut rost de bani pentru tratamentul ei. Ea n-ar fi vrut să duc viața asta. A muncit din greu ca să am parte de educație, iar acum…

Oh, hai să plângem cu lacrimi de crocodil. A împrumutat bani de la un cămătar, iar chestia asta s-a întors împotriva ei. La ce se aștepta?

— Ascultă, îi spun, acum, că mi-ai împărtășit povestea ta, aș vrea să-ți spun și eu un mic secret.

Mă privește cu interes.

— Ce secret?

— Mă gândesc să-l părăsesc pe Blake.

Rămâne cu gura căscată.

— Serios?

— De ce te surprinde așa de tare? Tu îl consideri un psihopat.

— Păi, da. Însă…

— Nu a fost mereu așa. Dar în ultima vreme mă sperie tot mai mult.

Mă cutremur.

— Trebuie să scap de el înainte de a se întâmpla ceva îngrozitor. Mă tem că e în stare să… să-mi facă rău.

Amanda mă ia de mână. O las s-o facă, deși îmi vine s-o plesnesc.

— Totuși, mai am nevoie de un pic de timp. Nu am prea mulți bani puși deoparte, așa că vreau să mai strâng ceva, ca să fiu sigură că-mi ajung și că am un loc unde să mă mut.

— Te înțeleg perfect, spune Amanda.

— Poate că noi două am putea să găsim un apartament și să împărțim chiria.

Pentru prima dată de când a venit acasă și a văzut ce-a făcut Blake, chipul i se înseninează.

— Ar fi grozav, Krista. Mi-ar plăcea foarte mult.

Mă forțez să-i întorc zâmbetul, chiar dacă îl simt ca de plastic pe față.

— Uită-te după un apartament. Și, dacă găsești ceva, dă-mi de știre.

Dă din cap îndatoritoare.

— Fac pariu pe cinci dolari că în Staten Island putem găsi o locuință la fel de mare ca asta pentru un sfert din preț.

Staten Island? Face *mișto* de mine?

— Haide. Să curățăm mizeria asta.

O ajut pe Amanda să-și curețe așternutul. Ca să se știe, sunt absolut furioasă pe Blake pentru ce-a făcut. Ce naiba e cu el? De ce n-a putut să arunce la gunoi merele alea pline de larve, ca orice om normal? Se pare că

stresul evenimentelor din ultima vreme îl face să aibă un comportament mai impredictibil decât mă așteptam. Acum trebuie să curăț iar după el.

Facem câteva drumuri și consumăm o grămadă de detergent, dar până la urmă reușim să o scoatem la capăt. Mă clătesc în chiuveta din bucătărie de ultimele resturi de măr împuțit, în timp ce Amanda pulverizează prin camera ei cu odorizantul meu de cameră.

După ce mă usuc pe mâini, mă îndrept spre living, unde Goldy înoată în cercuri în micul ei acvariu. Am cumpărat-o împreună cu Blake în ziua când ne-am mutat aici. A fost primul nostru animal de companie. Ne imaginam că într-o bună zi vom trece la un animal care cere mai multă responsabilitate și iubire, de exemplu o pisică. Și apoi, poate un câine. Iar într-o bună zi, un copil.

Dar n-o să se mai întâmple nimic din toate astea. Nu mai e cazul.

Mulțumită lui Blake.

Mă apropii de acvariul peștișorului. Bat ușor în el, iar ea ridică ochișorii spre mine. Este un pește bun. Ne-a oferit multă voie bună cât am avut-o cu noi, chiar dacă vremurile acelea se vor sfârși curând. Mai repede decât am crezut.

— La revedere, Goldy, spun cu tristețe. Îmi pare rău, dar să știi că este vina lui Blake.

Goldy a fost simbolul vieții pe care am început-o împreună. Este absolut normal ca acum, că viitorul nostru se duce pe apa Sâmbetei, ea să fie prima care ne părăsește.

57

Suntem în dormitor, iar Blake se holbează la sticla de clor pe care o țin în mână. Aceeași sticlă pe care am pitit-o aici după ce Goldy s-a răsucit cu burta în sus.

— Ce caută la noi în dulap? vreau eu să știu.

Blake are o expresie bulversată. Oricât de tare l-aș urî, o parte din mine aproape că vrea să-l ia în brațe și să-i ofere o îmbrățișare de nivelul zece, pentru că arată într-adevăr de parcă ar avea mare nevoie. Nu-și poate da seama cum a ajuns telefonul lui în patul Amandei sau cum a ajuns rujul ei pe gulerul cămășii lui. N-are de ales decât să dea vina pe ea pentru toate. E derutat și confuz, e pierdut.

— Habar n-am, înghite el în gol.

— Ai ucis-o pe Goldy, ca să-i înscenezi ceva lui Whitney?

Arată de parcă e gata să vomite.

— Nu. Isuse, firește că nu. Doar nu poți crede…

Asta îmi dă ocazia să încep să-i enumăr păcatele. Toate lucrurile stranii pe care le-a făcut în ultima vreme, cu toate că pe multe dintre ele nici măcar nu le-a făcut el. Mă ascultă încercând să protesteze de fiecare dată, dar știe, în sinea lui, că n-o să-l cred. În acest timp, îmi împachetez hainele.

— Încep să cred că femeia aia medium avea dreptate, concluzionez eu. Dacă mai rămân aici, Dumnezeu știe ce-o să faci.

— Nu. Nu.

Pare gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu te-aș înșela niciodată și nu ți-aș face rău niciodată.

Ei bine, ăsta e un mare rahat. Închid fermoarul valizei.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

Se așază în fața mea, blocându-mi ieșirea din cameră.

— Blake, dă-te imediat la o parte din calea mea.

Nu se clintește. Tensiunea crește tot mai mult. Și, pentru o fracțiune de secundă, mă tem că am împins lucrurile prea departe, că l-am presat prea

mult. Că logodnicul meu cu fire domoală a cedat nervos. Și că poate, într-o zi, cineva chiar o să-mi găsească trupul lipsit de viață zăcând într-o baltă de sânge la parter.

Însă într-un final, Blake se dă la o parte din ușă.

Dar nu și-a terminat numărul. Vine după mine pe scări, implorându-mă încontinuu să rămân. Nici nu-și dă seama că seara lui o să fie tot mai rea dacă apucă să mănânce din mâncarea chinezească rămasă în frigider. Am luat o mână de fire de păr din peria lăsată de Amanda în baie și i le-am amestecat în tăieței, ca un mic supliment. *Niciodată* nu-i scoate din cutie și nici nu-i încălzește înainte să-i mănânce.

Ajung la ușa de la intrare și Blake se ține încă după mine, implorându-mă și rugându-se. Nu se oprește nici când îmi pun haina și pantofii. Ba chiar iese după mine în stradă.

— Te iubesc, Krista, îmi spune el.

Da. Sigur.

Pare surprins de taxiul care-și face apariția în fața casei, pentru că le găsești rar pe strada noastră. Nu-și dă seama că l-am chemat din timp, iar sincronizarea este perfectă. Urc în mașină, ușurată că nu mai trebuie să-i ascult minciunile.

Când taxiul se pune în mișcare, mă întorc să mă uit în oglinda retrovizoare. Blake este încă acolo, privind în urma mea. Îl văd pe domnul Zimmerly ieșind din casă și, din nou, sincronizarea este incredibilă. În cel mai rău moment posibil, bătrânul începe să urle la Blake, probabil ca să-și ia tomberoanele de pe trotuar – nu-i pot auzi, dar despre asta pare să vorbească tot timpul. Doar ca să mă distrez, am mai pus și eu niște gaz pe foc trăgând iar tomberoanele pe trotuar, după ce Blake le băgase la locul lor. Îl văd holbându-se la tomberoanele pe care e sigur că le-a dus la loc și scărpinându-se în cap. Diavolul chiar se ascunde în detalii. Când virăm, îl văd cum începe și el să urle la domnul Zimmerly.

Blake îl urăște pe bătrân. O știu foarte bine și o știu toți cei de pe stradă. Dacă omului o să i se întâmple vreodată ceva, Blake va fi primul suspect.

Iar asta îmi dă o idee.

58

Sâmbătă seara, Stacie Parker are același program. Am urmărit-o, așa că îl știu.

Iese din bloc între 8.00 și 8.30, bâțâindu-se pe tocuri cui și îmbrăcată într-o rochie jenant de scurtă. Așteaptă un minut, două, apoi urcă într-un Uber care o duce la un bar sau un club, unde-și petrece restul serii bând ceva și flirtând cu bărbații.

Nu-mi vine să cred că lui Blake i-a plăcut de ea. Nu-mi vine să cred că a renunțat la tot ce aveam pentru femeia aia. Un lucru pe care pot să-l spun în apărarea lui este că nu cedează ușor. De când am plecat de-acasă, m-a sunat și mi-a trimis mesaje nonstop. Becky a încercat să mă convingă să-l blochez, dar îmi place să-l văd suferind. Și în special mi-au plăcut mesajele pe care mi le-a trimis când a aflat de moartea domnului Zimmerly.

Trebuie să fi fost destul de șocant pentru el. Domnul Zimmerly a fost și el șocat când l-am lovit în cap. Nu am știut ce să folosesc, dar până la urmă m-am hotărât pentru ceasul ăla vechi, cumpărat de la un târg de vechituri. Categoric amprentele lui Blake sunt peste tot pe ceas și mi s-a părut o bună modalitate de a spune la revedere traiului nostru împreună. E doar o chestiune de timp până când se va prinde poliția.

În momentul ăsta stau în mașina lui Malcolm, peste drum de blocul lui Stacie. Nu am cerut permisiunea s-o împrumut, fiindcă știam că ei nu pleacă nicăieri și n-o să-i simtă lipsa. Am nevoie de mașină pentru ce urmează să fac.

Și imediat ce se face ora opt, iat-o pe Stacie cum iese din bloc clătinându-se pe picioare, ca și când ar fi deja un pic abțiguită. E foarte bine. Asta îmi ușurează mult misiunea.

Nici măcar n-are haină pe ea și tremură în aerul rece de noiembrie. Sunt convinsă că a chemat deja un Uber, așa că trebuie să mă mișc repede. Trag în fața blocului. Cobor geamul înainte să apuce să-mi verifice numărul de

înmatriculare, deși nu pare genul de persoană precaută care să facă așa ceva.

— Stacie? Ai chemat un Uber?

Îmi zâmbește.

— Da, mulțumesc.

Apoi urcă în mașină și închide portiera. Văd o altă mașină cotind pe stradă, dar o iau din loc înainte să ajungă.

— Am niște apă în spate, dacă vrei, îi spun eu.

— Oh, mulțumesc. Femeile șofer de la Uber sunt atât de atente! Categoric o să-ți dau cinci stele.

Apa din spate servește pentru două lucruri. Mai întâi, o s-o distragă de la telefon, așa că n-o să observe că Uberul pe care l-a chemat nu-i același cu mașina care a luat-o din fața blocului. Și al doilea, am folosit un ac foarte fin ca să injectez ceva în sticlă.

— Deci, spun eu pe un ton lejer, te pregătești de distracție în seara asta?

— Întotdeauna, chicotește Stacie. Ies cu fetele.

— N-ai un iubit?

— Nu, din păcate în perioada asta sunt singură.

Mă uit în oglinda retrovizoare și o văd cum bea din sticluța cu apă. Foarte bine. Acum n-o să mai dureze mult până o să înceapă să se simtă amețită. Am folosit pentru ea o doză mai mare de sedativ decât cea din fursecurile alea care l-au pus jos pe Blake când i-am șutit telefonul și l-am ascuns în cameră la Amanda.

Blake avea o poză de-a mea pe birou, la serviciu, așa că undeva, în străfundul minții mele, am fost un pic îngrijorată că Stacie s-ar putea să mă recunoască. De aceea am cumpărat o perucă ieftină și am fost un pic mai creativă cu machiajul. Însă n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Stacie nu pare câtuși de puțin interesată de mine și, oricum, îmi vede mai mult ceafa. Am ales un post de radio cu muzică pop și am dat tare volumul, așa că e puțin probabil să-mi recunoască și vocea.

— Greu de crezut că ești singură, comentez eu. Adică, dacă *tu* n-ai iubit, ce speranță să mai avem noi, restul?

Stacie râde.

— Ai fi surprinsă. E mai dificil decât crezi, chiar și pentru mine. Toți ăia buni sunt luați.

Încleștez maxilarele.

— Oh, da?

— Da. Crede-mă.

— Dar la serviciu? Am auzit că e un loc potrivit unde să cunoști oameni. Nu că m-aș pricepe eu la asta.

Râd binevoitoare.

— Oh, nu!

O văd în retrovizoare cum clatină din cap, înțelegătoare.

— Am încercat și asta o dată, dar *nu* a funcționat.

— Pare o poveste interesantă.

Sper ca Stacie să fie genul de persoană căreia îi place să vorbească despre ea. Categoric, așa pare.

— Nu e chiar așa interesantă. Era un tip… nu chiar șeful meu, dar lucra în subordinea șefului meu. În fine, tipul era *atât* de sexy! Chiar mi se aprinseseră călcâiele.

— Greu de imaginat ca nu i-a plăcut și lui de tine.

— Oh, ba i-a plăcut, mă asigură ea și îmi vine s-o strâng de gât chiar în clipa asta.

Dar nu, e prea repede. Trebuie să aștept să-și facă efectul sedativele.

— Dar era logodit cu o fată – clar genul Mary Jane. Am crezut că pot să-l despart de ea. Și aproape că am reușit, fir-ar să fie.

— Oh? V-ați tras-o?

— O dată. La el în birou.

Chicotește iar.

— A fost supertare.

Și asta a fost. Confirmarea faptului că Blake m-a înșelat cu Stacie. Eram sigură 99 la sută, dar acum am primit o confirmare de sută la sută.

Nenorocitul ăla chiar m-a înșelat. L-am iubit din toată inima și am crezut că și el mă iubește la fel. Trebuia să ne petrecem toată viața împreună. Iar el a stricat *totul.*

Și nu trebuie să mă simt prost pentru ce urmează să se întâmple.

— Păi și ce n-a mers bine? o întreb. De ce nu și-a părăsit logodnica?

Mă uit iar în oglindă și o văd dându-și ochii peste cap.

— După ce ne-am tras-o, a început cu tot felul de chestii ridicole. Tot o ținea una și bună că a fost o mare greșeală și că n-o să se mai întâmple niciodată, și cât de mult își iubește el logodnica, bla-bla-bla. A fost cam jalnic, ce să zic. Mi-am pierdut tot respectul pentru el după chestia asta.

Da, și eu.

Stacie cască de-i trosnesc fălcile și își sprijină capul de geam, fiindcă abia dacă-l mai poate ține drept.

— Dumnezeule, de ce sunt atât de *obosită?* E abia ora opt seara. Mă transform într-o babă.

— Dacă vrei să închizi un pic ochii, te trezesc eu când ajungem.

Îmi zâmbește somnoroasă.

— Mulțumesc. Ești o scumpă.

Câteva minute mai târziu, e complet leșinată pe bancheta din spate. Chestie bună, de altfel, pentru că altminteri ar fi realizat deja că nu suntem nici pe aproape de locul unde se întâlnea cu prietenele ei, pentru un pahar.

Însă efectul sedativelor nu va dura prea mult. De aceea țin lângă mine și o sticlă cu cloroform. Asta o s-o pună jos îndeajuns de mult timp ca să-i leg încheieturile și gleznele cu bandă adezivă, când vom ajunge la destinația finală – un petic de pădure nu departe de orașul meu natal, Telmont, New Jersey.

Și acolo, Stacie Parker și cu mine o să ne distrăm nițel. În fine, cel puțin eu o să mă distrez. Și când distracția se va sfârși, o să-i duc lui Blake un mic suvenir pentru bucătărie. Cred că o să-i facă mare plăcere.

59

— Trebuie să mă mut, îmi spune Amanda la telefon. Blake a devenit de nesuportat. Nu mai rezist cu el în casă.

Am primit telefonul ei imediat după ce am coborât în stația trenului D din Brooklyn. Se pare că Blake o terorizează de când am plecat eu. El vrea s-o dea afară și ea vrea să plece. Nu-mi dau seama ce anume a grăbit lucrurile. Îmi imaginez că părul amestecat în mâncarea chinezească e posibil să-l fi dus la capătul răbdărilor. Lui Blake i se face scârbă din orice.

Mă îndoiesc că a găsit cineva micul dar pe care l-am lăsat în bucătărie – aș fi aflat dacă degetele ieșeau la iveală. Și mă îndoiesc și mai tare că Blake a descoperit sângele lui Stacie îmbibat în parchetul din living. După ce am ucis-o, am păstrat sângele ăla și l-am vărsat drept în mijlocul camerei, ca să le fie mai ușor polițiștilor să-l găsească, în cazul în care sunt complet incompetenți. Nu cred că le va fi greu să creadă că Blake a ucis-o pe Stacie, mai ales că el nu va mai fi în viață ca să se apere.

— Te înțeleg dacă nu mai poți trăi cu el în casă, îi spun. La urma urmelor, de aia am plecat și eu. N-am mai rezistat.

— Nu m-am mai gândit până acum la asta – Amandei îi tremură vocea –, dar încep să-mi fac griji că ar putea fi periculos.

Eu tot nu cred că Blake e în stare să facă rău cuiva. Pur și simplu, nu e capabil de așa ceva. O spune o femeie care știe ce zice.

— Ce zici, vorbim mâine? sugerez eu. Pot să trec pe acolo înainte să se întoarcă el de la serviciu și ne sfătuim, să vedem cum găsim o locuință pentru amândouă.

Ezită, așa că adaug:

— Adică na, doar n-o să te muți în secunda asta, nu?

— Probabil că nu, spune Amanda, deși în vocea ei se ghicește o undă de îndoială.

— Uite ce. Ai făcut o listă cu apartamente. O să facem un plan, pe care să le vedem.

Ideea asta pare s-o liniștească de tot. Cade de acord să ne vedem mâine-seară, devreme, acasă la Blake.

Asta înseamnă că nu mai am mult timp la dispoziție. Orice-o fi să se întâmple, trebuie să se întâmple mâine.

Așa încât e bine că mă aflu în Brooklyn, la o stradă distanță de locuința lui Elijah. Are câte ceva pentru mine și nu vrea să circule cu chestiile alea. Mai ales cu una dintre ele.

Elijah locuiește într-o clădire cu patru etaje, fără lift, și firește că stă la ultimul etaj. Strada e destul de pustie; nu văd decât un bărbat așezat pe trotuar, strângând în mână o sticlă cu băutură camuflată într-o pungă de hârtie. Câteva dintre magazine s-au închis deja și au tras obloanele, iar stinghiile de lemn sunt acoperite cu graffiti obscene. Nu este chiar o zonă de primă mână, precum cea în care se afla casa noastră de cărămidă cafenie, în Upper West Side, și mă trezesc că îmi strâng mai tare poșeta la piept. Cu mintea lui, Elijah ar putea avea mare succes în carieră, însă îi lipsește ambiția lui Blake și am impresia că ar prefera să-și petreacă timpul liber mai degrabă jucându-se pe calculator, decât muncind să urce în ierarhia corporatistă. În plus, nu are niciun fel de abilități sociale.

Mă îndrept spre interfon și apăs butonul pentru apartamentul 4A. Aproape în aceeași clipă, aparatul bâzâie ușor și ușa se deschide, ca să pot intra.

Pufăi și pufnesc tot drumul până sus, la etajul patru. Nu știu cum reușește să trăiască aici, deși mi-l imaginez urcând în fugă toate scările alea, în fiecare zi. Probabil chiar îi place.

Când ajung la apartamentul 4A, trebuie să stau o secundă ca să-mi trag sufletul, înainte de-a apăsa pe butonul soneriei. Și de această dată, Elijah răspunde aproape imediat, ca și când ar fi așteptat în spatele ușii, iar chipul i se luminează când mă zărește în prag, roșie la față din cauza efortului.

— Whitney, zâmbește el cu gura până la urechi. Haide, intră!

De data asta, nu-l mai corectez. Doar n-are cine să ne audă aici, în gaura asta de șobolan.

Mă strecor în micul apartament și îmi dau jos haina. E prima dată când mă aflu aici și sunt surprinsă când văd cât de curat este. Nu știu la ce mă așteptam mai exact. Îmi imaginasem cutii împuțite de pizza și o grămadă de sticle de Mountain Dew. Poate a făcut curat fiindcă știa că vin. Nu are prea multă mobilă – o canapea, un televizor cu ecran mare, un raft pentru cărți

făcut din bolțari și o măsuță de cafea pe care zace abandonată o telecomandă de jocuri video.

Cât despre Elijah, el arată cam ca de obicei.

Poartă unul dintre tricourile lui vechi și blugi, și, chiar dacă ne aflăm în casă, are pe cap șapca albă cu Linux și pinguin. L-am văzut doar de câteva ori cu capul descoperit, iar părul blond-cenușiu îi stă permanent lipit de cap, ca într-un caz cronic de păr afectat de șapcă.

— E frumos la tine, comentez eu.

Îmi zâmbește larg.

— Mulțumesc.

OK, destul cu conversația de complezență.

— Le ai pe toate?

Zâmbetul îi dispare brusc. De obicei pare mândru să mă ajute cu orice-i cer, însă nu și de data asta.

— Le am.

— Atunci hai să le vedem.

— Whitney.

Coboară privirea spre pantofii sport murdari cu care este încălțat.

— Nu prea știu ce să zic…

— Pot să te plătesc, dacă asta-i problema.

Ridică brusc privirea.

— Nu asta e problema. Absolut *deloc.*

Mă încrunt.

— Ai zis că poți să mă ajuți. Ai de gând s-o faci sau nu?

Lasă să-i scape un suspin lung.

— Doar o clipă.

Rămân să aștept în living, în timp ce Elijah dispare în altă cameră. Aștept câteva minute bune, prea agitată și ca să-mi fac de lucru cu telefonul, apoi îl văd că în sfârșit se întoarce, ținând în mână o pungă de hârtie. Observ că are mărimea perfectă ca să depozitezi acolo câteva mere… sau câteva degete. Ca să vorbim despre versatilitate.

Elijah îmi întinde punga.

— Poftim.

Mă uit înăuntru. Categoric, este exact ce voiam. O carte de identitate și un pașaport pentru noua mea identitate – lucruri de care sper să n-am nevoie, dar n-ai de unde să știi ce-o să se întâmple după ziua de mâine, când

toate piesele vor cădea în locurile lor. La urma urmelor, nici în cazul lui Jordan n-am anticipat cât de tare vor degenera lucrurile.

În punguță se mai află încă un obiect. O fiolă mică, plină cu un lichid limpede.

— Asta e? îl întreb. Tetrodotoxina?

M-am documentat un pic despre toxine și am hotărât că tetrodotoxina – otrava din peștele-balon – ar fi cea mai bună variantă. Voiam ceva letal, dar care să nu-și facă efectul imediat.

— Da. Asta e.

— Perfect. Mulțumesc.

Ochii lui Elijah par mai mari îndărătul lentilelor.

— Asta o să-l ucidă, sper că știi.

— Da, fix asta-i ideea.

Elijah știe deja că eu l-am ucis pe Jordan. Mai știe și de curva aia care mi l-a furat pe Jordan. Așa cum ziceam, știe un pic cam multe.

— Păi, bine, spun eu într-un final. Îți mulțumesc pentru tot.

Pe chip i se așterne panica.

— Ascultă, Whitney, nu trebuie să faci asta.

Pun fiola cu tetrodotoxină la loc în pungă, alături de noul meu pașaport și de cartea de identitate.

— Ba da, trebuie.

— Nu trebuie, insistă el. Adică da, Blake e un nemernic care te-a înșelat. Dar cui îi pasă? E un idiot. Nici măcar nu te merită. Poți să-l lași în urmă, pur și simplu.

Elijah nu știe ce le-am făcut domnului Zimmerly și lui Stacie Parker. Dacă ar ști, nu mi-ar mai spune să-mi văd de drum. Ar ști că e mult prea târziu pentru asta.

— Nu pot să trec peste ce a făcut, îi spun înțepată. Tu cum te-ai simți dacă persoana pe care o iubești ar face sex cu altcineva?

Îmi aruncă o privire plină de amărăciune.

— Crede-mă, știu exact cum te simți.

Nu e vreo mare revelație faptul că Elijah mă iubește. Știu de foarte multă vreme. Și, de-a lungul timpului, am folosit de numeroase ori situația în avantajul meu, însă acum lucrurile au mers mult prea departe. Pasiunea lui obsesivă față de mine a devenit enervantă și începe să interfereze cu planurile mele.

— Elijah, încep eu cu o voce răbdătoare, pe care n-am mai folosit-o vreodată până acum.

— Știu, știu, pufnește el, îmi dau seama că tu nu simți același lucru pentru mine. Dar să știi, Whitney, că aș fi foarte bun cu tine. Te-aș venera în fiecare zi și nu te-aș înșela *niciodată,* în vecii vecilor, așa cum a făcut-o el.

Îmi doresc să-l pot iubi pe Elijah. Ar fi mult mai ușor așa.

— Te-aș trata ca pe o regină, continuă el. M-aș trezi în fiecare dimineață gândindu-mă cât de norocos sunt că te am.

— Elijah…

Dorința îi este zugrăvită pe chip. Preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva e încă virgin. Nu pare complet imposibil. Și dacă este, asta se întâmplă parțial și din vina mea. S-a fixat pe mine încă de când eram adolescenți. E un tip de treabă, dar iubirea asta neîmpărtășită pentru mine i-a distrus viața. I-ar fi fost mult mai bine dacă nu m-ar fi cunoscut.

— Uită-l pe Blake, spune el. Te iubesc, Whitney. Te rog, lasă-mă să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Apoi se apleacă și mă sărută.

Este un sărut rezonabil. Nu e ca primul sărut cu Blake, care mi-a aprins artificii în tot corpul – genul de sărut care mi-a adăstat pe buze ore întregi după aceea, când am adormit singură în patul meu, pentru că el a fost mult prea domn ca să mă urce în pat din prima seară, însă când ne desprindem unul de celălalt, îmi dau seama că pentru Elijah a fost exact genul de sărut cu artificii.

— Uau! șoptește el.

Și chiar dacă n-a fost vreun sărut uluitor, expresia de pe fața lui face să merite.

— Hai să mergem în dormitor, îi spun după aceea.

60

Practic, nu l-am înșelat pe Blake.

Doar am luat o pauză de la relație și mâine-dimineață Malcolm îi va returna și inelul de logodnă. De asemenea, el m-a înșelat primul, așa că am și eu voie măcar la o partidă. În plus, ăsta a fost mai degrabă sex de milă, așa că nici măcar n-aș zice că se pune la socoteală.

Actul a fost absolut banal sau poate chiar mai rău de-atât, dacă e să fiu complet sinceră. Elijah nu prea știa ce să facă și preludiul a fost inexistent, dar el părea cuprins de entuziasm și cam la nivelul la care mă așteptam. Sigur i-a plăcut foarte mult, așa că asta e.

Acum, o oră mai târziu, a venit momentul să plec. Trag iarăși pe mine rochia mea verde, scurtă și strâmtă, pentru care Blake mă complimenta întotdeauna – îmi amintesc cum își trecea degetele pe talia mea și îmi spunea cât de sexy arăt. Îi plăcea mereu când mă puneam la patru ace.

După ce mă îmbrac, mă uit în oglinda de la baie. Arăt obosită, dar deloc rău. Mai am mult până la bătrânețe. Descopăr pe bărbie un strop roșu-închis și îl frec bine cu săpun, până dispare. Îmi desfac cocul și-l refac în vârful capului, ca să nu pară neîngrijit, ci doar un pic dezordonat, așa cum îi place lui Blake.

După ce mă declar mulțumită, ies din baie și mă întorc în dormitor, ca să-mi iau la revedere de la Elijah.

Îl găsesc întins în pat, cu o umbră de zâmbet satisfăcut jucându-i pe buze. Pentru mine, sexul a fost mai mult decât banal, dar pentru el a fost o aventură sălbatică. Când a terminat mi-a mulțumit, ceea ce fost chiar drăguț. Are brațele întinse de-o parte și de alta și stă nemișcat.

A, și mai are și gâtul spintecat de o tăietură însângerată.

Mi-a părut rău s-o fac. Chiar mi-a părut rău. Dar Elijah știa mult prea multe despre mine, iar pasiunea lui nebună părea uneori de-a dreptul patologică. E mai bine așa.

Oricum, nu-s o persoană așa îngrozitoare. Înainte să-i tai beregata, i-am oferit câteva momente minunate. Efectiv a plecat dintre noi chiuind de plăcere. Și am așteptat până când aproape a ațipit, satisfăcut de sex. Totul s-a terminat într-o fracțiune de secundă – abia dacă și-a dat seama că moare.

Mâine o să am o zi foarte plină și nu am vrut să-mi fac griji pentru cocoloșeala lui de cloșcă. Am primit de la el ce-mi trebuia.

— La revedere, Elijah.

Nu-mi răspunde.

Nu plec imediat. Trebuie să șterg tot ce am atins prin apartament. Și trebuie să aștept până când se liniștește agitația de pe stradă, ca să pot pleca. Nu că m-ar recunoaște cineva aici. Plus că am bănuiala că Elijah nu și-a făcut prea mulți prieteni. Nu există nimic care să stabilească vreo legătură între noi.

Simt o mare mulțumire când bifez căsuțele din plan. Mai întâi domnul Zimmerly, apoi Stacie, iar acum Elijah. Mi-au mai rămas doar două. Până mâine le rezolv pe toate.

61

Amanda termină mai repede tura din seara asta și îmi spune că ajunge acasă în jur de ora șapte, așa că eu vin cu o oră mai devreme, ca să am timp.

În dimineața asta, i-am dat lui Blake o punguță cu fursecuri asezonate cu tetrodotoxină. Nu mi-e clar cât de repede lucrează toxina, dar n-o să-l ucidă pe loc. Am folosit o doză destul de mică, așa încât să moară la cel puțin patru-șase ore după ce mănâncă fursecurile. Dar e foarte posibil să nici nu le mănânce imediat.

Sincronizarea e crucială. Când o să ajungă Amanda acasă, el trebuie să fie în viață sau mort de puțin timp. Fiindcă dacă e mort de mult, poliția n-o să creadă în veci că el e cel care-a înjunghiat-o. Și asta e concluzia la care trebuie să ajungă ancheta: Blake a omorât-o pe Amanda, apoi s-a sinucis. O să pun fiola cu ce-a mai rămas din toxină în comoda din dormitor.

Moartea prin otrăvire cu tetrodotoxină este provocată de obicei prin insuficiență respiratorie. Pe parcursul câtorva ore, lui Blake o să-i fie tot mai greu să înghită și să vorbească, o să fie tot mai confuz, o să aibă convulsii și palpitații. Firește, există riscul să ajungă și la spital, însă având în vedere că nu are asigurare medicală, asta va fi ultima soluție. Sper că o s-o pună pe seama vreunei răceli și o să încerce să se odihnească un pic. Mă aștept să-l găsesc întins pe canapeaua din living sau în patul lui din dormitor, fie mort, fie în insuficiență respiratorie majoră.

Așa am planificat să se desfășoare lucrurile, dar, când descui ușa fostei mele locuințe, simt cum mă copleșește un val neașteptat de tristețe.

S-ar putea ca Blake să fi murit.

Nu-mi pare rău pentru uciderea lui Elijah. Avea o existență absolut jalnică și aproape mi se pare că l-am scăpat de suferință. Apoi o avem pe Stacie, o curvă infidelă. Și pe domnul Zimmerly, bătrân și nefericit. Chiar și Jordan e diferit de situația de acum. Pe el l-am iubit, dar în felul acela imatur, adolescentin.

Cu Blake e altceva. L-am iubit din toată inima mea. Mi-am imaginat o viață alături de el în cel mai concret mod posibil. Am purtat inelul de logodnă pe care mi l-a oferit. Mi-am imaginat cum o să ne întemeiem o familie. Și am crezut că și el simte la fel.

Iar acum…

Va fi greu să-l privesc zăcând în patul nostru, mort sau inconștient, și să știu cu siguranță că viitorul la care am visat împreună e pierdut pentru totdeauna.

„De ce m-ai înșelat, Blake? De ce n-ai putut fi și tu un tip de treabă, așa cum te-am crezut eu? De ce n-ai vorbit serios când ai spus că mă iubești pe mine și numai pe mine?”

Intru în casă cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Mă îndrept direct spre canapea, pregătindu-mă pentru ce-aș putea găsi acolo. Dar nu. Nu-i aici. Trebuie să fie sus, în patul din dormitor.

Urc treptele spre primul etaj, conștientă că asta a fost. O să-l găsesc întins în pat, foarte probabil la fel de mort ca Elijah. Avansez cât pot de încet, fiindcă nu vreau să-l văd așa. Însă când ajung în dormitor…

Nu e nici aici.

Fir-ar să fie! Unde e?

Poate chiar s-a dus la urgență. Mizasem pe faptul că n-o s-o facă, însă poate că l-am judecat greșit. Și dacă așa stau lucrurile, s-a terminat cu șmecheria. Medicii de la urgență își vor da seama cu siguranță că a fost otrăvit și vor face legătura fără probleme. Mai ales după ce vor găsi biletul ăla pe care i l-am strecurat în buzunar.

Scot telefonul din haină, încercând să-mi dau seama cum să procedez în continuare. Observ că am un apel pierdut de la el, precum și un mesaj scris. Îl citesc și apoi ascult și mesajul din căsuța vocală.

OK. *Interesant.*

S-ar putea ca lucrurile să se aranjeze până la urmă.

PARTEA A III-A

62

BLAKE

Vomit pe trotuar până mă dor coastele, într-un final, simt că nu mai am ce scoate din mine, dar nu vreau să mă opresc. N-o să mă opresc până când nu mă curăț de fiecare firimitură din fursecurile alea.

Când sunt destul de sigur că mi-am golit stomacul, mă ridic nesigur pe picioare. Închid ochii încercând să-mi amintesc când, mai exact, am mâncat prăjiturelele. N-a trecut nici măcar o oră. Cât durează până când substanțele din mâncare ajung în sânge? Nu știu răspunsul la această întrebare. Da, mi-am golit stomacul, dar s-ar putea să fie prea târziu.

Mă simt îngrozitor, dar în principal fiindcă am vomitat. Oare mă furnică degetele sau imaginația îmi joacă feste? E imposibil să-mi dau seama.

Cel mai rău este că nu-mi pot liniști gândurile care mi se învârt prin minte. Krista – femeia pe care o iubeam – nu este cine credeam eu. Este… în fine, dacă ce spune mama ei e adevărat, este o psihopată. Și-a ucis iubitul. A ucis-o pe fata cu care a înșelat-o iubitul ei. Probabil i-a ucis pe domnul Zimmerly și pe Stacie.

Oh, Dumnezeule, Stacie… E numai vina mea.

Încerc să-mi evaluez starea fizică. Mă simt… binișor. Mă doare capul și am o ușoară senzație de vomă, dar pot să dau vina pe faptul că am vărsat câteva minute bune. Cred că am scos toată otrava din sistem înainte să înceapă să lucreze, oricare-ar fi fost substanța aceea pe care am înghițit-o.

Krista m-a otrăvit. A încercat să mă *ucidă.*

Nu prea înțeleg ce s-a întâmplat sau care este adevărata Whitney, dar știu fără urmă de îndoială că fosta mea iubită e fiica femeii cunoscute cu o oră în urmă. În afară de asemănarea fizică dintre ele, totul îmi suna cunoscut. Telmont îmi părea familiar fiindcă l-a menționat Krista la un moment dat. Iar acum, când mă gândesc, a pomenit odată și că a locuit o vreme în Braga, plus că îi place la nebunie vinul de Porto. De aceea mi se tot aprindeau beculețele. Eu sigur n-am fost acolo.

Krista m-a mințit în legătură cu toată viața ei. A pretins că este din Idaho și că s-a mutat în oraș împreună cu o prietenă, la terminarea liceului – o minciună. Nu știu cine era femeia aceea de vârstă mijlocie cu care am ieșit la cină, cea care a simulat nostalgia față de copilăria Kristei. Categoric nu era mama ei – încă o minciună. A spus adevărul despre atacul de cord care l-a ucis pe tatăl ei, dar a omis să-mi spună că a fost provocat de stresul tuturor lucrurilor îngrozitoare făcute de ea.

Și acum ce urmează?

Gândul îmi zboară iar la biletul de sinucigaș pe care l-a scris în numele meu. Tot biletul e groaznic, dar există acolo o anumită frază care nu-mi dă pace deloc:

Nu mai pot continua, după ce am luat atâtea vieți.

Categoric vrea să arunce vina pe mine pentru uciderea domnului Zimmerly și a lui Stacie, dar asta e tot? Biletul e foarte general. Vrea să se asigure că poliția nu va avea niciun dubiu în legătură cu presupusele mele fapte.

După ce am luat atâtea vieți…

O s-o ucidă pe Whitney.

Brusc, sunt convins de asta – așa sună planul pe care și l-a făcut. O s-o ucidă pe Whitney la mine în casă, așa încât să nu mai rămână nicio îndoială asupra faptelor mele. Dar eu am apucat să fac drumul acesta la Telmont și i-am zădărnicit planurile.

Oare?

În cazul în care Krista presupune că o să mănânc fursecurile mai devreme sau mai târziu – un pariu destul de bun, având în vedere slăbiciunea mea pentru biscuiții ei cu scorțișoară – probabil că s-a hotărât s-o ucidă oricum pe Whitney. La urma urmelor, am în buzunar biletul de sinucigaș.

Trebuie să sun la poliție.

Îmi scot telefonul din buzunar. Încep să formez numărul de urgență, dar, înainte de-a apăsa și pe a treia cifră, aud în minte povestea pe care vreau să le-o spun și-mi dau seama cât de ridicolă și încâlcită este. Nimeni n-o să mă ia în serios când o s-o audă. Mi-e greu să văd o cale de scăpare. Mă vor închide înainte să creadă ce le spun. Sau mai rău – o să mă suspecteze tot pe mine de uciderea domnului Zimmerly.

Trebuie să discut cu Krista. Dacă știe că sunt în viață și am vomitat fursecurile, poate n-o să facă nicio prostie.

Poate.

Accesez numărul ei de telefon – primul din lista de contacte, pentru că pe ea o sun mai des ca pe oricine altcineva. Telefonul sună, iar și iar. Dar nu-mi răspunde.

Ai sunat la Krista… Lasă-mi un mesaj!

Îmi dreg vocea.

— Hei, ăă, Krista? Sunt Blake. Uite, sunt… sunt în Telmont pentru că… în fine, știi tu de ce. Și am fost… Am vorbit cu mama lui Whitney – cu mama *ta,* vreau să zic – și eu… eu… Poți să mă suni, te rog? Te rog, Krista? Trebuie să stăm de vorbă. Eu tot aș vrea… tot aș vrea să te văd. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat și… Uite ce, pornesc acum spre oraș și… așteaptă-mă, nu face nimic. Te rog.

Este un mesaj lung și încâlcit și până termin de vorbit îmi doresc deja să nu i-l fi lăsat deloc. O fi ea femeia pe care o iubesc, dar trebuie să nu uit că a încercat să mă ucidă. Mă vrea mort.

Îi trimit un mesaj-text ceva mai succint:

Sună-mă.

Mă uit la ceas. Dacă plec acum, o să ajung înapoi în oraș în jurul orei șapte, în funcție de trafic. Dar eu o să fiu pe sensul neaglomerat, așa că trag speranță ca autostrada să nu arate ca o parcare. Poate reușesc să împiedic să se petreacă vreo nenorocire.

Undeva, în fundul minții, o voce îmi spune că ar trebui să sun chiar acum la poliție. Și dacă vor considera că e o poveste absolut nebunească, poate trimit totuși o mașină de patrulă.

Însă Whitney rareori ajunge acasă înainte de zece sau unsprezece noaptea, iar eu voi fi înapoi în oraș în două ore. Pot ajunge la timp ca să împiedic o nenorocire.

63

KRISTA

Așa cum a promis, Amanda ajunge acasă în jur de șapte.

Este foarte punctuală. E și curată și ne plătește chiria la timp, aproape că nici n-o simți prin casă. În multe feluri, este chiriașa perfectă.

Iar eu o urăsc din fiecare fibră a ființei mele.

E îmbrăcată în obișnuiții ei blugi și cu tricoul de la braserie, care miroase încă vag a vită la grătar. În afară de rujul roșu pe care i l-am oferit, pe care l-a încercat o dată și a spus că nu e stilul ei, nu se machiază niciodată. Dacă s-ar găti, ar fi la fel de frumoasă cum era Stacie, dar ea alege să n-o facă.

Cu toate că, cinstit vorbind, la final Stacie n-a mai fost la fel de drăguță. Înainte de-a termina cu ea, i-am crestat fața aia frumușică. După vreo patruzeci de minute, ajunsese să mă implore s-o ucid. Așa că, serios, a fost un act de milostenie.

Amanda e surprinsă că mă găsește în living.

— N-am știut că ești deja aici.

— Păi încă am cheile.

— Corect.

Se prăbușește pe canapea și își lasă capul pe spate, sprijinindu-se în perne.

— Sunt bucuroasă că Blake nu-i acasă. A devenit imposibil în ultima vreme. Ce nemernic!

Simt un val de enervare. Blake nu-i deloc un nemernic. Este un tip cumsecade – unul dintre puținii pe care i-am întâlnit. OK, el m-a înșelat, iar eu am încercat să-l ucid. Încă încerc să-l ucid. Și totuși. N-are ea dreptul să vorbească în felul ăsta despre Blake. Abia dacă-l cunoaște.

Mă așez pe canapea alături de Amanda.

— Nu-i chiar atât de rău.

Întoarce capul într-o parte, ca să mă privească.

— Cum adică? Tocmai l-ai părăsit.

— Știu, dar…

Nu am idee cum să formulez ce vreau să spun și nici nu sunt sigură că vreau să spun. Oricum, nimic din ce s-a întâmplat n-o privește pe ea.

— Deci te-ai uitat de apartamente?

Se ridică în capul oaselor pe canapea.

— Da, sunt câteva în bugetul nostru și chiar mai multe dacă nu te deranjează să te muți din Manhattan.

— Da, n-am o problemă cu asta, mint eu.

Nu vreau să mă mut din Manhattan, dar trebuie să ne omorâm timpul cu ceva până când ajunge Blake.

— Super!

Amanda scotocește prin geantă după telefon și accesează unul dintre site-urile cu proprietăți de închiriat. În acest timp, îmi arunc privirea spre măsuța de cafea din fața noastră. De obicei, Blake face crize când sunt chestii aruncate pe ea, dar acum văd câteva plicuri împrăștiate, câteva reviste și cataloage care spun multe despre starea lui de spirit de dinainte să plece spre New Jersey. Amanda nu a remarcat dezordinea de pe măsuță și mă bucur.

Fiindcă sub una dintre revistele alea se găsește un cuțit extrem de ascuțit.

64

BLAKE

Imediat după ce intru pe Riverside Drive, încep să văd dublu.

La început, dau vina pe cele patru ore de condus. Clipesc de câteva ori și vederea revine la normal, ceea ce-mi confirmă teoria. La început. Apoi, după alte câteva minute, se întâmplă același lucru. Ridic privirea spre semafor și, chiar dacă știu că ar trebui să fie doar unu, cumva în față îmi apar două. Clipesc și lumina roșie începe să se răsucească în vârtej.

Rahat!

Sperasem că am vărsat totul din stomac. Se pare, totuși, că ceva-ceva din otravă tot a trecut în sânge. Așa se explică probabil și de ce, de când am plecat din Telmont și până acum, durerea de cap a devenit și mai intensă, și la fel și greața.

Nu știu ce să fac. Sunt la vreo zece minute de casă. Categoric n-ar trebui să conduc în starea asta, dar nu am timp de pierdut. Vederea dublă dispare și apare, și, cu toate că situația nu e grozavă, putea fi și mai rău. Adică, na, aș fi putut *orbi.*

Cel puțin afară nu s-a întunecat de tot. Mai pot vedea încă. Mai pot conduce, deși trebuie să recunosc că, dacă-mi sare un pieton în față, n-o să pot opri la timp. Țin strâns volanul cu ambele mâini, încercând să rezist aceste ultime câteva minute până acasă. Las să-mi scape un oftat tremurat.

Aș putea trage pe dreapta. Aș putea suna la urgențe, ca să explic situația. Am bănuiala că, orice mi-ar fi dat Krista, ar trebui să fiu la spital. Nu că-mi permit asistență medicală, din moment ce n-am asigurare de sănătate, dar ce mai contează o mică datorie (OK, o grămadă de datorii) dacă tot sunt pe moarte?

Sunt oare pe moarte? Nu, imposibil. Am vomitat cea mai mare parte din fursecurile alea.

GPS-ul a devenit inutil, din moment ce nici măcar nu-l mai văd. Mă rog, îl văd, dar sunt două, ceea ce îngreunează foarte mult urmărirea rutei. O să

mă bazez pur și simplu pe memoria mea, rugându-mă în același timp să nu intru din greșeală pe vreo stradă cu sens unic. Virez pe bulevardul Columbus și pot spune că aproape am ajuns. Mai am un pic.

Sperasem să fi înțeles eu greșit. Sperasem că poate Krista nu mi-a otrăvit totuși fursecurile. Poate că totul n-a fost decât o uriașă neînțelegere și ea nu-și dorește de fapt să mor.

Însă nu m-am înșelat. Nu știu ce mi-a dat, însă chestia asta mă ucide.

Fac virajul final pe strada mea și mașina urcă pe bordură când încerc s-o parchez. N-am însă energia să încerc măcar să-i corectez poziția. Nu trebuie decât să parchez lângă trotuar. N-am dat peste nimeni, așa că asta e tot ce contează. Doar n-o să iasă domnul Zimmerly din casă să se plângă.

Bietul bătrân! E vina mea c-a murit. Toată porcăria asta este numai și numai din vina mea. Mă rog, într-un mod direct este vina Kristei, dar dacă eu n-aș fi avut momentul ăla de slăbiciune cu Stacie, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. În secunda în care s-a terminat – ce dracu', chiar mai înainte –, am regretat. M-am simțit oribil săptămâni întregi și de vreo sută de ori am fost pe cale să cedez și să-i mărturisesc. Eu nu sunt infidel – nu sunt genul acela de bărbat. O iubeam pe Krista și nu-mi venea să cred că am făcut ceva atât de stupid încât să pun în pericol relația noastră.

Însă după o lună sau cam așa ceva, vina a început să pălească. A fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată și voiam să-l las în urmă. Krista n-a aflat nimic despre asta – cel puțin așa am crezut – și nu aveam niciun motiv să distrug tot ce-avem noi împreună pentru o aventură stupidă de-o noapte.

Doar că n-am avut idee că ea *aflase* totuși și-și făcea planuri să ardă totul din temelie.

Privirea mi s-a tulburat de tot și capul îmi bubuie fără oprire. Bâjbâi după telefonul așezat pe bord și îl apuc pe pipăite, gata să-l scap pe jos. Trebuie să sun la urgențe. Nu mai am de ales. Nu mai am când să stau la discuții cu Krista, s-o conving să nu-i ia gâtul lui Whitney. O să fiu mort până atunci.

Însă când mă uit la ecranul telefonului, nici măcar nu pot să focalizez. Văd două telefoane, apoi trei, apoi din nou doar unu.

OK, chiar sunt într-o stare foarte proastă.

Reușesc să deschid portiera și, cu mult efort, mă pun pe picioare. Vederea dublă e partea cea mai proastă, pentru că-mi dă stări de vomă și amețeală, însă pot să merg. Dacă reușesc să mă țin de ceva.

Trebuie să ajung în casă. Luminile sunt aprinse, ceea ce înseamnă că Whitney s-a întors de la serviciu și mă poate ajuta să chem o ambulanță.

Doar dacă, firește, n-am interpretat eu totul greșit și Whitney e băgată și ea în asta. Dar nu cred. Sau cel puțin trebuie să sper că nu-i adevărat.

Ținându-mă de garduri, reușesc să ajung până la treptele casei. Apoi mă țin de balustradă cât urc scara și reușesc să ajung la ușă. Pare un adevărat miracol, dar, când scot cheile din buzunar îmi dau seama că este extrem de greu să descui ușa, căci broasca se mișcă neîncetat. Până acum nu mi-am dat seama ce mică e yala asta.

De ce le fac așa de mici? Este imposibil să…

În cele din urmă renunț și apăs pe butonul soneriei. Țârâitul ei răsună în casă și stau în fața ușii, ținându-mă de toc în timp ce aștept să vină cineva să-mi deschidă. Dacă nu vine cineva cât mai repede, nu cred că o să mai rezist. Am nevoie de ajutor.

Să vină oricine-o veni, dar să vină odată…

65

KRISTA

— Apartamentul ăsta ar fi chiar perfect, spune Amanda.

M-am plictisit cumplit. M-am săturat să mă tot uit la apartamente împreună cu Amanda și să mă prefac încântată când știu bine că n-o să locuiesc niciodată în vreunul din ele. Îmi dau seama că ea nu știe, dar pur și simplu nu-mi pasă.

Unde naiba e Blake? De ce n-a ajuns până acum? A murit pe drum spre casă?

— N-are lift, dar nu sunt decât două etaje, spune Amanda. Și e destul de aproape de stația de metrou.

— Hai să-l punem în secțiunea „Poate”.

— Ți-a plăcut mai mult decât apartamentul din Park Slope?

Nici nu-mi amintesc apartamentul despre care vorbește, dar mă privește întrebător, așa că spun:

— Da. Ăsta e categoric mai bun.

— OK.

Dă din cap plină de înțelegere.

— Apropo, mă bucur foarte mult că facem asta împreună, Krista. De una singură, nu cred că aș fi putut găsi măcar un loc unde să stau.

Mă uit la ceas, apoi ridic privirea spre ea.

— Mă bucur să fiu aici pentru tine, Amanda.

Îmi aruncă un zâmbet inconfortabil.

— N-ar trebui să-mi spui așa.

— De ce nu?

Încerc să-mi ascund iritarea, dar nu prea îmi iese.

— Doar e numele tău, nu?

— Da, dar…

Se foiește speriată.

— Dacă îmi află cineva numele adevărat, o să fie rău. Rău de tot.

Știu și eu, firește, că doar nu-s tâmpită.

— Nu te condamn. Whitney e un nume frumos.

— Zici?

Se strâmbă.

— Eu îl urăsc, de fapt. Parcă ar fi numele unei nenorocite de adolescente populare în liceu, care le terorizează pe fetele mai puțin frumoase decât ea. Știi genul, nu?

Ce înseamnă chestia *asta?*

— Cred că da…

— În fine, în mod sigur mie nu mi se potrivește.

Deci nu-i destul că mi-a furat numele, pe deasupra nici măcar nu-i *place?* Ce tupeu are fata asta! Mi-ar plăcea să nu mă grăbesc când o să-i fac și ei ce i-am făcut lui Stacie, dar nu-mi permit asta. Trebuie să se întâmple repede, îndată ce ajunge Blake acasă.

Dar unde e omul ăla?

— Aș face orice ca să-mi iau înapoi vechea identitate, oftează ea, lăsându-se iar pe spate în pernele canapelei.

— Dar dacă ai avea de ales?

Lasă telefonul deoparte și mă privește curioasă.

— Să am de ales?

— Exact. Dacă ți-ar spune cineva că ai putea s-o primești înapoi fie pe mama ta, în viață și sănătoasă, fie vechea ta identitate?

Îmi aruncă o privire ciudată.

— Aș alege-o pe mama. Firește.

Nu asta ar fi decizia mea. Dacă aș avea de ales între a deveni iar Whitney și să n-o mai văd pe mama în veci, alegerea ar fi foarte simplă. Când am de ales ceva, întotdeauna mă aleg pe mine. Nu-mi pasă oricum dacă aș mai vedea-o sau nu pe mama. Noi două nu ne-am înțeles niciodată bine, mai ales după ce Joey și-a rupt brațul. După incidentul ăla m-a urât de-a binelea.

— Mi se pare că toată chestia arată totuși o oarecare nerecunoștință, spun eu.

Se încruntă.

— Nerecunoștință?

— Da. Uită-te la tine, folosești numele altcuiva și nici măcar nu-l *vrei.* Pentru tine este un inconvenient.

Îi arunc o privire pătrunzătoare.

— O grămadă de oameni ar fi peste măsură de *încântați* cu ce ai primit tu, să știi.

Amanda se foiește pe canapea.

— Știi, spune ea, mă gândeam și eu… văd că ne cam chinuim să alegem o locuință comună… poate că nu-i o idee atât de grozavă să fim colege de apartament.

— Nu?

— Adică te plac și n-am nimic cu tine, spune ea repede.

„Da, sigur.”

— Dar, având în vedere toate chestiile astea cu Blake, poate că nu-i o idee prea grozavă.

Chestiile cu Blake? Despre ce vorbește? Inima mi se oprește o secundă în piept.

— Te-ai *culcat* cu el? mă răstesc la ea.

Dacă s-a culcat cu el, îi crestez fața. Nu-mi pasă cât o să dureze.

— Ce? Nu!

Face ochii mari, dar nu-mi dau seama dacă este din cauză că am prins-o sau doar am surprins-o.

— Voiam să spun doar că noi doi nu ne-am înțeles deloc. Niciodată n-aș fi…

Își ia geanta de pe jos și bagă telefonul înăuntru.

— Uite, poate că ar fi mai bine să plec.

Se ridică de pe canapea și mă ridic și eu în picioare. Vrea să plece, dar nu pot s-o las. E acum ori niciodată, întind mâna spre revistele de pe măsuța de cafea și prind zdravăn cu degetele mânerul cuțitului.

Însă chiar în secunda aceea se aude soneria.

Amanda e distrasă de sunet. Ceea ce îmi ușurează și mai mult sarcina de a-i înfige adânc lama în măruntaie.

66

BLAKE

Te rog, Whitney, deschide ușa. te rog…

Simt cum îmi pierd cunoștința rapid. Abia dacă mai reușesc să stau în picioare fără să mă țin de tocul ușii. Am prea multă salivă în gură și, cu toate astea, nu reușesc s-o înghit. Nu are cum să fie de bine.

Sper că spitalul are antidot pentru ce mi-o fi dat Krista. Nici măcar nu știu ce mama dracului era.

Chiar în secunda în care mă pregătesc să sun din nou, ușa se deschide larg. Mă aștept s-o văd pe Whitney în prag, însă în locul ei o zăresc pe Krista. Oh, nu, e prea târziu. Însă chestia bună este că văd un singur exemplar. Cel puțin așa cred, că e ea. Poate că încep să am halucinații.

— Blake.

Se întinde și mă apucă de braț.

— Intră în casă. Unde ai fost?

O urmez înăuntru, încercând să ascund cât mai bine faptul că efectiv sunt pe moarte.

— Am… condus.

Rahat, oare încep să bâigui cuvintele? Nu e bine.

— Ai condus? Încotro?

— Ți-am spus. Am fost în Telmont.

Îmi șterg niște bale din colțul gurii, fiindcă se pare că am probleme cu înghițitul.

— Am… am fost să vorbesc cu mama lui Whitney. Și mi-a zis că…

Krista arcuiește o sprânceană. Preț de o clipă, văd două Kriste, dar apoi rămâne iar doar una.

— Ți-a spus că eu sunt Whitney.

— Nu, am văzut fotografia și…

Îmi șterg iar buzele cu dosul palmei.

— Nu înțeleg. Dacă tu ești Whitney, atunci cine este…

Pe chipul Kristei trece o umbră întunecată.

— O impostoare. O fată care mi-a furat numele cât timp nu l-am folosit. Înțelegi și tu de ce-a trebuit să plătească prețul.

— Să plătească…

Abia atunci arunc o privire spre canapeaua din living. Fata pe care o știam drept Whitney Cross zace prăbușită acolo, cu abdomenul scăldat în sângele care a îmbibat toată stofa canapelei.

Am ajuns prea târziu. N-am reușit s-o opresc.

Intru în living încercând să mă uit mai îndeaproape, dar nu mai pot merge. Aproape cad din picioare, însă Krista mă prinde în ultima secundă, înainte să mă prăbușesc. Mă susține o clipă; apoi mă sprijin de perete, ca să reușesc să rămân în picioare.

— Oh, Doamne!

Îmi frec tâmpla cu cealaltă mână.

— Krista…

— Nu mai fi așa pămpălău! mă repede ea. A *meritat-o.* Așa cum o meriți și tu pentru ce ai făcut. Tu și Stacie.

— Nu a însemnat *nimic.*

Mă străduiesc din răsputeri să rostesc cuvintele clar. Trebuie să știe asta.

— A fost o singură dată și am regretat imediat. M-am simțit oribil din pricina asta. Nu-mi păsa defel de Stacie. Îmi păsa de *tine.* Pe *tine* te iubeam.

Buzele i se arcuiesc într-o grimasă.

— Și acum mă mai iubești?

Nu știu ce să răspund la întrebarea asta. Cum aș putea să-i spun că o iubesc după tot ce-a făcut? Nici măcar nu știu cine este. Și peste toate astea…

— Ai încercat să mă ucizi, îi atrag atenția.

— Am încercat?

Rânjește la mine.

— Pare că am făcut o treabă destul de bună, de fapt.

Mă cercetează cu privirea.

— Cum te simți în momentul ăsta, Blake?

Știe că am mâncat fursecurile. Firește că știe – acum două secunde era efectiv să mă prăbușesc cu fața în jos. M-am mințit singur când mi-am spus că-mi pot ascunde starea. Nu pot să articulez bine cuvintele, nu pot să merg drept și iar văd dublu.

— Ți-am dat tetrodotoxină, mă informează ea. Știi tu, chestia aia care se găsește în peștele-balon și care e foarte toxică? De obicei, moartea survine prin insuficiență respiratorie la patru-șase ore după ingerare.

Mă privește curioasă.

— Acum cât timp ai mâncat fursecurile, Blake?

Nu mai știu. Cred că au trecut trei sau patru ore. Iar acum, că a zis, parcă simt brusc o mică dificultate în respirație. Mă sprijin de perete ca să nu mă prăbușesc la pământ, dar în câteva minute nici asta nu va mai fi destul.

— Nu există niciun bilet de sinucigaș, reușesc să îngaim.

— Ce-ai zis?

Își îndreaptă privirea spre mine.

— Nu reușești deloc să articulezi cum trebuie.

Încerc din nou, rostind răspicat fiecare cuvânt în parte.

— Am. Făcut. Bucăți. Biletul. De. Sinucigaș.

— Ah!

Flutură din mână.

— Nu-i nicio problemă în privința asta. O să scriu altul. Sunt foarte bună la chestiile astea.

Cad în genunchi, știind că n-o să mai reușesc să mă ridic. Asta a fost. N-o să supraviețuiesc acestei încercări. Nu vreau să se termine aici și acum, dar ce pot face? Nu pot să sun la urgențe. Nici măcar nu-mi mai pot mișca degetele.

Nu-mi vine să cred că mi-a făcut așa ceva. Am *iubit-o.* Voiam să fie soția mea.

Iar acum stă în picioare, aplecată deasupra mea, privindu-mă cum mor.

Numai că, o secundă mai târziu situația se schimbă radical. Krista este pe jos, prăbușită lângă mine. Privirile ni se întâlnesc și, dintr-odată, bluza ei albă se colorează în roșu-aprins. Deschide gura să spună ceva, dar de pe buze i se prelinge un firicel de sânge.

— Krista? icnesc eu.

Ridic privirea și o văd pe Whitney în picioare, aplecată deasupra noastră, clătinându-se ușor și strângând cu atâta forță mânerul unui cuțit, încât nodurile degetelor, stropite cu sânge, s-au albit complet.

— Krista!

Reușesc să mă târăsc spre ea. Nici eu nu mă simt prea bine, dar ea pare și mai rău. Efectiv se îneacă cu propriul sânge, care îi curge pe gură și din

spate, îmbibând parchetul de sub noi.

— Krista…

— Sun la numărul de urgență, spune Whitney cu voce tremurătoare, ținându-se de abdomenul însângerat.

Mă ghemuiesc deasupra Kristei, privind cum se prelinge viața din ea. Nu înțeleg cum, în urmă cu doar câteva minute, ea m-a putut privi murind, fără să simtă nimic. Pentru că ăsta e cel mai greu de privit lucru din viața mea. Chiar mai greu decât moartea mamei. Pentru că pe mama nu m-am așteptat s-o am lângă mine toată viața, dar alături de Krista am crezut din tot sufletul că o să îmbătrânesc.

— Te rog să nu mori, Krista.

În ciuda a tot ce mi-a făcut, ochii mi se umplu de lacrimi.

— Te iubesc.

Deschide ușor buzele și văd formându-se o bulă de sânge.

— Nici… măcar… nu… mă… cunoști.

— Ba te cunosc, insist eu. Te cunosc. Haide, Krista. Rezistă.

În timp ce Whitney vorbește la telefon cu dispecerul, o apuc pe Krista de mână. E rece și lipicioasă. Totuși, are încă ochii deschiși – încă trăiește și e conștientă, dar abia se mai ține de un fir de viață.

— Te iubesc, îi spun din nou. Știu cine ești și te iubesc. Te rog…

Preț de o fracțiune de secundă, un zâmbet fantomatic îi apare pe buze. Însă apoi pleoapele îi flutură și se închid, iar trupul încremenește. Mă uit spre pieptul ei. Oare se mai ridică și coboară? A încetat să mai respire?

— Trebuie să începem manevrele de resuscitare, îi spun lui Whitney.

Încheie apelul și se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Resuscitare? Blake, abia dacă mai poți să respiri. Iar eu sunt înjunghiată în abdomen.

— Știu, dar…

Are dreptate. Chiar dacă mi-aș aminti ritmul corect de alternare a respirațiilor și compresiilor, tot n-aș putea s-o fac. Nu pot respira pentru o altă persoană când nu pot respira nici măcar pentru mine.

Krista va muri. Viața se scurge din ea sub ochii mei.

Și adevărul e că exact asta merită.

67

KRISTA

Am știut că ar fi trebuit s-o înjunghii pe Amanda încă o dată, ca să mă asigur că a murit.

Am știut că ar fi trebuit să pun ceva mai multă tetrodotoxină în fursecurile alea.

Am știut că n-ar fi trebuit niciodată să am încredere în Blake.

Am știut că n-am fi trăit niciodată fericiți până la adânci bătrâneți. Mama avea dreptate.

Am știut.

Am…

68

BLAKE

Încă trăiesc.

A trecut o săptămână de când… în fine, de când s-au întâmplat toate. O săptămână de când Krista a încercat să mă ucidă. O săptămână de când a murit pe podeaua din living, cu mine plângând ghemuit deasupra trupului ei plin de sânge. O săptămână de când am fost dus la camera de gardă, unde a trebuit să fiu sedat și intubat. (Ultima parte nu prea mi-o amintesc.) Se pare că nu există antidot pentru tetrodotoxină, dar, dacă supraviețuiești primelor douăzeci și patru de ore, ai o șansă bună să rămâi în viață.

Iar acum am fost declarat recuperat (în mare parte), ceea ce înseamnă că pot fi externat. Tata a închis magazinul de bricolaj și a venit încoace, să fie alături de mine, dar s-a întors acasă ieri, când era limpede că am trecut de momentul critic. Eu i-am spus să se ducă – știu că n-are ajutoare la magazin și nu vreau să-și piardă afacerea din cauza mea. Însă asta înseamnă că azi n-are cine să mă ia de la spital, când voi fi externat.

Așa că am rugat-o pe Amanda să vină.

E ciudat să-i spun astfel. Tot timpul cât a stat la noi n-am știut-o decât de Whitney. Dar, de fapt, pare mai degrabă o Amanda. Mi-a spus de ce și-a schimbat identitatea – despre cum a avut nevoie de bani ca să achite chimioterapia maică-sii și cum a luat banii de la cine nu trebuia. Povestea asta mi-a sfâșiat un pic inima, mai ales fiindcă și mama a murit tot de cancer și, totodată, știu și cum e să ai nevoie de bani cu disperare. Însă ce mă uluiește cel mai tare este că, deși auzise și ea povestea, Krista tot o voia moartă pe Amanda. Krista avea dreptate – chiar n-am cunoscut-o.

Mă îmbrac singur, plin de nerăbdare să ajung acasă. Chiar dacă sunt capabil să fac toate mișcările și gesturile necesare, îmi simt trupul de parcă aș fi bătut și, când termin, îmi vine să trag un pui de somn, ca să mă recuperez. Sunt mai mult decât epuizat.

Ingerarea unei toxine letale? Complet nerecomandat.

Asistenta care s-a ocupat de actele de externare vine cu un scaun rulant.

— N-am nevoie de scaun, îi spun, deși nu-i întru totul adevărat, fiindcă mă cam clatin pe picioare; totuși, aș putea să ies din clădire.

— Sunt regulile spitalului, spune ea. Nu vrem să ți se întâmple ceva – cel puțin până ieși de-aici!

Nu doresc să creez probleme, așa că mă așez ascultător pe scaun. Asistenta mă împinge pe culoar, spre lift. După o coborâre interminabilă, ajungem în holul central. Așa cum a promis, Amanda mă așteaptă acolo, așezată pe un scaun. Când mă vede, se ridică în picioare.

— Este iubita ta? mă întreabă asistenta.

La o fracțiune de secundă după ce întrebarea îi zboară de pe buze, roșește violent. Fiindcă știe – firește că știe. Toată lumea știe că mă aflu în spital pentru că iubita mea a încercat să mă ucidă. Și, de parcă n-ar fi destul, a apărut și peste tot la știri. Tot *orașul* știe.

Krista a ajuns faimoasă. *The New York Times* a avut un articol foarte detaliat despre toate cadavrele pe care le-a presărat în drum. Sunt mai multe decât știam – nu au fost doar Stacie și domnul Zimmerly. Fosta mea logodnică avea prostul obicei de a-și rezolva problemele ucigând.

— Salut, Blake! spune Amanda când se apropie de mine. Arăți ca dracu'.

— Hei, mulțumesc!

După ce rana ei a fost clasificată drept superficială și ea a fost externată în dimineața următoare, Amanda a venit de câteva ori să mă viziteze. Iar acum mă ajută să mă ridic din scaun și să mă țin pe picioare.

— Nu pot să te prind dacă o să cazi, să știi, îmi spune ea.

— O să fiu în regulă.

În fața spitalului așteaptă câteva taxiuri și aș putea foarte bine să mă urc singur într-unul din ele, dar mă bucur că este și Amanda cu mine și, de asemenea, că regula spitalului este să vină să te ia cineva. Îmi deschide portiera și apoi urcă și ea lângă mine.

— Dar eu plătesc cursa, îi spun. Să nu mă refuzi.

— De ce te-aș refuza? mi-o întoarce ea. La urma urmelor, ți-am salvat viața. Măcar atât să faci și tu, să plătești cursa.

E foarte adevărat. Doctorul mi-a spus că, dacă n-aș fi ajuns la spital, să fiu intubat, aș fi murit într-o oră. Krista n-avea de gând să cheme vreo ambulanță. Dacă Amanda n-ar fi înjunghiat-o în spate, m-ar fi lăsat să mor sub ochii ei.

— Apropo, mi-am împachetat toate lucrurile, îmi spune Amanda când taxiul ajunge pe First Avenue. Prietena mea de la braserie zice că pot să profit de canapeaua ei pentru o vreme.

O privesc surprins.

— Ce-ți veni să te muți?

— Ăăă, păi tu mi-ai spus să mă mut. Ba chiar mi-ai *ordonat* să mă mut.

Așa am făcut. Am bătut ca apucatul cu pumnul în ușa ei și i-am zis că are treizeci de zile să plece dracului din casa mea. Însă de atunci s-au schimbat o grămadă de lucruri. Nu vreau s-o dau pe Amanda afară din casă și s-o pun să trăiască pe canapeaua unei prietene când eu am la dispoziție o casă întreagă, efectiv goală.

— Vreau să rămâi, îi spun. Adică, dacă vrei și tu.

Ridică din sprâncene.

— Ești sigur?

— Foarte sigur.

Nu pare convinsă, așa că adaug:

— Și poți să mănânci toate cerealele, dacă dorești.

Chipul i se relaxează într-un zâmbet.

— Ei bine, doar n-o să refuz o saltea decentă pentru o canapea cu gâlme.

Mă simt epuizat chiar și după această scurtă conversație cu Amanda, așa că las capul pe tetieră, ca să mă odihnesc. Însă de fiecare dată când închid ochii, o văd pe Krista aplecată deasupra mea, privindu-mă cum mă sting. Tot nu pot să accept ce mi-a făcut sau faptul că a ucis atât de mulți oameni în viața ei… până când, într-un final, Amanda i-a făcut de petrecanie. Nu este nicio exagerare să spui că fosta mea iubită Krista era psihopată. Ce naiba, poți să mergi și mai departe și să spui că era un monstru.

E atât de îngrozitor dacă spun totuși că mi-e atât de dor de ea?

EPILOG

DUPĂ PATRU LUNI

BLAKE

Mașina e încărcată până la refuz cu toate bulendrele mele.

Mă rog, poate nu chiar cu toate. Nu pot lua cu mine mobila și alte câteva cutii pe care le-am trimis deja prin curier acasă la tata, în Ohio. Însă am ocupat fiecare colțișor din portbagaj și de pe bancheta din spate a bătrânei Kia cumpărate săptămâna trecută. E gata de plecare.

La fel și eu.

Amanda vine cu mine în living când mai arunc o ultimă privire prin casa din cărămidă cafenie care mi-a oferit unele dintre cele mai fericite și mai nefericite amintiri ale traiului meu în New York City. Acum, când această iarnă deosebit de bogată în zăpadă se apropie de sfârșit, am decis să încep procesul de vânzare – una dintre cele mai ușoare decizii pe care le-am luat vreodată. Și, dac-ar fi să nu mai revăd vreodată locul ăsta, n-o să mă încerce niciun regret.

Din fericire, va fi o vânzare destul de ușoară. În timp ce mă recuperam după otrăvire, am petrecut o vreme cu reparații prin casă, pentru care mi-am folosit toate cunoștințele primite de la tata în copilărie și în adolescență. Mi-am făcut griji că n-o să vrea nimeni să cumpere casa după ce… în fine, după tot ce s-a petrecut aici.

Însă, îți vine sau nu să crezi, există o grămadă de oameni dornici să dețină casa unui criminal notoriu. Se pare că va fi un război al ofertelor.

— Deci asta a fost, îi spun Amandei.

Îmi aruncă un zâmbet trist. M-a ajutat să împachetez și să încarc mașina. Și după ce voi pleca, ea va rămâne să intermedieze vânzarea casei, în schimbul dreptului de-a mai locui o vreme aici, fără să plătească. Am reușit să achit ipoteca după ce am dat câteva interviuri plătite despre Krista, însă

toată situația mi-a lăsat un gust foarte amar. Un editor mi-a făcut o ofertă extrem de generoasă de a scrie o carte, pe care am refuzat-o însă categoric.

— O să-mi fie dor de tine, Blake, îmi spune Amanda.

Și mie o să-mi fie dor de ea. După ce am petrecut atât timp urând-o de moarte, în ultimele câteva luni ne-am atașat foarte mult unul de altul. Nu știu ce-aș fi făcut dacă n-aș fi avut-o pe ea să vorbim împreună despre tot ce s-a întâmplat.

— Pariez pe cinci dolari că în șase luni o să te plictisești de moarte și o să vrei să te întorci la New York, spune Amanda.

— N-o să mă mai întorc niciodată, îi răspund – și chiar cred. Dar tu poți veni oricând în vizită în Cleveland. Este o invitație deschisă.

— S-ar putea să profit, râde ea cu gura până la urechi. Vreau să-ți văd magazinul.

Da, preiau magazinul de bricolaj al tatei. După ce s-a descoperit că, de fapt, Krista a fost cea care a furat documentele și ne-a vândut campaniile de marketing, Wayne Vincent m-a sunat personal ca să-mi ofere iar jobul de vicepreședinte. Se pare că Malcolm nu era în stare să facă față volumului de muncă și plănuiau să se lipsească de el. *Nimeni nu poate face treaba asta mai bine decât tine, Blake.* Însă după felul în care m-a dat afară cu un șut în fund, după atâția ani de muncă și fără să-mi acorde măcar prezumția de nevinovăție… ei bine, nu-mi pot imagina cum m-aș fi întors vreodată în compania aia. Nici nu realizasem cât de toxică era atmosfera de la Coble & Roy, în ciuda faptului că predecesorul meu a încercat să se arunce pe fereastră. (Sincer să fiu, o parte din mine încă se întreabă dacă nu cumva Krista s-a aflat și în spatele acestei întâmplări, însă acum, că ea nu mai este printre noi, n-o să aflu niciodată adevărul.)

Oricum, tata e în al nouălea cer că vin să preiau magazinul și pare că așa e cel mai bine. Orașul ăsta nu are nimic să-mi ofere și va fi un sentiment minunat să continui afacerea familiei. În plus, mi-e dor de tata și știu că nu va trăi veșnic. Abia aștept să ajung acasă, în Cleveland.

Acum nu mi-a mai rămas decât să mă așternla drum.

Stau față în față cu Amanda și, preț de o clipă, suntem puțin stânjeniți în încercarea de-a ne da seama cam cum să ne luăm la revedere. Acum o săptămână am făcut sex – o singură dată. Nu a fost ceva planificat, dar petrecuserăm atât timp împreună și avuseserăm conversații atât de personale, încât pur și simplu… s-a întâmplat.

După aceea m-am simțit dezgustat de mine însumi. Krista nici nu s-a răcit bine și am încă proaspăt în minte tot ce s-a petrecut. Pe de altă parte, să te culci cu femeia care ți-a salvat viața pare un antidot bun după ce fosta iubită a încercat să te ucidă.

Până la urmă ne îmbrățișăm și pare foarte bine așa. Amanda e foarte diferită de Krista – genul de femeie cu care mi-am imaginat dintotdeauna că-mi voi petrece viața. Mi-aș dori doar s-o fi întâlnit pe ea prima, întrucât Krista m-a distrus pentru multă vreme de-acum înainte.

— O să te descurci? o întreb.

Ezită o clipă, apoi dă din cap:

— Da.

— Dacă ai nevoie să-ți împrumut niște bani…

— Este OK. O să văd eu cum mă descurc.

Un lucru care m-a îngrijorat foarte tare era că toată publicitatea stârnită în jurul Kristei va provoca și dezvăluirea identității Amandei. Însă ea mi-a spus că din banii câștigați și-a făcut un plan de restituire a datoriei. Așa că totul va fi bine sau cel puțin așa mi-a zis mie. Însă tot sunt un pic îngrijorat. Nu prea vrei să te pui cu niște cămătari înfuriați. Am pus-o să-mi promită că, dacă are vreodată probleme, o să-mi dea de veste. În cazul în care vânzarea casei va merge cum cred eu, o să am o grămadă de bani să-i dau cu împrumut.

— În regulă, îi spun, presupun că asta a fost.

Amanda mă conduce la mașină și ne îmbrățișăm pentru ultima dată. Am trăit în orașul ăsta un deceniu. Sunt trist să-l las în urmă, dar sunt și fericit pentru noul început. Totul se întâmplă cu un motiv și pare că asta e soarta mea.

Abia aștept să-mi încep noua viață.

AMANDA

Mă încearcă un pic tristețea când îl văd pe Blake îndepărtându-se în noua lui mașină la mâna a doua. A fost bine să-mi petrec timpul împreună cu el, în ultimele luni, dar o să fie mai fericit la el acasă, în Ohio. A încercat o vreme să facă lucrurile să meargă aici, însă este prea provincial pentru New

York. Tot în Midwest avea să sfârșească și dacă nu i-ar fi distrus Krista viața.

Totuși, o să-mi fie dor de el. Este un tip drăguț și foarte, foarte plăcut privirii, plus că sărută foarte bine, înțeleg de ce era Krista așa posesivă cu el.

Mi-a plăcut și cum a crezut fiecare vorbă pe care i-am zis-o.

E îngrijorat pentru mine. Văd îngrijorarea întipărită pe chipul lui. E îngrijorat că mă vânează cămătarii. Dacă ar ști adevărul, nu și-ar mai face atâtea probleme. De asemenea, nici nu m-ar lăsa să stau în casa lui și nici nu mi-ar oferi bani. Și categoric nu s-ar fi culcat cu mine săptămâna trecută. Dar ce nu știe nu are cum să-i facă rău.

Totul s-a petrecut cu o lună înainte de moartea Kristei. Lucram în schimbul de seară la braserie, disperată să ajung acasă, când am observat la una dintre mese un tip morocănos, a cărui prezență m-a tulburat foarte tare. Ceilalți clienți plecau rând pe rând, dar el n-avea de gând să se clintească, trăgând de aceeași ceașcă de cafea. Abia după ce locul s-a golit de tot, m-a apucat de braț la un moment dat, când am trecut pe lângă masa lui.

— Fă o pauză, Amanda, mi-a spus el. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine în spate.

Mi-a spus pe numele meu real. M-am gândit să fug, dar știam că ar fi fost sinucidere curată.

Ne-am întâlnit lângă tomberoanele din spatele braseriei. S-a prezentat ca fiind Frank Gallo. Mi-a spus că știe că datorez o grămadă de bani colegilor săi și că vrea să mă ajute să scap de datorie.

Eram sigură că o să-mi ceară să fac vreun lucru îngrozitor, însă obosisem să fiu fugară. Obosisem să locuiesc în apartamente mizerabile, cu nemernici de proprietari care mă acuză că mănânc prea multe cereale și folosesc detergentul nepotrivit. Eram dispusă să fac absolut orice-ar fi pus capăt acestor lucruri.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Locuiești sub același acoperiș cu o femeie pe nume Krista Marshall, a spus Frank Gallo. Mi-a ucis nepotul, pe Jordan, și a scăpat cu fața curată. La fel ca tine, a crezut că se poate ascunde, dar n-a reușit. Vă prindem mereu, mai devreme sau mai târziu. Ironia este că tu m-ai ajutat s-o găsesc.

Nu știam la ce anume se referă, dar cuvintele lui au fost suficiente ca să-mi provoace frisoane.

— Și ce vrei de la mine?

— Tu o ucizi pe Krista Marshall, a spus el, și noi uităm toate datoriile tale de la pariuri.

Da, firește că erau datorii de la pariuri. Oare chiar ia cineva bani de la cămătari ca să plătească pentru *chimioterapia mamei?* Hai, scutește-mă. Nu sunt Maica Tereza. Oricum, mama este o alcoolică degenerată, care abia dacă a reușit să aibă grijă de mine cât de cât în copilărie, și, dacă ar face cancer, aș privi bucuroasă cum o mănâncă de vie, până o bagă în mormânt.

Am făcut multe lucruri rele în viață – hai să-i zicem proastă educație. Dar n-am ucis pe nimeni. Cu toate astea, îmi voiam viața înapoi. Și nici nu părea să am de ales.

— Bine, i-am spus. O s-o fac.

Ce ironic, în noaptea în care m-a înjunghiat Krista, și eu plănuisem s-o ucid. Tot ca ea, mă gândeam că Blake o să fie țapul ispășitor. Pe atunci nu-l plăceam prea tare și vedea toată lumea că a devenit o epavă. Deja îl denunțasem ca suspect în cazul morții domnului Zimmerly, din casa de alături. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat așa cum m-am așteptat, dar până la urmă eu am fost cea care a ucis-o pe Krista. Am făcut exact ce mi-a cerut Frank Gallo să fac și el m-a asigurat că datoria a fost plătită.

Așa că, vezi tu, în noaptea aceea, când am înjunghiat-o pe Krista, nu-i salvam viața lui Blake, ci o salvam pe a mea.

Pariez pe cinci dolari că nici măcar Krista nu se aștepta la asta.

SFÂRȘIT

VIRTUAL-PROJECT

TOATE POVEȘTILE PE CARE LE-AI AUZIT DESPRE CHIRIAȘI DE GROAZĂ? DA, SUNT ADEVĂRATE!

Blake Porter a crezut că are viața perfectă: un job de top în marketing, o logodnică ambițioasă și casa mult visată în inima orașului.

Dar totul se prăbușește într-o clipă. Concediat, abandonat și cu ratele restante, Blake se agață de singura soluție pe care o mai are: să închirieze o cameră.

Așa apare Whitney. Frumoasă, discretă, calmă și foarte politicoasă. O binecuvântare! Dar, la scurt timp după mutarea sa, Blake observă tot mai multe lucruri ieșite din comun. Casa capătă… un miros inexplicabil de putreziciune. Muștele apar de nicăieri, invadând locuința. Petele nu dispar, oricât le-ar curăța. Iar o senzație neliniștitoare plutește în aer.

Ca și cum… cineva l-ar observa chiar și atunci când e singur. Blake începe să piardă contactul cu realitatea. Oare casa ascunde ceva? Sau poate Whitney nu e cine pretinde a fi? Când trecutul îi bate cu putere în ușă, un lucru devine clar:

NOUA CHIRIAȘĂ NU VREA DOAR O CAMERĂ. VREA TOT CE ARE EL MAI DE PREȚ.

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-505-3

9 786303 055053

Table of Contents

PARTEA I
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
PARTEA A II-A
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
PARTEA A III-A
62
63
64
65
66
67
68

EPILOG